International Islamic Federation
of Student Organizations

ISLAMS principer

مبادئ الإسلام

أبو الأعلى المودودي

باللغة السويدية

Abul a'la Maududi

7

ISLAMS principer

مبادئ الإسلام

باللغة السويدية

7

الطبعة الأولى

الإتحاد الإسلامي العالمي
للمنظمات الطلابية
١٤٠٣ هـ - ١٩٨٣ م

ISLAMS principer

av

Abul a'la Maududi

Översättning
Muslim students Organization in Lund
– Sweden –

I.I.F.S.O.
1403 — 1983

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

I ALLAH, DEN BARMHÄRTIGE
FÖRBARMARENS NAMN

INNEHÅLL

Kapitel Sida

FÖRORD

Mitt syfte med att skriva denna bok, Risala-e-Diniyat, har varit att förse alla de människor – muslimer och icke-muslimer – som inte har tillgång till Islams originalkällor med ett kort arbete som ger en överskådlig, lättförståelig och omfattande bild av Islam. Därför har jag undvikit att behandla exakta detaljer och i stället strävat efter att i ett större perspektiv teckna hela bilden av Islam. Dessutom har jag inte begränsat mig till att fastslå vad vi muslimer tror på och står för, utan också försökt förklara den rationella basen för vår trosuppfattning. På motsvarande sätt har jag inte bara framställt de islamiska formerna för dyrkan och skisserat det islamiska livsmönstret utan också försökt avtäcka visdomen bakom dem. Jag hoppas att detta lilla arbete kan bidra till att tillfredsställa de intellektuella kraven hos den muslimska ungdomen och hjälpa icke-muslimer att förstå vår verkliga position.

Lahore,
11 september, 1960

Abul a'la Maududi

Kap. 1
Betydelsen av Islam

Alla religioner i världen har fått sitt namn antingen efter deras grundare eller efter det samhälle och nation i vilket respektive religion föddes. Kristendomen, till exempel, har fått sin benämning efter namnet på dess profet Jesus Kristus; Buddhismen efter dess grundare Gautama Buddha; Zoroastrismen efter dess grundare Zarathustra; och Judendomen, judarnas religion, efter stammen Juda (i landet Judéen) där den föddes. Likadant är fallet med andra religioner. Men icke så med Islam. Denna religion har det unika särmärket att den inte har någon sådan association till en speciell person eller till ett särskilt folk, Ordet «Islam» meddelar inte någon sådan relation – ty den tillhör inte någon särskild person, folk eller land. Den är inte en produkt av någon mänsklig hjärna, inte heller begränsas den till något särskilt samhälle. Den är en universiell religion och dess mål är att i människan skapa och utveckla ISLAM's inställning och egenskaper.

«Islam» är i själva verket en egenskapsbenäm-

ning. Vem som än har dessa egenskaper, må han sedan tillhöra vilken ras, samhälle, land eller stam som helst, är en muslim. Engligt Koranen (muslimernas Heliga Bok), har det bland alla folk och i alla tider funnits goda och rättfärdiga människor som innehade dessa egenskaper – och alla var och är muslimer.

Detta för oss automatiskt till frågan: «Vad betyder Islam? Och vem är muslim?»

1. ISLAM – Vad betyder det?

«Islam» är ett arabiskt ord och det betyder *underkastelse, överlämnande* och *lydnad*. Som religion står Islam för fullständig underkastelse och lydnad inför Allah – och den kallas därför ISLAM[1].

Var och en kan se att det universum vi lever i är ett ordnat universum. Det finns lag och ordning bland alla de enheter som bildar detta universum. Allting har fått sig en plats tilldelad i det system som arbetar på ett så magnifikt och ypperligt sätt.

---

1 En annan bokstavlig mening av ordet «Islam» är «fred/frid» och detta betyder att det bara är genom underkastelse och lydnad inför Allah som man kan uppnå verklig frid i kropp och själ. Ett sådant liv i lydnad ger hjärtat frid och upprättar en verklig fred i samhället som helhet – Utgivarens anmärkning.

Solen, månen, stjärnorna; ja, alla himlakroppar är sammanbundna i ett mäktigt system. De följer en oföränderlig lag och gör inte den minsta avvikelse från sin utstakade kurs. Jorden roterear på sin egen axel och i sitt omlopp runt solen följer den noggrant den kurs som har anslagits för den. På samma sätt följer allting i världsalltet, från den lilla virvlande elektronen till den väldiga nebulosan, oföränderligt sina egna lagar. Materia, energi och liv – alla följer sina lagar och växer, förändras och dör i enlighet med dessa lagar. Även i människans värld är naturens lagar fullt uppenbara. Människans födelse, uppväxt och levnad regleras av en uppsättning biologiska lagar. Hon tar sin näring från naturen enligt en oföränderlig lag. Alla hennes kroppsorgan, från de små vävnaderna tillhjärtat och hjärnan, styrs av de lagar som är dem föreskrivna.

I korthet; vi har ett lagstyrt universum och allting i de följer den kurs som har bestämts för den.

Denna mäktiga, allt genomträngande lag, vilken styr allting som universum består av, från minimalaste dammkorn till de storartade galaxerna i världsrymden, är Allah's lag, Skaparen och Härskaren över universum. Eftersom hela skapelsen lyder Allah's lag, följer hela universum i bokstavlig mening Islam – Islam betyder varken mer eller

mindre än lydnad och underkastelse inför Allah, universums Herre. Solen, månen, jorden och alla andra himlakroppar är alltså «muslimska». Så är fallet med luft, vatten, hetta, stenar, träd och djur. Allt i universum är «muslimskt» eftersom det lyder Allah genom att underkasta sig Hans lagar. Till och med den människa som vägrar att tro på Gud, eller ägnar någon annan än Allah sin dyrkan, är av nödvändighet «muslim» åtminstone vad hennes fysiska existens anbelangar. Under hela hennes liv, från embryostadiet till kroppens upplösning i stoft efter döden, följer varje muskelvävnad och varje del av hennes kropp den lag som Gud föreskrivit för var och en. Själva hennes tunga, vilken, på grund av hennes okunnighet förfäktar förnekandet av Gud och bekänner sig till ett otal gudomar, är till själva sin natur «muslim». Sitt huvud, som hon godtyckligt böjer inför andra än Allah är i grunden muslimskt. Hennes hjärta i vilket hon, genom hennes brist på sann kunskap, hyser kärlek och vördnad för andra, är «muslimskt» genom intuition. Dessa lyder alla den Gudomliga Lagen, och deras funktioner och rörelser styrs enbart av den lagens befallningar.

Detta är, i korthet, människans verkliga position i universum. Låt oss nu se på problemet i annan belysning.

Människan är så konstituerad att hennes liv har två aspekter: två skilda aktivitesfärer. En är den sfär i vilken hon finner sig själv vara fullständigt styrd av den Gudomliga Lagen. Hon kan inte röra sig ur fläcken en centimeter eller flytta sig ett steg iväg från den. Inte heller kan hon med några medel kringgå den. Faktum är att hon, som andra varelser, är helt och hållet fångad i naturlagens grepp och är tvungen att följa denna. Men det finns också ett annat aktivitetsområde. Hon har begåvats med förnuft och intellekt. Hon har makten (förmågan) att tänka och göra omdömen, att välja och förkasta, att anamma eller rata. Hon är fri att anta vilken livskurs hon än väljer. Hon kan omfatta vilken tro hon vill, anta vilken livsstil som helst och forma sitt liv efter vilka ideologier hon vill. Hon kan utforma sitt eget uppförandekodex eller acceptera ett som utformats av andra. Hon har förlänats en *fri vilja* och kan staka ut sin egen väg. I denna senare aspekt har hon, till skillnad från andra varelser, givits tanke-, val- och handlingsfrihet.

Båda dessa aspekter samexisterar i människans liv. I den första är hon, som alla andra varelser, född muslim, och följer där alltid Guds befallningar och är tvungen att fortsätta göra det. Vad den andra aspekten beträffar är hon fri att bli eller inte bli muslim. Här har hon givits valfrihet – och det

är det sätt på vilket människan gör bruk av denna frihet som delar mänskligheten i två grupper; troende och icke-troende. Den individ som väljer att erkänna sin Skapare, som accepterar Honom som sin verklige Härskare, ärligt och nogsamt böjer sig för Hans lagar och befallningar och följer de regler för människans individuella och sociala liv som Han har uppenbarat för henne, blir en perfekt muslim. Han har, så att säga, nått fullbordan i sin Islam genom att medvetet välja att lyda Gud inom den sfär där han hade givits frihet och val. Nu har hela hennes existens blivit ett liv av underkastelse inför Allah och det finns ingen konflikt i hennes personlighet – ty underkastelsen av hela hennes jag inför Allah's vilja är Islam och inget annat än Islam.

Hon har nu frivilligt erbjudit lydnan åt Härskaren vilken hon redan förut oavsiktligen visat lydnad. Hennes kunskap är nu sann, för hon har erkänt det väsen, som givit henne förmågan att lära och att veta. Nu är hennes förnuft och omdöme satta på rätt köl – ty hon har rätt beslutat att lyda det Väsen som utrustat henne med förmågan att tänka och bedöma. Hennes tunga är också saknar färdig eftersom den med övertygelse uttrycker sitt erkännande av den Herre som gav henne talets gåva. Nu är hela hennes existens ett förkroppsligan-

de av sanningen eftersom hon inom alla livets områden, såväl frivilligt som ofrivilligt, lyder en och samma Gud – den Ende Guden – universums Herre. Nu är hon i fred med hela universum, ty hon dyrkar Honom som hela universum dyrkar. En sådan människa är Allah's ställföreträdare på jorden. Hela världen är till för henne och hon är till för Allah.

2. Vad är «Kufr»?

I kontrast till den ovan beskrivna människan finns den människa som, trots att hon är född muslim och utan att reflektera fortsätter vara muslim hela livet igenom, inte använder sina förnuftsgåvor, sitt intellekt och sin intuition till att erkänna sin Herre och Skapare och missbrukar sin valfrihet genom att *välja* att inte lyda Honom. En sådan människa blir en icke-troende – med Islams språkbruk en *Kafir*.

Kufr betyder bokstavligen «att övertäcka» eller «att dölja». Den människa som förnekar Allah kallar *Kafir* (döljare) därför att hon *genom sin otro* döljer det som är inbyggt i hennes natur och inbäddat i hennes egen själ – ty hennes natur är förvisso instinktivt genomsyrad av «Islam». Hela hen-

nes kropp, varje sena och varje fiber, fungerar i lydnad till denna instinkt. Varje partikel, utan undantag, i existensen – levande och döda – fungerar i enlighet med «Islam» och uppfyller den plikt som har ålagts den. Men denna människa har blivit skumögd, hennes intellekt förvirrat och hon är oförmögen att se det uppenbara. Hennes egen natur är fördold för henne och hon tänker och handlar i yttersta ringaktande för den. Verkligheten blir främmande för henne och hon famlar i mörker – detta är Kufr.

Kufr är en form av okunnighet, ja, det *är* helt enkelt ren och skär okunnighet. Vilken okunnighet kan vara större än okunnighet om Allah, Skaparen, universums Herre? En människa ser naturens vidsträckta panorama, den perfekta mekanism som arbetar oavbrutet, den storslagna plan som är uppenbar i varje vrå och del av Skapelsen – hon ser detta oerhörda maskineri men hon vet inte vem som är dess Skapare och Ledare. Hon ser på sin egen kropp, den fantastiska organism som arbetar på det mest utsökta sätt, och använder den för att uppnå sina egna syften, men är oförmögen att förstå den Kraft som gav liv åt den, skapade den, den Ingenjör Som formgav och tillverkade denna maskin, den Skapare som gjorde en unik levande varelse av livlöst stoff: kol, kalcium, natrium och lik-

nande. Hon åser en överlägsen, storartad plan i universum – men misslyckas med att se Planeraren bakom det. Hon ser oöverträffad skönhet och harmoni i dess sätt att arbeta – men inte Skaparen till allt detta. Hon ser naturens underbara form – men inte Formgivaren! I det universum som omger henne får hon de yppersta demonstrationer på skicklighet i vetenskap och filosofi, matematik och mekanik, plan och syfte, men hon gör sig blind för det Väsen som gav liv åt detta oändliga, ofattbara universum. Hur skulle en människa som har gjort sig blind för denna storslagna och betydelsefulla verklighet kunna få de rätta kunskapsperspektiven? Hur skulle perspektiven av sanning och kunskap kunna öppnas för en sådan människa? Hur skulle den som har startat fel kunna få rätt destination? Hon kommer att misslyckas med att finna nyckeln till Verkligheten. Den Rätta Vägen kommer att fortsätta vara dold för henne och hur stora ansträngningar hon än gör inom vetenskap och konst, kommer sanningens och visdomens ljus aldrig att bli tillgängliga för henne. Hon kommer att famla i mörkret och snubbla i okunnighetens dunkel.

Inte bara detta; *Kufr* är också en form av tyranni, ja, den värsta formen av tyranni. Och vad är tyranni? Det är en akt av grymt och orättfärdigt utnyttjande av en kraft eller makt. Om man tvingar

någon eller något att handla orättfärdigt eller mot sin sanna natur, sin egentliga vilja och sin medfödda inställning – då är det tyranni, till rot och gren.

Vi har sett att allting i universum lyder Allah, Skaparen. Att lyda och leva i enlighet med Hans Vilja och Hans Lag eller, för att utnyttja det mera precist, *att vara muslim* är inneboende i själva deras natur. Allah har givit människan makt över dessa ting, men det ligger i dessa tings natur att de skall användas för uppfyllandet av Hans Vilja och inget annat. Men den som trotsar Allah och tillgriper Kufr begår den största orättfärdighet, ty hon använder alla dessa kropps- och själskrafter till att revoltera mot naturens gång och gör sålunda sig själv till ett ovilligt instrument i olydnadens drama. Hon tvingar sitt huvud att buga sig inför gudomar andra än Allah och hyser i sitt hjärta kärlek, hängivenhet och fruktan för andra krafter, i yttersta ringaktning för dessa organs instinktiva behov. Hon använder sina egna krafter och alla de ting över vilka hon har makt för att revoltera mot Allah's uttalade Vilja, och upprättar på så sätt ett tyranniets styre. Kan det finnas någon större orättfärdighet, tyranni och grymhet än det som utövas av den människa som exploaterar och missbrukar allt under solen och skrupellöst tvingar dem in på en kurs som går emot naturen och rättvisan?

Kufr är inte bara tyranni; det är, minst sagt, ren revolt, otacksamhet och otro. Vad är, när allt kommer omkring, människans verklighet? Vilken är hennes makt och auktoritet? Har hon själv skapat sitt sinne, sitt hjärta, sin själ och sina kroppsorgan – eller har de skapats av Allah? Har hon själv skapat universum och allt som finns däri – eller har det skapats av Allah? Vem har ställt alla krafter och energier till människans förfogande – människan eller Allah? Om allt har skapats av Allah och Allah ensam, vem tillhör de då? Vem är deras rätta ägare? Vem är dess rättmätige suverän? Sannerligen, det är Allah och ingen annan. Och om Allah är Skaparen, Mästaren och Suveränen, vem är då en större revoltör än den som använder Allah's skapelse för att trotsa Hans befallningar – som får sitt sinne att motarbeta Allah, i sitt hjärta hyser tankar emot Honom och använder sina olika gåvor och talanger för att trotsa Suveränens Vilja. Om en tjänare bedrar sin husbonde stämplar man honom som trolös. Om en ämbetsman är illojal mot staten betraktar man honom som förrädare och avfälling. Om en person lurar sin välgörare tvekar man inte att döma honom som otacksam. Men kan detta förräderi, denna otacksamhet och denna upproriskhet mäta sig med den som den otrogne begår genom sin *Kufr?* Vem är, när allt

kommer omkring, den verkliga källan till all makt och myn- dighet? Vem gav människan bestämmande över alla resurser? Vem upphöjde människan till positionen av hög myndighet och makt? Allting som en människa har och allt som hon använder till gagn för andra är en gåva från Allah. Den största förpliktelse som en människa har på denna jord är förpliktelsen mot sina föräldrar. Men vem har ingjutit kärleken till barnen i föräldrarnas hjärtan? Vem gav modern viljan och kraften att föda, sköta och fostra sina barn? Vem ingjöt i föräldrarna villigheten att använda alla sina tillgångar för sina barns välfärd? En liten reflektion visar att Allah är människans störste välgörare. Han är Skaparen, Herren, Näringsgivaren, Upprätthållaren såväl som hennes rätta Kung och Överhöghet. När detta är Allah's position visavi människan, vad kan då vara större förräderi, otacksamhet, upproriskhet och otro än Kufr, genom vilken en människa förnekar och trotsar sin verkliga Herre och Suverän?

Tro inte att människan genom att begå Kufr skadar eller kan skada Allah den Allsmäktige. Nej, inte det minsta. Den lilla prick på en liten kulas ytan som människan är i detta gränslösa universum, vilken skada kan hon göra universums Herre, Vars domäner är så oerhört vidsträckta att vi ännu

inte kunnat upptäcka dess gränser, trots de starka teleskop vi har till vår hjälp? Vems makt är så stor att myriader av himlakroppar, såsom jorden, månen, solen och stjärnorna på hans befallning virvlar runt som lätta små bollar; Vems rikedom är så gränslös att Han är universums ende Herre; och Vem försörjer alla utan att behöva någon för Sin egen försörjning? Människans revolt mot Honom kan inte skada Honom: men genom sin upproriskhet anträder hon i stället vägen mot djupaste ruin och vanheder.

Den oundvikliga konsekvensen av en sådan revolt och förnekande av Verkligheten är misslyckande att förverkliga livets yttersta ideal. En sådan upprorsman kommer aldrig att finna vägen till verklig kunskap och insikt; ty den kunskap som inte lyckas upptäcka sin egen Skapare kan inte upptäcka någon sanning. Den människans intellekt och förnuft kommer alltid att gå vilse; ty förnuft som misslyckas med att erkänna sin egen Skapare kan inte upplysa levnadsstigarna. En sådan människa kommer att möta misslyckanden i allt hon tar sig för i livet. Hennes moral, hennes privata och sociala liv, hennes kamp för levebrödet och hennes familjeliv; med andra ord kommer hennes liv att förfelas. Hon kommer att utan betänkligheter utgjuta blod, göra våld på andra människors

rättigheter, utöva grymhet mot dem och skapa oreda och förstörelse i världen. Hennes perverterade tankar och ambitioner, hennes fördunklade syn och rubbade värderingsmåttstockar och hennes destruktiva aktiviteter gör livet bittert för henne och för alla människor omkring henne. En sådan människa förstör lugnet och jämlikheten på jorden. Och i Livet efter detta kommer hon att ställas till svars för de brott hon begått mot sin natur, sina krafter och sina resurser. Varje organ i hennes kropp – hennes hjärna, ögon, näsa, händer och fötter – kommer att klaga över den orättvisa och grymhet hon har visat dem. Varje liten del av hennes varelse kommer att fördöma henne inför Allah, rättvisans huvudkälla, och Han kommer att ge henne hennes rättmätiga straff. Detta är den föga strålande konsekvensen av Kufr. Det leder till det yttersta misslyckandets återvändsgränd, här och i det Kommande.

3. Islams välsignelser

Efter att ha överblickat de onda följderna och nackdelarna med *Kufr*, låt oss nu kasta en blick på välsignelserna med Islam.

I världen omkring dig och i det egna jagets lilla

kungadöme finner du ett otal manifestationer som oavbrutet arbetar i oöverträffad ordning och i enlighet med en oföränderlig lag och som i sig själva är en bekräftelse på det faktum att dess Planerare, Skapare och Styrande är en Omnipotent, Allsmäktig Varelse med oändlig, evig, allomfattande och gränslös makt, kunskap och resurser; en Varelse Vars visdom är fulländad och Vilken ingenting i universum vågar trotsa. *Det ligger i människans* innersta natur att lyda Honom såsom allting annat i detta universum lyder Honom. Faktum är att hon omedvetet, dag ut och dag in, lyder Hans Lag, därför att hon, det ögonblick hon går emot denna Lag, utsätter sig för död och destruktion. Detta är naturens lag, den vi iakttar varje dag.

Förutom att Allah gav människan förmågan att vinna kunskap, gåvan att tänka och reflektera och känslan för vad som är rätt och fel, gav Han henne också ett visst mått av vilja – och handlingsfrihet. I denna frihet ligger människans verkliga prövning; hennes kunskap, visdom, särskiljningsförmåga och frihet i vilja och handling blir alla testade och prövade. I detta test har människan inte tvingats ta någon speciell kurs, ty genom tvång skulle själva syftet med prövningen ha förfelats. Om du i en examination anbefalls att skriva ett visst svar på en viss fråga är examinationen fullständigt menings-

lös. Din kunskapsnivå kan bli rätt bedömd bara om du tillåts svara fritt på frågorna utifrån dina egna kunskaper och förstånd. Om ditt svar är korrekt kommer du att klara dig och du får möjlighet till vidare framsteg; om du svarar felaktigt misslyckas du och ditt misslyckande kommer att spärra vägen för vidare framgångar. Likadan är den situation människan möter i livet. Allah har givit henne vilja – och handlingsfrihet för att hon ska förbli fri att välja den livsinställning hon föredrar och anser vara den rätta för henne – Islam eller *Kufr*.

Å ena sidan har vi då en människa som varken förstår sin egen natur eller universum. Hon misslyckas med att känna igen sin verklige Mästare och att se Hans attribut; hon missbrukar sin frihet genom att framhärda i olydnad och revolt. Denna människa har inte klarat prövningen av hennes kunskap, intelligens och pliktkänsla. Hon har inte hållit måttet och fortjänar inte ett bättre öde än det ovannämnda.

Å andra sidan har vi en människa som framgångsrikt genomgår detta prov. Genom rätt användning av sin kunskap och sitt intellekt erkänner hon sin Skapare, bekänner sin tro på Honom och, utan att vara under något slags tvång, väljer hon att lyda Honom. Hon misslyckas inte med att skilja rätt från orätt och väljer att följa den rätta

vägen trots att hon hade möjlighet att välja det onda. Hon förstår sin egen natur, inser naturens lagar och realiteter och antar, trots friheten och förmågan att välja vilken kurs hon vill, vägen av lydnad och lojalitet mot Allah, Skaparen. Hon klarar sitt prov därför att hon har använt sitt intellekt och alla sina andra gåvor på rätt sätt. Hon använder sina ögon till att se Verkligheten, sina öron till att höra Sanningen, sin hjärna till att bilda sig rätt uppfattning och lägger hela sitt hjärta och själ i att följa den rätta väg hon sålunda har valt. Hon väljer Sanningen, ser Verkligheten och hon underkastar sig villigt och glädjefyllt sin Herre och Mästare. Hon är intelligent, trogen och pliktmedveten, ty hon har valt ljuset framför mörkret, och efter att ha sett verklighetens ljus har hon svarat på dess rop, villigt och entusiastiskt. Således har hon genom sitt beteende visat att hon inte bara är en sökare efter Sanningen utan också känner och dyrkar den. Hon är förvisso stadd på den Rätta Vägen och en sådan människa är förutbestämt att lyckas i denna värld och i den Kommande.

En sådan människa kommer alltid att välja den Rätta Vägen inom varje fält av kunskap och aktivitet. Den människa som känner Allah med alla Hans egenskaper vet Verklighetens början såväl som dess yttersta mål. Hon kan aldrig föras vilse,

eftersom hon från början tog den rätta vägen och är säker på riktningen och målet för sitt livs resa. Inom filosofin begrundar hon universums hemligheter och försöker förstå naturens mysterier men, till skillnad från en icke troende filosof, kommer hon inte att gå vilse i labyrinter av tvivel och skepsis. Eftersom hennes väg lyses upp av Gudomligt Ljus kommer hon alltid att gå i rätt riktning. Inom vetenskapen kommer hon att sträva efter insikt i naturens lagar, avtäcka jordens dolda skatter och styra alla hittills okända krafter i sinne och materia – allt för mänsklighetens förbättning. Hon kommer att göra allt som står i hennes makt för att utnyttja alla vägar till kunskap och makt och använda allt som finns i himlarna och på jorden för mänsklighetens bästa. På varje steg i hennes forskningar kommer hennes gudsmedvetande att rädda henne från onda handlingar och ett destruktivt användande av vetenskap och vetenskapliga metoder.

Hon kommer aldrig att tro sig själv vara herre över allt detta och skryter aldrig med att ha besegrat naturen. Hon är inte så arrogant att hon tillskriver sig själv gudomlig och suverän makt och hyser ingen ambition att lägga världen under sig, underkuva den mänskliga rasen och upprätta sin egen suveränitet över allt och att med alla medel

söndra och splittra. En sådan attityd av revolt och trotsigt hån kan aldrig hysas av en muslimsk vetenskapsman – bara en Kafir-vetenskapsman kan falla offer för sådana illusioner och genom att underkasta sig dem utsätta hela den mänskliga rasen för risken av total destruktion och tillintetgörelse.[2]

En muslimsk vetenskapsman kommer att bete sig på ett alltigenom annorlunda sätt. Desto djupare hans insikt i vetenskapens värld blir, ju starkare blir hans tro på Allah. Han kommer att böja sitt huvud i tacksamhet inför Honom. Han kommer att känna att eftersom hans Herre har välsignat honom med högre makt och kunskap, måste han

---

2 Detta är den moderna människans situation. Dr. Joad säger att «Vetenskapen har gett oss gudars makt, och vi brukar den med skolpojkars och vildars sinnen». Den ledande filosofen Bertrand Russell skriver: «I stort sett befinner vi oss i mitten av ett lopp mellan mänsklig skicklighet som startpunkt och mänsklig dårskap som mål, där varje ökning av skickligheten för att nå dessa mål är på ont. Den mänskliga rasen har överlevt hittills tack vare okunnighet och inkompetens; men med den kunskap och kompetens hon fått, i kombination med hennes dårskap, finns ingen säker överlevnad. Kunskap är makt, men det är en makt till det onda lika mycket som till det goda. Av det följer att såvida inte människan ökar sin visdom lika mycket som sin kunskap, kommer ökningen i kunskap att bli en sorgernas ökning» (Impact of Science on Society, sid 120–121).

En annan ledande tänkare har sammanfattat paradoxen med följande ord:

«Vi lär oss att flyga på himmelen som fåglar, och att simma i vattnet som fiskar: *men hur man ska leva på jorden vet vi inte*» (citerat av Joad i «Counter Attack from the East», s. 28).

sträva efter sitt eget och mänsklighetens goda. I stället för självförhävelse kommer det att finnas ödmjukhet; i stället för maktberusning en stark önskan att tjäna mänskligheten. Hans frihet kommer inte att vara otyglad. Han vägleds av moralens pelare och Gudomlig Uppenbarelse. På så sätt blir vetenskapen i hans händer, i stället för ett förstörelseinstrument, ett medel för mänsklighetens välfärd och för moralisk pånyttfördelse. Och detta är det sätt på vilket han uttrycker sin tacksamhet mot sin Herre för de gåvor och välsignelser Han har förlänat människan.

Inte heller inom historia, ekonomi, politik, juridik eller andra grenar av konst och vetenskap kommer muslimerna att ligga efter en Kafir i fråga om forskning och ansträngningar, men deras synvinkel och följaktligen också deras modus operandi kommer att vara fullständigt annorlunda. En muslim studerar varje kunskapsgren i dess rätta perspektiv, strävar mot det sanna målet och kommer att dra riktiga slutsatser. I historia kommer han att lära sig den rätta läran från mänsklighetens tidigare erfarenheter och upptäcka de korrekta orsakerna till civilisationernas uppgång och fall. Han försöker dra nytta av allt som var gott och riktigt i det förflutna och undvika konsekvent allt som har lett till nationers nedgång och fall. Inom

politiken har han som enda mål att sträva efter upprättandet av en politik i vilken fred, rättvisa, broderskap och godhet är härskande; där människan är människans broder och respekterar sin medmänniska, där ingen exploatering och inget slaveri finns, där individens rättigheter nogsamt respekteras och där statens makt betraktas som ett heligt förtroende från Allah och används till allas gemensamma bästa. Inom juridiken kommer muslimens strävan att gå ut på att göra den till det sanna förkroppsligandet av rättvisa och den verkliga beskyddaren av alla människors rättigheter – i synnerhet de svagas. Han kommer att se till att alla får sin rättmätiga del och att ingen utsätts för orättvisa eller förtryck. Han respekterar lagen, får andra att respektera den och ser till att den tillämpas rättvist, korrekt och jämlikt.

En muslims moraliska liv kommer alltid att vara fyllt med rättfärdighet, fromhet och trofasthet. Han lever i världen med tron att Allah ensam är alltings Herre, att vadhelst han själv och andra människor äger har givits av Allah, att de krafter han förfogar över endast är ett förtroende Allah givit honom, att den frihet Han har utrustats med inte får användas urskiljningslöst och att det är i hans eget intresse att använda den i enlighet med Allah's vilja. Han kommer att ständigt ha i åtanke

att han en dag måste återvända till sin Herre och avlägga räkenskap för hela sin levnad. Vetskapen om den kommande redovisningen kommer alltid att vara fast förankrad i hans sinne och han ska aldrig uppföra sig på ett vårdslöst och oansvarigt sätt.

Betänk den moraliska överlägsenheten hos en människa som lever med denna sinnesinriktning – hennes liv kommer att vara ett liv i renhet och fromhet, kärlek och altruism. Hon är en mänsklighetens välsignelse. Hennes tankeliv är inte förgiftat av onda tankar och perverterade ambitioner. Hon kommer att avhålla sig från att se onda ting, höra det onda och göra ont. Hon vaktar sin tunga och yttrar aldrig ett lögnaktigt ord. Hon förtjänar sitt levebröd med riktiga och ärliga medel och föredrar hunger framför föda som erhållits på orättfärdigt sätt genom exploatering eller orättvisa. Hon kommer aldrig att delta i förtryck eller våldförande på en människas liv och heder. Vilken form eller färg det hava må. Hon kommer aldrig att acceptera det onda, hur mycket denna vägran än kan kosta henne. Hon är ett förkroppsligande av godhet och själsadel och kommer att kämpa för rätt och sanning även om det kostar henne hennes liv. Hon ska sky varje tillstymmelse till orättvisa och kommer att stå orubblig för sanningens sak, oförskräckt in-

för de fientliga vindarna. En sådan människa kommer att vara en kraft att räkna med. Hon är förutbestämd att lyckas. Ingenting på jorden kan avskräcka henne eller ställa sig i hennes väg.

Hon kommer att vara den mest hedrade och den mest respekterade. Ingen kan överträffa henne i dessa avseende. Hur skulle förnedring någonsin kunna drabba en människa som vägrar att böja sitt huvud eller ens sträcka fram sin hand mot någon för att få någons gunst utom för Allah den Allsmäktige, universums Härskare?

Hon kommer att bli mycket mäktig och verksam. Ingen kan vara mäktigare än hon – ty hon fruktar ingen utom Allah och söker väsignelser hos ingen utom hos Honom. Vilken kraft skulle väl kunna få henne att avvika från den rätta vägen? För vilken rikedom skulle hon sälja sin tro? Vilken kraft skulle kunna döda hennes samvete? Vilken makt kan tvinga henne till underkastelse? Hon kommer att vara den mest förmögna och rika. Ingen människa kan vara rikare eller mer oberoende än hon – ty hon kommer att leva ett liv i enkelhet, tillfredsställelse och förnöjsamhet. Hon kommer varken att vara vällustig, njutningslysten eller girig. Hon kommer att vara nöjd med vadhelst hon förtjänar på ett korrekt och hederligt sätt och även om högar av orättmätigt erhållen rikedom staplas

upp framför henne kommer hon inte ens att se på dem och än mindre befatta sig med dem. Hon kommer att ha hjärtats frid och förnöjsamhet – och vilken rikedom är väl större än denna?

Hon ska vara den mest vördade, omtyckta och älskade. Ingen kan vara med älskansvärd än hon – ty hon lever ett liv av välvilja och godhet. Hon är rättvis mot alla och envar, utför ärligt sina plikter och arbetar uppriktigt för andras bästa. Människors hjärtan kommer av naturliga skäl att dras till henne och de ska tycka om henne, älska henne och högakta henne.

Hon kommer att vara den man litar mest på och sätter högst i aktning. Ingen kan vara mer värdig än hon – ty hon kommer inte att svika någons förtroende, inte heller ska hon avvika från rättfärdighetens väg: hon håller sitt ord och är rättfram och ärlig i sina förehanvanden. Hon är ärlig och rättvis i alla sina affärer, ty hon är övertygad om att Allah är allerstädes närvarande och vakar över allting. Det finns inte ord att beskriva all den välvilja och goda egenskaper som denna människa besitter. Kan någon låta bli att lita på honom? Sådant är en muslims liv och karaktär.

Om man förstår en muslims sanna karaktär övertygas man om att en muslim inte kan leva i förnedring, låghet eller underkastelse för männi-

skor. Hon är förutbestämd att segra och ingen makt på jorden kan krossa eller underkuva henne. Ty Islam ingjuter i henne egenskaper som inte kan överskuggas av någon bedårelse eller illusion.

Och efter att ha levt ett respektabelt och hedervärt liv på denna jord, återvänder hon till sin Skapare som kommer att ge henne de mest utsökta av Sina välsignelser – ty hon har nogsamt uppfyllt sina plikter, framgångsrikt fullgjort sin uppgift och gått segrande ur prövningen. Hon har framgång i denna värld och i den Kommande ska hon leva i evig frid, glädje och välsignelse.

Detta är Islam, människans naturliga religion som inte associeras med någon person, något folk, tidsperiod eller plats. Det är naturens väg, *människans* religion. Under varje tidsålder, i varje land och bland alla folk har de gudamedvetna och sanningsälskande människorna trott på och levt i just denna religion. Alla var de muslimer, oaktat om de kallade det Islam eller något annat. Vadhelst dess namn var, var det Islam och inget annat än Islam.

Kap. II
Tro och lydnad

Islam betyder lydnad inför Allah. Och sunda förnuftet säger att denna lydnad inte kan praktiseras i fullt mått såvida inte människan känner till vissa grundläggande fakta och grundar sin tro på dem. Vilka är då dessa fakta? Och vilka är de primära grunder som människan måste känna till för att forma sitt liv i enlighet med den Gudomliga Vägen? Det är detta vi avser att diskutera i förevarande kapitel.

Först och främst måste man ha en orubblig tro på Allah's existens – ty om en människa inte har en fast och ogrundad tro på Allah's existens, hur ska hon då kunna visa Honom lydnad.

För det andra måste man känna till Allah's egenskaper. Det är kunskapen om Allah's egenskaper som gör människan i stånd att i sig själv utveckla de ädlaste mänskliga egenskaperna och att forma sitt liv i enlighet med godhet och dygd. Om en människa inte vet att det finns En och bara En Gud vilken är universums Skapare, Härskare och Upprätthållare och att det inte finns någon annan

som delar med Honom ens ett uns av Gudomlig kraft och makt, kan hon falla offer för falska gudar och ge dem sin hyllning för att ernå deras gunst. Men om hon känner de gudomliga attributen av *tawheed* (Allah's enhet), finns det inte den minsta möjlighet att hon faller offer för en sådan illusion. Om en människa på samma sätt vet att Allah är Allerstädes närvarande och Allseende och att Han ser, hör och vet allt som vi gör offentligt och privat – ja, till och med våra outtalade tankar! – hur skulle hon då kunna tillåta sig att ge efter för sina lidelser eller vara olydig mot Allah? Hon känner att hon står under en evig vilja och alltid är övervakad och kommer därför att uppföra sig på korrekt sätt. Men den som inte är medveten om dessa Allah's attribut kan bli missledd, p g a sin okunnighet, till att trotsa Allah. Likadant är fallet med Allah's alla övriga egenskaper. Faktum är att de mänskliga kvalitéer och egenskaper som en människa måste besitta för att kunna följa Islams väg kan odlas och utvecklas bara ut ur djup insikt i Allah's attribut. Det är kunskapen om Allah's egenskaper som renar en människas sinne och själv, hennes tro, moral och handlingar. Enbart en ytlig bekantskap med eller en rent akademisk kunskap om dessa attribut räcker inte för den uppgift som väntar – det måste finnas en orubblig

övertygelse fast rotad i människans sinne och hjärta så att hon förblir immun mot smygande tvivel och från avvikelser.

Vidare måste man i detalj känna till *det livsmönster* genom vilket man kan vinna Allah's välbehag. Om en människa inte vet vad Allah gillar och ogillar – hur ska hon då kunna välja och anamma det ena och avvisa det andra? Om en människa inte har någon kunskap om den Gudomliga Lagen – hur ska hon då kunna följa den? Kunskapen om den Gudomliga Lagen och den Uppenbarade Livskoden är alltså av yttersta vikt i detta avseende.

Men inte heller här är enbart kunskap tillräckligt. Människan måste ha full tillit och vara fullt övertygad om att *det är den Gudomliga Lagen* och att *hennes frälsning ligger i att följa* enbart dessa regler. Ty en kunskap utan denna övertygelse misslyckas med att sporra människan till att ta den Rätta Vägen och hon kan förirra sin in i olydnadens återvändsgränd.

Slutligen måste man känna till konsekvenserna av tro och lydnad samt följderna av otro och olydnad. Hon måste veta vilka välsignelser som kommer att strömma över henne om hon väljer Allah's väg och för ett liv i renhet, dygd och lydnad. Och hon måste också veta vilka onda och plågsamma

konsekvenser som följer om hon anträder vägen av olydnad och revolt. Kunskapen om livet efter döden är sålunda absolut essentiell för detta syfte. Människan måste ha en orubblig tro på det faktum att döden inte betyder att livet är slut; att hon kommer att återuppstå och bli förd framför rättvisans högsta domstol vars ordförande är Allah Själv; att på Domedagen fullständig rättvisa ska råda; och att goda gärningar ska belönas och ogärningar bestraffas. Var och en ska få sin beskärda del och ingen flyktväg kommer att finnas. Detta är förutbestämt att ske. Denna ansvarskänsla och räkenskapsskyldighet år helt grundläggande för en fullödig lydnad inför Allah's Lag.

En människa som inte har någon kunskap om den värld som ska komma kan betrakta lydnad och olydnad som oväsentligheter. Hon kan tro att lydnad eller olydnad kommer på ett ut: för efter döden kommer båda att reduceras till stoft. Hur skulle hon med denna sinnesinriktning kunna förväntas underkasta sig alla de obekvämligheter och besvär som är oupplösligen förenade med ett liv i aktiv lydnad, och sky sådana synder som till synes inte medför någon materiell eller moralisk förlust för henne i denna värld? Med denna själsinställning kan en människa inte erkänna och underkasta sig Allah's Lag. Inte heller kan en människa

som saknar en *fast tro* på livet efter detta och på den Gudomliga Domstolen förbli fast och ståndaktig i livets virvlande strömmar med dess dragning till synd, brott och ondska; ty tvivel och tveksamhet berövar en människa hennes handlingskraft. Man kan förbli stark i sitt uppförande bara om man är stark i sin tro. Om man har ett förvirrat sinne kan man inte hålla sig orubblig och ståndaktig. Man kan helhjärtat följa en kurs bara om man är förvissad om de fördelar det innebär att följa den och om de förluster och den sorg man kommer att drabbas av om man inte följer den. En djup insikt i konsekvenserna av tro och otro och om livet efter döden är alltså av största betydelse för att kanalisera livet till lydnad för Allah.

Dessa är de grundläggande fakta som man måste känna till om man vill leva lydnadens liv; alltså Islam.

1. Tro: vad betyder det?

Tro är vad vi i den föregående diskussionen har beskrivit som «Kunskap och förvissning». Det arabiska ordet *Iman* vilket vi i svenskan har översatt till tro, getyder bokstavligen «att veta», «att vara förvissad och att vara övertygad bortom den sista

skuggan´av tvivel». Tro är alltså en orubblig förvissning grundad på kunskap och övertygelse. Och den människa som *vet* och hyser orubblig förvissning om Allah's Enhet, Hans Attribut, Hans Lag och Uppenbarade Vägledning, och på de Gudomliga Reglerna för Belöning och Straff kallas en *Mo'min* (trogen). Denna tro leder oundvikligen människan till ett liv i lydnad och underkastelse för Allah's Vilja. Och den som lever ett liv i sådan underkastelse kallas *Muslim*.

Detta ställer tydligt det faktum i dagen att utan tro (Iman) kan ingen vara en sann Muslim. Det är den oundgängliga kärnan; ja, själva startpunkten, utan vilken ingen start kan komma i stånd. Relationen mellan Islam och *Iman* är densamma som mellan ett träd och dess frö. På samma sätt som ett träd inte kan gro utan sitt frö, så är det omöjligt för en människa som inte har någon tro att utgå från, att bli «Muslim». Det kan också hända att trädet, trots att fröet har såtts, av olika anledningar ändå inte växer, eller om det spirar, dess tillväxt avbryts eller försenas. På samma sätt kan en människa ha tro, men p g a olika svagheter ändå inte bli en sann och trofast muslim. Sålunda finner vi att Tro är startpunkten och leder människan in på ett liv i underkastelse inför Allah, och att en människa inte kan bli en muslim utan Tro. Däre-

mot kan en människa ha tro men på grund av svag viljekraft, dålig fostran eller dåligt sällskap ändå inte leva en sann muslims liv. Ur islamisk synvinkel kan alla människor indelas i fyra kategorier med avseende på *Iman:*

1. De som har en orubblig tro – och tro som gör att de fullständigt och helhjärtat underkastar sig Allah. De följer Allah's väg och hänger sig med kropp och själ för att söka Hans välbehag, genom att göra allt som är Honom till behag och undvika allt som Han ogillar. I sin hängivelse visar de ett större nit än till och med den vanliga människan i hennes strävan efter rikedom och ära. Sådana människor är sanna muslimer.

2. De som har tro, som tror på Allah, Hans Lag och på den Yttersta dagen, men vars tro inte är djup och stark nog för att de fullständigt ska underkasta sig Allah. De är långt under rangen av sanna muslimer och förtjänar straff för sina avsteg och missgärningar, men är fortfarande muslimer. De är försumliga och de syndar, men de är inte rebeller. De erkänner Härskaren och Hans Lag och även om de gör våld på lagen har de inte revolterat mot Härskaren. De erkänner lagens överhöghet och sin egen skuld. De är alltså skyldiga och förtjänar straff, men är fortfarande muslimer.

3. De som inte har någon tro alls. Dessa männis-

kor vägrar att erkänna Allah's suveränitet och de är rebeller. Även om deras uppförande inte är dåligt och även om de inte sprider korruption och våld, är de ändå rebeller och deras synbarligen goda gärningar är av litet värde. Sådana människor liknar de fredlösa. Och liksom den fredlöse, även om hans handlande är helt i överensstämmelse med landets lag, ändå inte kan bli en lojal och laglydig medborgare så kan inte heller de till synes goda gärningar som utföres av de som revolterar mot Allah ge dem kompensation för det grova i deras verkliga fel – revolten och olydnaden.

4. De som varken har tro eller utför goda handlingar. De sprider oreda i världen och ägnar sig åt all slags våld och förtryck. Dessa är de värsta av människor ty de är rebeller såväl som syndare och kriminella.

Ovanstående klassificering av mänskligheten visar klart att människans verkliga framgång och räddning beror på *Iman* (tro). Livet i lydnad *(Islam)* växer ur *Iman's* frö. Denna en människas Islam må vara felfri eller bristfällig. Men utan *Iman* finns ingen Islam. Där det inte finns *Iman* finns inte heller Islam. Där det inte finns någon Islam, finns *Kufr*. Dess form och natur må skifta, men det är i alla fall Kufr och inget annat än Kufr.

Detta visar betydelsen av Iman visavi ett liv i

sann och fullständig underkastelse inför Allah.

2. Hur får man kunskap om Allah?

Nu reser sig frågan: Hur skaffar man sig kunskap om och tro på Allah, Hans Attribut, Hans Lag och Domedagen?

Vi har redan omtalat de otaliga manifestationer av Allah som finns runt omkring oss och i våra egna jag och som vittnar om det faktum att det finns En och bara En Skapare och Härskare över universum och att det är Han som kontrollerar och styr det. Dessa vittnesbörd reflekterar Skaparens gudomliga egenskaper: Hans Stora Visdom, Hans alltomfattande kunskap, Hans omnipotens, Hans barmhärtighet, Hans allt upprätthållande makt, Hans allmakt, i korthet: Hans attribut kan ses överallt i Hans verk. Men människans intellekt och förmåga att uppnå kunskap, insikt, har misslyckats i observationen och förståelsen av dessa manifestationer. Dessa ligger alla uppenbara och tydliga och våra ögon är öppna att läsa vad som är tydligt skrivet i skapelsen. Men här har människan misslyckats. En del har förklarat att det finns två gudar, andra började bekänna sig till tro på en treenighet och andra åter hemföll åt polyteism.

Några blev naturdyrkare och andra uppdelade gudomligheten i mångahanda gudomligheter: gudar över regnet, luften, elden, livet och döden etc. Trots att Allah's manifestationer var fullt tydliga och uppenbara, har det mänskliga förnuftet räknat fel på många punkter och misslyckats med att se verkligheten i dess rätta perspektiv. Det mänskliga förnuftet mötte villfarelse efter villfarelse, vilket inte resulterade i något annat är tankeförvirring. Vi behöver knappast uppehålla oss här vid denna det mänskliga omdömets tillkortakommanden.

På liknande sätt har människor i fråga om livet efter döden haft många felaktiga föreställningar; till exempel att människan reduceras till stoft efter döden och aldrig kommer att få liv igen; eller att människan genomgår en process av fortlöpande regeneration i denna värld och straffas eller belönas i kommande livscyklar.

Ännu större problem uppstår när vi kommer till frågan om levnadsreglerna. Det är en ytterst svår uppgift att enbart utifrån mänskligt förnuft formulera och utforma en fullständig och rätt balanserad livskod som överensstämmer med Allah's önskan. Om en människa är utrustad med det förnämsta intellekt och förnuft och hon besitter oöverträffad visdom och erfarenhet från många år av reflektion och överväganden, är utsikterna ändå inte särskilt

goda att hon utformar rätt syn på livet och existensen. Och även om hon, efter livslång eftertanke, lyckas med det kommer hon ändå att sakna förvissning om att hon verkligen har funnit sanningen och anträtt den rätta vägen!

Det mest fullkomliga och öppna testet av människans visdom, förnuft och kunskap skulle kanske ha varit att lämna henne åt hennes eget val utan någon yttre vägledning för att hon på så vis kunde komma fram till det rätta levnadssättet i denna värld. De som då genom sina egna kloka överväganden och strävanden kommit fram till sanning och rättfärdighet skulle ha vunnit seger och frälsning, medan de som inte uppnåt detta hade misslyckats. Allah har emellertid besparat Sina mänskliga varelser denna hårda test. Genom Sin Nåd och Välvilja lät Han bland mänskligheten framträda män som Han ingav den sanna kunskapen om Hans attribut, gav dem insikt i livets mening och mål och om livet efter döden och visade dem sålunda den väg genom vilken människan kan uppnå seger och evig lycksalighet. Dessa utvalda män är Allah's Budbärare – Hans Profeter. Allah har genom *Wahy* (uppenbarelse) meddelat kunskap och visdom till dem, och den bok som innehåller de Gudomliga Meddelandena kallas Allah's Bok, eller Allah's Ord. Nu består provet av människans

visdom och intellekt på detta: känner hon igen Allah's Budbärare efter att noggrant ha iaktagit hans rena och fromma liv och omsorgsfullt studerat hans ädla och fläckfria läror? Den människa som besitter rätt visdom och sunt mänskligt förnuft kommer att intyga äktheten och acceptera de föreskrifter som ges av Sanningens Budbärare. Om hon förnekar Allah's Budbärare och dennes läror, betyder hennes förnekande att hon inte hade förmågan att se sanningen och rättfärdigheten. På grund av detta förnekande klarar hon inte sitt prov. En sådan människa kommer aldrig att kunna upptäcka sanningen om Allah och Hans Lag och om Livet efter döden.

3. Tro på det Okända

Det är en daglig erfarenhet att du, när du inte känner till en sak, vänder dig till någon som känner till det, sätter tilltro till dennes ord och följer dem. Om du blir sjuk och inte kan behandla och kurera dig själv, uppsöker du en läkare och accepterar och följer hans föreskrifter utan att sätta dem i fråga. Varför? Därfor att han är rätt kvalificerad för att ge medicinska råd, han har erfarenhet och har behandlat och botat många patienter. Därför hål-

ler man sig till hans råd, gör det han råder en till och undviker det han förbjuder. I juridiska frågor litar man på samma sätt på vad ens juridiske rådgivare säger och handlar i enlighet med detta. I utbildningsfrågor har du förtroende för din lärare eller instruktör och accepterar hans instruktioner som sanna. När du ska gå till en plats du inte hittar vägen till, frågar du någon som känner till den och följer den väg han pekar ut. I korthet, det enda rätta att göra i alla livets aspekter i fråga om saker som du inte känner till och inte kan känna till är att vända dig till någon som känner till dem, acceptera dennes råd och handla i enlighet med detta. Eftersom din egen kunskap om saken eller problemet är otillräcklig, letar du omsorgsfullt efter någon som har den kunskapen och accepterar sedan stillatigande hans ord. Du skyr inga medel för att välja rätt person, och efter att du valt rätt man accepterar du hans råd utan frågor. Denna form av tro kallas «tro på det okända». Ty här har du, i frågor du inte känner till, satt din tilltro till den som vet. Det är just detta som är *Iman-bil-ghaib.* Att ha förvissning om eller tro på det som tidigare var okänt, kallas sålunda «tro på det okända» *(Iman-bil-ghaib).*

Iman-bil-ghaib betyder därför att du uppnår kunskap om något som du tidigare inte känt till

från någon som vet. Du känner inte Allah och Hans sanna egenskaper. Du är inte medveten om att Hans änglar styr hela universums maskineri i enlighet med Hans befallningar och att de omger dig på alla sidor. De har inte korrekt kunskap om det livsmönster genom vilket du kan vinna din Skapares välbehag. Och du vet inget om det liv som ska komma. Kunskapen om allt detta ges till dig genom Profeterna, vilka hade direkt kontakt med den Gudomliga Varelsen och förlänades den sanna kunskapen. Och de är de människor vars uppriktighet, redbarhet, trovärdighet, fromhet och absoluta renhet i deras liv står som oemotsägliga vittnen om sanningen i deras kunskap. Och framför allt övertygar själva visdomen och kraften i deras budskap dig om att de talar sanning och att deras förkunnelser förtjänar att tros på och att följas. Denna din övertygelse är *Iman-bil-Ghaib*. En sådan sanningsurskiljande och sanningserkännande attityd (alltså *Iman-bil-Ghaib*) är nödvändig för lydnaden inför Allah och för att handla i enlighet med Hans välbehag, ty till sann kunskap har du intet annat medium än Allah's Budbärare, och utan riktig och sann kunskap kan du inte på rätt sätt gå framåt på Islams väg.

Kap. III
Profetskapet

Vår tidigare diskussion för oss fram till följande punkter:

1. Människans rätta väg är att leva i lydnad inför Allah, och för att kunna leva ett sådant liv i lydnad är kunskap och tro absolut nödvändiga; kunskap om Allah och Hans egenskaper, kunskap om vad Han gillar och ogillar, Hans utvalda väg och om Domens Dag; och en orubblig förvissning om sanningen och äktheten i denna kunskap; detta är *Iman*.

2. För det andra: Allah har i sin barmhärtighet besparat människan den hårda och svåra uppgiften att enbart genom sina egna ansträngningar uppnå denna kunskap. Han har inte utsatt människan för denna svåra prövning. Istället uppenbarade Han denna kunskap för Profeterna, vilka utvalts bland människorna, och befallde dem att förmedla Allah's Vilja till andra människor och visa dem till den rätta Vägen. Detta har räddat människorna från Stora olyckor.

3. Slutligen är det den vanliga mannens och

kvinnans plikt att känna igen en profet och efter att ha övertygats om att denne är Allah's sanne profet, tro på honom och hans läror och obetingat lyda honom och följa i hans spår. Detta är frälsningens väg.

I detta kapitel ska vi diskutera profetskapets natur och historia såväl som andra aspekter.

1. Profetskapet: Dess natur och nödvändighet

Du kan se att Allah på det barmhärtigaste sätt har försett människan med allt hon behöver i detta universum. Varje nyfött barn kommer till världen begåvad med ögon till att se med, öron till att höra med, näsa för att lukta och andas med, händer att känna med, fötter att gå med och hjärna för att tänka och begrunda. Alla dessa förmågor, krafter och gåvor vilka människan behöver eller kan behöva är utformade på det mest noggranna sätt och på ett underbart sätt sammanfogade i hennes bräckliga kropp. Varje stunds behov är förutsedda och sörjda för. Ingenting av det hon behöver är utelämnat.

Likadant är fallet med den värld hon lever i. Allt som är nödvändigt för hennes liv ges henne i överflöd – luft, ljus, värme, vatten et cetera. Barnet fin-

ner, när det öppnar sina ögon, sin mat i moderns bröst. Föräldrarna älskar instinktivt sitt barn och i deras hjärtan har inplanterats ett oemotståndligt behov att vaka över barnet, fostra honom och offra allt för hans välfärd. Under denna beskyddande omsorg växer barnet upp till mognad och i varje stadium av sitt liv får han av naturen allt han behöver. Alla materiella överlevnads- och tillväxtvillkor är tillgodosedda och han finner att hela universum står i hans tjänst och tjänar honom i alla livets skiften.

Vidare är människan välsignad med alla de krafter, förmågor och gåvor – fysiska, mentala och moraliska – som hon behöver för livets strid. Här har Allah gjort en underbar disposition. Han har inte fördelat dessa gåvor strikt jämlikt. En jämlik fördelning skulle ha gjort människorna fullständigt oberoende av varandra och omöjliggjort ömsesidig omsorg och samarbete. Även om mänskligheten som helhet sålunda har allt den behöver, är ändå gåvorna fördelade ojämlikt och sparsamt mellan människorna. En del har fysisk styrka och tapperhet, andra utmärker sig för sina intellektuella talanger. Vissa är födda med större benägenhet för konst, poesi och filosofi. En del har en skarp tunga, andra har sinne för militär strategi, kommersiell talang, matematiskt snille, vetenskaplig

nyfikenhet, litterär begåvning, filosofiska anlag etc. Dessa speciella böjelser särskiljer en människa och gör henne i stånd att komma till rätta med även sådana invecklade labyrinter som andra människor gårbet på. Dessa insikter, fallenheter och talanger är gåvor från Allah. De är inkarnerade i naturen hos de människor som Allah har bestämt ska vara karaktäriserade på detta sätt. De är mestadels inneboende och kan utnyttjas och fullkomnas bara genom utbildning och träning.

En noggrann iaktagelse av denna fördelning av Allah's gåvor avslöjar också att talangerna har fördelats bland människorna på det mest fantastiska sätt. De kapaciteter som är nödvändiga för mänsklighetens allmänna fortbestånd har givits till den vanliga människan, medan de extraordinära talanger som behövs bara i begränsad utsträckning ges till endast ett fåtal människor. Antalet soldater, bönder, hantverkare och arbetare är stort; men militära befälhavare, lärda män, statsmän och intellektuella är jämförelsevis färre. Så är fallet med alla yrken, alla konster och kulturella sysselsättningar. Den allmänna regeln tycks vara: Ju högre kapaciteten och ju större snillet är, desto mindre är det antal människor som besitter det. Supergenier, som sätter outplånliga märken i mänsklighetens historia och vars upptäckter vägleder mänsklighe-

ten under århundraden, är få och framträder med långa mellanrum. Deras antal är ännu mindre.

Här ställs vi inför en annan fråga: Begränsas den mänskliga kulturens grundläggande behov till behov av experter och specialister inom fälten för juridik och politik, vetenskap och matematik, ingenjörskonst och mekanik, finanser, ekonomi och liknande, eller behövs det också människor som kan visa människorna den Rätta Vägen – vägen till Allah och till frälsning? Andra experter förser människan med kunskap om allt som finns i världen och om vägarna och medlen att använda detta, men det måste finnas någon som talar om för människan syftet med skapelsen och meningen med livet självt. Vad är människan själv och varför har hon skapats? Vem har givit henne alla krafter och resurser, och varför? Vad är livets rätta mål och hur kan dessa uppnås? Vilka är de rätta värderingarna i livet och hur kan de förverkligas? Detta är människans kardinalbehov och vet hon inte detta så kan hon inte bygga upp kulturen på sunda grunder och kan inte lyckas varken i detta liv eller nästa. Och vårt förnuft vägrar tro att Allah, Som har tillgodosett människans mest triviala behov, skulle undlåta att tillgodose detta det största, mest dominerande och vitala behov. Nej, så kan det aldrig vara. Och *det är inte så* emedan Allah har

skapat människor som utmärker sig inom konst och vetenskap. Han har också skapat människor med djup vision, ren intuition och den högsta begåvning att känna och förstå Honom. För dem uppenbarade Han själv vägen av godhet, fromhet och rättfärdighet. Han gav dem kunskap om livets mål och moralvärderingar och anförtrodde dem uppdraget att meddela den Gudomliga Uppenbarelsen till andra människor och visa dem den Rätta Vägen. Dessa män är Profeter och Allah's Budbärare.

Profeterna skiljde sig från det övriga samhället genom sina speciella fallenheter, naturliga sjäsbeskaffenhet och ett fromt och meningsfullt liv, mer eller mindre på samma sätt som andra genier inom konst och vetenskap särskiljer sig från andra genom sina extraordinära kapaciteter och naturliga fallenheter. Människans geni är sitt eget tillkännagivande och får automatiskt andra att känna igen och erkänna det. När vi exemepelvis lyssnar på en sann poet inser vi genast hans utomordentliga snille. Om de som inte är begåvade med denna naturliga talang så gör sitt yttersta för att uppnå detta mästerskap i poesi, kan de ändå inte lyckas. På samma sätt förhåller det sig med den borne talaren, författaren, ledaren och uppfinnaren. Varje sådan talang utmärker sig själv genom sin remar-

kabla kraft och extraordinära framgångar. Andra kan inte mäta sig med dem. Detta är sant också i fråga om en profet. Hans sinne fattar problem som övergår andras förstånd; han talar och kastar ljus över ämnen om vilka ingen annan kan tala; han får insikt i de subtila och intrikata frågor som ingen annan skulle ha förstått ens efter år av djup eftertanke och begrundan. Förnuftet accepterar det han säger; hjärtat känner att det är sant; erfarenheterna av värdsliga företeelser vittnar alla om sanningen i varje ord som kommer ur hans mun. Om emellertid vi själva försöker göra samma sak eller ett liknande arbete, möter oss inget annat än misslyckande. Hans natur och disposition är så goda och rena att hans attityd i alla avseenden är den av sannfärdighet, rättframhet och själsadel. Han uppför eller yttrar sig aldrig felaktigt, inte heller utför han någon ond handling. Han visar alltid upp godhet och rättfärdighet och praktiserar själv det han förkunnar för andra. Ingen incident i hans liv tyder på att hans liv inte skulle vara i samklang med hans ideal. Varken hans ord eller gärningar styrs av egenintressen. Han uppoffrar sig för andras bästa och låter aldrig andra lida för att han själv ska ha det bra. Hela hans liv är ett exempel på sanning, ädelmod, naturlig renhet, högtstående tänkande och den mest upphöjda form av humani-

tet. Hans karaktär är utan fläckar och även den mest minutiösa undersökning skulle misslyckas med att finna någon skavank i hans levnad. Alla dessa fakta, alla dessa egenskaper, gör det uppenbart att han är Allah's Profet och att man måste sätta tilltro till honom.

När det blivit fullkomligt klart att den och den personen är Allah's sanne Profet, blir den naturliga följden av denna insikt den att hans ord måste accepteras, hans instruktioner följas och hans befallningar åtlydas. Det är fullständigt förnuftslöst att acceptera att en man är Allah's sanne Profet och ändå inte tro på vad han säger och inte följa hans befallningar; ty själva accepterandet av honom som Allah's Profet innebär att du har erkänt att det han säger kommer från Allah och att alla hans handlingar är i enlighet med Allah's Vilja och Välbehag – och olydnad mot Allah leder inte till något annat än ruin och förödelse. Därför gör själva accepterandet av Profeten det till en plikt för dig att hålla dig till hans instruktioner och acceptera dem utan några som helst invändningar. Kanske kan du inte till fullo fatta visdomen i och nyttan av den eller den föreskriften, men själva det faktum att en föreskrift har utgått från profeten är en tillräcklig garanti för dess sanning, och där kan inte finnas rum för tvivel och misstänksamhet. Din

oförmåga att förstå en föreskrift är inget skäl för att inte följa den till punkt och pricka; ty den vanliga människans förstånd är inte felfritt. Det har sina egna begränsningar som man inte kan bortse från. Det är uppenbart att den som inte grundligt är insatt i en konstart inte kan förstå dess subtiliteter, men en sådan person skulle vara en idiot om han tillbakavisade en experts ord bara på grund av att hans själv inte till fullo förstod vad experten sade. Det bör uppmärksammas att i varje betydelsefull världslig angelägenhet krävs expertråd, och när man vänt sig till experten lyder man i fortsättningen hans råd och litar fullständigt på det. Du uppger till och med din egen rätt att bestämma och dra slutsatser för att istället ödmjukt följa honom. Varje ordinär människa kan inte vara mästare inom alla världens konstarter och sysselsättningar. Det rätta för den vanliga människan att göra är att göra det hon kan och, i fråga om saker hon inte förmår, använda all sin klokhet och skarpsinnighet för att finna den rätte mannen att leda och hjälpa henne, och att, när hon väl har funnit denne, anta hans råd och följa dem. När du är säker på att en viss person är den mest lämpade för ditt syfte, ber du om hans råd och vägledning och litar fullständigt på honom. Att avbryta honom i varje mening med frågan «Få mig att förstå detta innan

du går vidare», är uppenbart oklokt. När du anlitar en advokat i någon rättsaffär, lägger du dig inte ständigt i alla juridiska turer. För medicinsk behandling går du till läkaren och följer hans ordination. Du lägger varken din näsa i medicinska frågor eller testar din logiska förmåga genom att debattera med läkaren. Detta den rätta livsinställningen, och samma inställning måste man ha när det gäller religionen. Du behöver kunskap om Allah; du behöver känna till det livsmönster som överensstämmer med Allah's vilja; och du har inga medel till att uppnå denna kunskap. Det är därför din plikt att söka efter Allah's Sanne Profet; och du kommer att bli tvungen att bruka yttersta omsorg, urskiljningsförmåga och skarpsinne i ditt sökande efter honom, ty om du väljer en falsk profet, kommer han att leda dig in på fel spår. Om du emellertid, efter att ha gjort de rätta övervägandena, definitivt avgör att en viss person verkligen är Allah's Profet, då måste du lita fullkomligt på honom och troget lyda alla hans föreskrifter.

Nu står det klart att den Rätta Vägen för människan är det och enbart det som Profeten förkunnar att det är, och att det rätta livsmönstret är det som han förklarar kommer från Allah – och inget annat. Från detta kan man lätt förstå att det är absolut nödvändigt för alla människor att ha tilltro

till Profeten och att lyda och följa honom, och att den människa som åsidosätter Profetens föreskrifter och försöker bana sin egen väg; hon avviker från den Rätta Vägen och går förvisso vilse.

I detta avseende har människor gjort sig skyldiga till förvånansvärda misstag. Det finns människor som erkänner Profetens äkthet och okränkbarhet, men ändå inte hyser *Iman* (tro) på honom, inte heller följer de hans föredöme i sina livs angelägenheter. Sådana människor är inte bara *Kafir's* utan beter sig också på ett oklokt och onaturligt sätt: ty att inte följa Profeten efter det man erkänt honom som sann betyder att man medvetet följer osanningen. Och vilken dårskap kan vara större än denna.

En del människor förklarar: «Vi behöver ingen profet för vår vägledning och vi kan själva finna vägen till sanningen». Också detta är en felaktig synpunkt. Du har förmodligen lärt geometri, och du vet att mellan två punkter kan det vara finnas en rak linje; alla andra linjer måste krökas om de inte ska misslyckas med att röra punkten ifråga. Samma sak gäller för vägen till sanningen vilken, med Islams språkbruk, kallas *sirat-i-mustageem* (den Rätta Vägen). Denna väg utgår från människan och går raka vägen till Allah, och denna väg kan naturligtvis bara vara en; alla andra vägar vo-

re förvillelser och skulle leda vilse. Nu har denna Rätta Väg utstakats av Profeten, och det finns inte och kan inte finnas någon annan rak väg än denna. Den människa som ignorerar denna väg och söker sig ut på irrfärder, är bara ett offer för sin egen inbillning. Hon väljer en väg och tror den vara den rätta, men hon finner snart sig själv vara insnärjd och förlorad i de labyrinter och slingerkrokar som hennes egen fantasi skapat. Vad ska man tänka om en person som, när han har gått vilse och en vänlig människa visar honom tillrätta, fullständigt nonchalerar vägledningen och istället förklarar: «Jag tar inte emot din vägledning och inte heller accepterar jag den väg du har pekat ut för mig, utan jag ska själv treva mig fram i denna okända region och försöka nå mitt mål på mitt eget sätt»? Detta är, med tanke på Profeternas klara vägledning, ren idioti. Om var och en försöker börja om igen från början, skulle det vara ett enormt slöseri med tid och energi. Vi gör det aldrig inom områdena för vetenskap och konst: varför då här?

Detta är ett vanligt misstag, och redan en liten reflektion avslöjar dess brister och svagheter. Men om man går lite djupare i saken, märker man att en person som vägrar att tro på den Sanne Profeten inte alls kan finna någon väg – varken rak eller

krokig – till Allah. Det är på detta sätt därför att en människa som vägrar att lyda en sanningsfärdig mans råd intar en så fördärvad attityd att sanningens perspektiv blir henne fullständigt främmande och hon blir ett offer för sitt eget trots, arrogans, fördomar och moraliska fördärv. Ofta beror denna vägran på falskt övermod, blind konservatism och envist kvarhållande vid förfäders seder, eller slaveri under jagets lägre drifter, vars tillfredsställande omöjliggörs i och med underkastelsen inför Profetens läror. Om en människa är fast i något av ovanstående tillstånd förblir vägen till sanningen stängd för henne. Liksom en förblindad människa kan hon inte se på saker i verklighetens klara ljus. En sådan människa kan inte finna någon väg till frälsning. Om en människa däremot är uppriktig och sanningsälskande och inte är slav under något av de ovan beskrivna komplexen, blir vägen till verkligheten banad för henne, och det finns absolut ingen orsak för henne att vägra tro på Profeten. Ja, hon finner i Profetens läror själva ekot från sin egen själ och upptäcker sig själv genom att upptäcka Profeten.

Och, framför allt, den sanne Profeten har utvalts av Allah Själv. Det är Han Som har sänt honom till mänskligheten för att överföra Hans budskap till Hans folk. Det är Hans Befallning att vi ska tro

på Profeten och följa honom. Den som vägrar tro på Allah's Budbärare vägrar alltså i själva verket att följa Allah's Befallningar och blir en upprorsman. Man kan inte förneka det faktum att den som vägrar att erkänna auktoriteten hos en härskares viceregent, vägrar att erkänna auktoriteten hos Härskaren Själv. Denna olydnad gör henne till upprorsman. Allah är universums Herre, den sanne Härskaren, konungarnas Konung, och det är en given plikt för varje människa att erkänna auktoriteten hos Hans Budbärare och Apostlar och lyda dem i deras egenskap av bemyndigade profeter. Och den som vänder sig ifrån Allah's Profet är förvisso en *Kafir*, vare sig han tror på Allah eller är en otrogen.

2. Kort historik över profetskapet

Låt oss nu kasta en hastig blick på profetskapets historia. Låt oss se hur denna långa kedja började, hur den gradvis utvecklades och slutligen kulminerade med den siste av Profeterna, Muhammad (frid och Allah's välsignelser över honom).

Den mänskliga rasen utgick från en enda man: Adam. Det var från honom som mänsklighetens familj växte och den mänskliga rasen mångdub-

blades. Alla mänskliga varelser på denna jord är ättlingar till detta första par: Adam och Eva.[1] Historien och religionen är ense på denna punkt. Vetenskapliga undersökningar i fråga om människans ursprung visar inte heller att olika typer av människor ursprungligen och samtidigt skulle ha fått existens, inte heller vid olika tidpunkter i olika delar av världen. De flesta vetenskapsmän förmodar också att en enda människa skapades först och att hela mänskliga rasen kan ha utgått från denna enda människa.

Adam, den första människan på jorden, var också utsedd till Allah's förste Profet. Han uppenbarade Sin religion – Islam – för honom och uppmanade honom att överlämna och meddela den till sina ättlingar: att lära dem att Allah är En, Skaparen, världens Upprätthållare; att Han är universums Herre och att Han ensam ska dyrkas och åtlydas; att de en dag måste återvända till Honom och att det bara är Honom de ska anropa om hjälp; att de ska leva sitt liv i fromhet, godhet och

1 Detta är en mycket betydelsefull och revolutionerande uppfattning. Den naturliga följdsats är mänsklighetens enhet och människornas jämställdhet. Det är idotiskt att skilja och diskriminera mellan människor p g a klass, hudfärg, ras eller nationstillhörighet. I en tid då nationalism, trångsynt rasism och blodtörstig anti-semitism har delat upp världen i olika läger, är denna bekännelse om mänsklighetens enhet en mäktig strimma av hopp för framtiden. – Utgivaren.

rättfärdighet i enlighet med Allah's Vilja och att, om de så gjorde, skulle Allah belöna dem med rikliga belöningar och att de om de vände sig från Honom och inte lydde Honom, skulle bli förlorarna både i detta liv och i det kommande och lida hårda bestraffningar för sin otro och olydnad.

De av Adams ättlingar som var goda, anträdde den rätta väg som han visat dem, men de dåliga övergav sin faders läror och förvirrade sig gradvis in på villovägar. Några började dyrka solen, månen och stjärnorna; andra bekände sig till dyrkan av träd, djur och floder. Vissa trodde att luft, vatten, eld, hälsa och alla Naturens välsignelser och krafter, alla var under kontroll av varsin gud och att de kunde blidkas genom dyrkan. På detta sätt gav okunnigheten upphov till många former av polyteism och avgudadyrkan. Detta var den tid då Adams avkomma hade spridit sig vida över jorden och format olika raser och nationer. Varje nation hade utformat sin egen religion, var och en med sina speciella formaliteter och ritualer. Allah – mänsklighetens och universums ende Herre och Skapare – hade glömts helt och hållet. Inte bara detta; Adams ättlingar glömde till och med det livsmönster som Allah hade uppenbarat för dem och som deras store förfader hade lärt dem. De hade följt sina egna böjelser och nycker. Alla slags

onda seder frodades och alla tecken på okunnighet spreds bland dem. De började misslyckas med att skilja rätt från orätt; många onda företeelser började betraktas som riktiga och många riktiga saker inte bara ignorerades utan betraktades som orätta.[2]

Vid detta stadium började Allah låta profeter framträda hos varje folk och predika Islam för dem. Var och en påminde de sitt folk om den lektion de hade glömt. De lärde dem Guds-dyrkan, satte stopp för avgudadyrkan och *shirk;* d v s att associera andra gudomligheter med Allah, gjorde sig av med alla seder från okunnighetens dagar, lärde dem det rätta sättet att leva i enlighet med Allah's Vilja och gav dem livsgivande lagar att följa och genomdriva i samhället. Allah's sanna Profeter framträdde i alla länder: i varje land och hos alla folk. De hade alla en och samma religion – Is-

---

2 Denna syn på religionshistorien är diametralt motsatt den så kallade evolutionsteorin om religionen vilken betraktar naturdyrkan som det första stadiet. Dessa människor stannar vid manifestationerna av naturdyrkan i de tidiga samhällena, men försöker inte utforska de ännu tidigare formerna av vilka de senare enbart var förvrängningar och förvanskningar. Senare vetenskapliga forskningar bekräftar ståndpunkten att Tawheed (dyrkan av en enda Gud) var den tidigaste formen av dyrkan och att alla andra former är senare förvrängningar av den ursprungliga religionen. De som vill fördjupa sig i ämnet kan vända sig till Prof. W. Schmidt's värdefulla forskningsrapport «The Origin and Growth of Religions», översatt till engelska av H. J. Rose (London, Methuen). – Utgivaren.

lams religion.[3] Naturligtvis skiljde sig undervisningsmetoderna och lagstiftningen en aning från profet till profet, beroende på den kulturs behov och stadium i vilken var och en av dem framträdde. Varje Profets särskilda läror bestämdes av de slags onda företeelser han mötte och strävade att tillrättalägga. Reformeringsmetoderna var anpassade efter de olika vedertagna begreppen och idéerna. Där folken befann sig på de primitiva stadierna av samhälle, civilisation och intellektuell utveckling, var deras lagar och regleringar enkla; de modifierades och förbättrades allt eftersom samhället utvecklades och gjorde framsteg. Dessa religioners fundamentala läror var desamma; alltså en tro på Allah's enhet, bekännelse till ett liv i fromhet, godhet och fred, och en tro på livet efter döden, med dess rättvisa mekanism för belöning och bestraffning.

Människans inställning till Allah's Profeter har varit märklig. Först behandlade hon Profeterna il-

---

3 Det är en vanlig missuppfattning, mest bland västerländska författare, att Islam har sitt ursprung hos Profeten Muhammad (frid och Allah's välsignelser över honom) en del av dem går till och med så långt att de kallar honom «Islams grundare». Detta är en förvrängning av sanningen. Islam har varit alla Allah's profeters religion och alla har de fört fram samma budskap från Honom. Profeter har inte varit Islams grundare; de var bara dess budbärare. Islam består av den Gudomliga Uppenbarelsen överförd till mänskligheten av de sanna Profeterna. – Utgivaren.

la och vägrade att lyssna och acceptera deras läror. Vissa av Profeterna fördrevs från sina länder; en del mördades; en del fortsatte, trots folkets likgiltighet, att under hela sitt liv predika utan att vinna mer än ett fåtal anhängare. I all denna envetna opposition, hån och förödmjukelse för vilken de utsattes, upphörde dessa Allah's Apostlar ändå inte att predika. Deras tålmodiga beslutsamhet kröntes till slut med framgång: deras förkunnelser blev inte verkningslösa. Stora grupper av folk och nationer tog emot deras budskap och övergick till deras trosbekännelse. Folkets vilsegångna tendenser, formade genom århundraden av framhärdande i avsteg, okunnighet och dåliga seder, tog nu en annan form. Även om de under Profeternas livstid accepterade och praktiserade deras läror, införde de efter Profeternas död sina gamla förvrängda begrepp i sina religioner, och förändrade Profeternas läror. De antog helt nya former av gudsdyrkan; vissa började till och med dyrka sina Profeter. Några gjorde Profeterna till inkarnationer av Allah; några gjorde Profeterna till Allah's söner; vissa associerade sina Profeter med Allah i Hans Gudomlighet. I korthet, människans varierande attityder i detta avseende var en ren karikatyr av hennes förnuft och en parodi på henne själv; hon gjorde avgudar av dessa vars hela uppgift hade varit att slå

avgudarna i bitar. Genom att blanda samman religion och primitiva seder och ritualer, grundlösa och falska muntliga traditioner och lagar utformade av människor, ändrade och förvrängde människorna Profeternas ideologi så till den grad att den efter några århundraden blev en mischmasch av det verkliga och det fiktiva. Profeternas läror förlorades i en hopgyttring av fantasier och förvrängningar i så hög grad att det blev omöjligt att skilja agnarna från vetet. De nöjde sig inte med denna förvanskning av Profeternas läror utan fortsatte med att tillskriva Profeternas liv påhittade berättelser och ovärdiga traditioner och orenade deras levnadshistorier så mycket att en korrekt och pålitlig redogörelse för deras levnad blev omöjlig att sammanställa. Trots dessa depravationer hos anhängarna, har Profeternas verk inte varit helt förgäves. Bland alle nationer har, trots alla förfalskningar och ändringar, spår av Sanningen överlevt. Idén om Allah och om livet efter döden har assimilerats definitivt i en eller annan form. Ett fåtal principer om godhet, ärlighet och moral erkändes över hela världen. Profeterna hade således förberett respektive folks andliga inställning på ett sådant sätt att en universell religion säkert kunde införas – en religion som är helt i överensstämmelse med människans natur, som förkroppsligar allt

som var gott i alla andra trosbekännelser och samhällen och som på ett naturligt sätt kan antas allmänt av hela mänskligheten.

I borjän framträdde, som vi tidigare har sagt, olika profeter hos olika folk eller nationer och varje profets lära var ämnad speciellt och specifikt för respektive profets folk. Orsaken till detta var att vid detta stadium i historien var nationerna separerade och så avskurna från varandra att varje nation var bunden inom sina egna territoriers geografiska gränser och möjligheter till ömsesidigt utbyte existerade inte. Under sådana omständigheter var det mycket svårt att propagera för en gemensam Världsomfattande Tro med ett åtföljande system av levnadsregler för denna värld. Dessutom var levnadsvillkoren i de tidiga nationerna vitt skilda från varandra. Deras okunnighet var stor och bland de olika folken hade detta givit olika former åt deras moraliska villfarelser och förvrängningar av Tron. Det var därför nödvändigt att olika Profeter framträdde för att predika Sanningen och vinna dem över till Allah's vägar; att gradvis utrota de onda företeelserna och avvikelserna; att utrota okunnighetens yttringar och lära dem utöva de höga principerna om ett enkelt, fromt och rättfärdigt liv och på så sätt träna och fostra dem i livets konster och verksamheter. En-

dast Allah vet hur många tusentals år som ägnades åt att på detta sätt utbilda människan och utveckla henne andligt, moraliskt och intellektuellt. Människan fortsatte emellertid att göra framsteg och slutligen kom den tid då hon vuxit ur sin barndom och trädde in i mognadens ålder.

Med utvecklingen och spridningen av handel, industri och konster, upprättades ett ömsesidigt utbyte mellan nationerna. Från Kina och Japan öppnades reguljära handelsrutter till de avlägsna länderna i Europa och Afrika; både till lands och till sjöss. Många folk lärde sig skrivkonsten, kunskap spreds. Idéer började överföras från land till land och undervisning och lärdomar började utbytas. Stora erövrare framträdde på världsscenen, utbredde sina erövringar vida och långt, grundlade vidsträckta imperier och sammanknöt många olika nationer under ett och samma politiska system. På så sätt kom nationer närmare och närmare varandra och skillnaderna mellan dem blev färre och färre.

Dessa omständigheter möjliggjorde nu att en och samma tro, införande ett fullständigt och allt omfattande livsmönster, tillgodoseende de moraliska, andliga, sociala, kulturella, politiska och ekonomiska behoven hos människan och som förkroppsligade både sekulära och religiösa element,

kunde sändas av Allah till hela mänskligheten. För mer än tvåtusen år sedan hade mänskligheten uppnått en andlig nivå sådan att den uppenbarligen krävde en universell religion. Buddismen, trots att den bestod enbart av vissa moralprinciper och inte var ett komplett livsmönster, uppstod i Indien och spred sig så långt som till Japan och Mongoliet åt ett håll och till Afghanistan och Bokhara åt det andra. Dess missionärer reste vida över världen. Några århundraden senare kom kristendomen. Trots att den religion som predikades av Jesus Kristus (frid över honom) inte var något annat än Islam, förvandlade hans angängare den till en mischmasch kallad Kristendom, och även denna uppenbart israeliserade religion spreds till avlägsna platser; Persien och Mindre Asien och till Europas och Afrikas kontinenter. Utifrån dessa händelser står det klart att mänsklighetens förhållande under denna tid krävde en gemensam religion för hela den mänskliga rasen, och de var så väl förberedda för den att de, när de inte fann någon existerande Sann och komplett religion, började att bland nationerna propagera för de förhärskande religionerna, hur felaktiga, ofullständiga och otillfredsställande dessa än var.

Vid ett så kritiskt stadium i mänsklighetens civilisation, när människans sinne självt krävde en

världsreligion, framträdde i Arabien en profet för hela världen och för alla nationer. Den religion han givits att förespråka var återigen Islam – men nu i form av ett komplett och fullödigt system, omfattande alla aspekter av människans individuella och materiella liv. Han gjordes till profet för hela den mänskliga rasen och utsågs att ge detta budskap till hela världen. Han var Muhammad, Islams Profet (frid och Allah's välsignelser över honom!).

Om vi kastar en blick på världskartan, finner vi att inget annat land hade kunnat vara mer lämpligt för denna så djupt behövda världsreligion än Arabien. Den Arabiska halvön är belägen precis mitt emellan Asien och Afrika, och Europa ligger inte långt borta. Vid tiden för Muhammad's framträdande var den centrala delen av Europa befolkad av civiliserade och kulturellt högtstående nationer; och dessa folk fanns på ungefär samma avstånd från Arabien som Indiens folk. Detta gav Arabien en central position.

Se på denna tidsperiod i historien och du finner att inget annat folk var mer lämpat att bilda omgivning för detta profetskap än araberna.

Stora nationer hade kämpat hårt för världsherravälde, och i denna långa kamp och oavbrutna strid hade de uttömt alla sina resurser och vitalitet. Araberna var ett oförstört och vitalt folk. De så

kallade sociala framstegen hade grundlagt dåliga vanor i de avancerade nationerna, medan hos araberna ingen sådan social organisation existerade och de därför var fria från inaktivitet, låghet och den lättja som orsakas av lyxliv och sinnlig övermättnad. Det sjätte århundradets hedniska araber hade inte utsatts för den onda influensen från de artificiella sociala systemen och civilisationerna i världens stora nationer. De ägde alla de goda mänskliga kvalitéer som ett folk orört av tidens «sociala framsteg» borde inneha. De var modiga, orädda, generösa, trogna sina löften, frihetsälskande och politiskt oberoende – de var inte utsatta för någon imperialistmakts hegemoni. De levde ett mycket enkelt liv och var främmande för ett liv i lyx och lättja. Utan tvivel fanns det också vissa ikke önskvärda aspekter av deras levnad, som vi ska återkomma till senare, men orsaken till sådana aspekters förekomst var att ingen profet hade framträtt hos dem på tusentals år; inte heller hade där framträtt någon reformatör som kunde ha civiliserat dem och renat deras moraliska liv från alla onda orenheter. Århundraden av fritt och oberoende liv i sandöknen hade fött en extrem okunnighet hos dem. De hade därför blivit så hårdhjärtade och fast förankrade i okunnighetens traditioner att det inte var en uppgift för en vanlig män-

niska att göra dem mänskliga. Men de hade emellertid förmåga att, när en människa med extraordinär styrka uppmanade dem till reformering och gav dem ett högt ideal och ett fullständigt handlingsprogramm, ta emot dennes uppmaning och resa sig samfällt för att handlingskraftigt och effektivt ta itu med att förverkliga detta mål. De besparade sig ingen möda eller offer i denna strävan. De var beredda att utan tveksamhet möta hela världens fiendskap om så var nödvändigt. Det var förvisso ett sådant ungt, kraftfyllt och virilt folk som behövdes för att utbreda Världsprofeten Muhammad's läror (frid och Allah's välsignelser över honom).

Se sedan på det arabiska språket. Om man studerar detta språk och går djupt i dess litteratur, blir man övertygad om att det inte finns något språk som är med lämpligt än arabiskan att ge uttryck för höga ideal, att förklara de svåraste och mest subtila problemen angående kunskap om det gudomliga, att påverka människohjärtat och forma det i underkastelse inför Allah. Små fraser och korta satser uttrycker en värld av idéer och på samma gång är de så kraftfulla att de kryper in i hjärtat – själva deras ton rör människor till tårar och extas. Orden är så ljuva att de känns som om honung runne in i ens öron; de är så fulla av har-

moni att varje fiber av lyssnarens kropp rörs av dess symfoni. Det var ett sådant rikt och kraftfullt språk som behövdes för Koranen, Allah's Mäktiga Ord.

Det var därför en manifestation av Allah's stora visdom att Han valde Arabiens land som födelseplats för Världens Profet.

3. Mohammad's profetskap: ett rationellt försvar

Om man sluter ögonen och föreställer sig världen som den såg ut för 1400 år sedan, skulle man finna att den var helt annorlunda dagens värld; att den inte hade minsta likhet med den stormiga villervalla vi ser omkring oss idag. Hur sällsynta var inte möjligheterna till utbyte av idéer! Hur begränsade och outvecklade var inte kommunikationsmedlem! Hur liten och knapp var inte människans kunskap! Hur trångt och snävt synfält hade hon inte! Hur fångad var hon inte i övertro och otämjda och förvrängda idéer!

Mörker härskade. Där fanns bara ett svagt skimmer av kunskap – glimtar så svaga att de knappast kunde lysa upp mänsklighetens kunskapshorisont. Där fanns varken radio eller telefon, varken television eller biografer. Järnvägar, bilar och flygplan

kunde man inte drömma om och tryckpressar och förlagskoncerner var okända begrepp. Handskrivna böcker och kopior tillhandahöll ensamma det obetydliga litterära material som överfördes från generation till generation. Utbildning var en lyx för de mest priviligierade och utbildningsanstalterna var få och glest belägna.

Mänsklighetens kunskapsförråd var knappt, människans synvinkel trång och hennes idéer om människor och ting var inskränkta till hennes egna begränsade omgivningar. Till och med den lärde mannen saknade i vissa avseenden den kunskap som lekmannen idag besitter, och den mest kultiverade person var mindre förfinad än mannen på gatan är idag.

Mänskligheten var förvisso nedsjunken i okunnighet och vidskepelse. De glimtar av kunskap som till äventyrs fanns tycktes kämpa en hopplös kamp mot det omgivande mörkret. Det som idag betraktas som det allmänbildning kunde på den tiden inte uppnås ens efter år av beräkningar och tålmodig forskning. Människor gav sig ut på ovissa och farliga resor och ägnade en hel livstid åt att ernå den måttliga kunskap som idag är var mans egendom.

Saker som idag klassas som «myter» och «vidskepelser» var den tidens vedertagna sanninger vil-

ka inte kunde ifrågasättas. Handlingar som vi idag betraktar som avskyvärda och barbariska tillhörde då dagsordningen. Seder som verkar stötande för vårt moraliska sinne idag utgjorde då själva moralens kärna och man kunde knappast på den tiden ha kunnat föreställa sig att det också fanns ett annat sätt att leva. Klentrogenheten hade antagit så enorma proportioner och hade blivit så allmänt utbredd att människorna vägrade att betrakta någonting som upphöjt och sublimt såvida det inte uppträdde i skepnad av det övernaturliga, det ovanliga, mystika och oförklarliga. De hade utvecklat ett sådant underlägsenhetskomplex att de aldrig kunde föreställa sig att en mänsklig varelse kunde ha en odödlig själ.

Arabien – Avgrund av mörker

Vid denna okunniga tid var Arabien ett område som låg djupt försänkt i mörker. De omgivande staterna, Persien, Bysans och Egypten, hade en skymt av civilisation och ett svagt ljus av kunskap. Men Arabien kunde inte få del av deras kulturella inflytelser. Det stod isolerat, avskuret genom de vida oceanerna av sand. Arabiska handelsmän övervann långa avstånd, vilket tog dem månader; bärande sine varor till och från dessa länder, men de kunde näppeligen erhålla några kunskapskorn un-

der sina resor. I sitt eget land hade de inte en enda utbildningsinstitution eller bibliotek. Ingen tycktes vara intresserad av kunskapsmässig utveckling och kulturella framsteg. De få som var skriv- och läskunniga var inte tillräckligt utbildade för att ta del i de samtida konsterna och vetenskaperna. De hade emellertid ett högt utvecklat språk, kapabelt att på ett fantastiskt talande sätt ge uttryck för den mänskliga tankens mest subtila nyanser. De hade också en litterär smak av hög rang. Men studiet av deras kvarlämnade litteratur avslöjar hur begränsad deras kunskap var, hur låg nivån var på deras kultur och civilisation, hur inpyrda deras sinnen var av vidskepelse, hur barbariska och grymma deras tankar och vanor och hur primitiva och fördärvade deras moraliska begrepp och föreställningar var.

Det var ett land utan regering. Varje stam gjorde anspråk på suveränitet och ansåg sig själv vara en oberoende enhet. Där rådde endast djungelns lag. Plundringar, mordbränder och dråp på oskyldiga och försvarslösa människor var ordningen för dagen. Liv, egendom och heder var ständigt satta på spel. Olika stammar stod alltid med svärden dragna mot varandra. Vilken trivial incident som helst var tillräcklig för att utlösa ett rasande krig som ibland till och med kunde utvecklas till en landsom-

fattande brand, oavbrutet härjade under flera årtionden. En beduin kunde inte förstå varför han skulle låta någon från en annan stam komma undan. Han ansåg sig ha full rätt att döda och plundra denne.

De begrepp de hade om moral, kultur och civilisation var primitiva och dunkla. De kunde knappast skilja mellan rent och orent, lagligt och olagligt, privat och icke-privat. Deras liv var vilt. Deras seder var barbariska. De hängav sig hämningslöst åt äktenskapsbrott, spel och dryckenskap. Plundring och överfall var deras motto, mord och våldtäkt hörde till ordningen för dagen. De kunde stå spritt nakna framför varandra utan någon skamkänsla. Till och med deras kvinnor kunde uppträda nakna vid omloppet runt Ka'ba. Ut ur sina rent idiotiska begrepp om prestige kunde de begrava sina döttrar levande för att ingen skulle kunna bli deras svärson. De gifte sig med sina styvmödrar efter fädernas död. De var okunniga om till och med de mest rudimentära dagliga rutinerna i fråga om ätande, klädsel och tvättning.

Vad deras religösa uppfattningar beträffar, led de av samma onda som for så hårt fram med resten av världen.

De dyrkade stenar, träd, avgudar, stjärnor och andar, det vill säga allt tänkbart utom Allah. De

visste igenting om de gamla profeternas läror. De hade en idé om att Abraham och Ismael var deras förfäder, men de visste i det närmaste ingenting om dessas religösa predikningar eller om den Gud de dyrkat. I deras traditioner kunde man hitta berättelser om 'Ad och Thamud, men de innehöll inga spår av profeterna Hud och Salih's läror. Judarna och de kristna hade överfört till dem vissa folkliga legender som relaterade till de israelitiska profeterna. De uppvisade en hemsk bild av dessa ädla själar. Dessa profeters läror hade befläckats av påfund ur människornas egen fantasi och deras liv svartmålats. Även idag kan man få en uppfattning om de religiösa begreppen hos dessa människor genom att kasta en blick på de israelitiska traditioner som muslimska Koran-kommentatorer har överfört till oss. Den bild som där presenteras av profetskapet och av de israelitiska profeterna karaktärer är sannerligen själva antitesen av allt det som dessa ädla sanningsföljare stod för.

Räddaren är född

Under denna mörka tid och i detta okunniga land föds en man. Hans föräldrar dör redan i hans barndom och några få år senare går även hans farfar bort. Följaktligen berövas han till och med den knappa träning och uppfostran som ett arabiskt

barn på den tiden kunde få. Under pojkåren vaktar han får och getter i sällskap med beduinpojkar. När han vuxit upp börjar han syssla med handel. Alla hans kontakter och affärer sker endast med araber, vilkas levnadsförhållanden just har beskrivits. Utbildning har inte ens snuddat vid honom, han är totalt olärd och oskolad. Han har aldrig haft en chans att sitta tillsammans med lärda män, eftersom sådana män överhuvud taget inte existerade i Arabien. Han har några få möjligheter att resa utanför sitt lands gränser, men dessa resor inskränks till Syrien och är inget mer än de vanliga handelsresorna som de arabiska handelskaravanerna gav sig ut på. Om han möter någon lärd man där eller har tillfälle att iaktta några yttringar av kulturen och civilisationen, så kan dessa sällsynta möten och spridda observationer inte ha någon betydelse för formandet av hans personlighet. Ty sådant kan aldrig ha det djupgående inflytande på en människa att det fullständigt lösgör henne ur hennes omgivning, förvandlar henne totalt och reser henne upp till sådana höjder av originalitet och ära att det inte längre finns kvar någon bindning mellan henne och det samhälle där hon är född. Inte heller kan detta vara kärnan till den djupa och omfattande kunskap som kunde förvandla en olärd beduin till en ledare inte bara för sitt eget

land och tid utan för världen som helhet och för alla kommande tider. Sannerligen, vilken intellektuell och kulturell påverkan dessa resor än kan tänkas ha haft, kvarstår dock det faktum att de i intet fall hade kunnat överföra till honom de uppfattningar och principer angående religion, moral, kultur och civilisation som helt enkelt inte existerade i dåtidens värld och de skulle på intet sätt ha kunnat skapa den sublima och perfekta mänskliga karaktär som ingenstans stod att finna på den tiden.

En diamant i stenröset

Vi ska nu se på denne ädle mans liv och verk mot bakgrund av inte bara det arabiska samhället utan också hela den dåtida världen.

Han skiljer sig fundamentalt från de människor bland vilka han är född och tillbringar sin ungdom och tidiga mannaålder, tills han slutligen uppnår sin fulla mognad. Han uttalar aldrig en lögn. Hela hans omgivning vittnar enhälligt om hans pålitlighet. Inte ens hans värsta fiender anklagar honom någonsin för att vid något tillfälle under hela sin levnad uttala ett lögnaktigt ord. Han talar belevat och använder aldrig ett oanständigt eller rått

språk. Han har en intagande personlighet och ett vinnande sätt med vilket har erövrar hjärtat hos dem som kommer i kontakt med honom. I sina mellanhavanden med människor följer han alltid principerna för rättvisa och rent spel. Under åratal är han engagerad i handel och kommers men han ger sig aldrig in på någon oärlig transaktion. De som gör affärer med honom har fullt förtroende för hans ärlighet. Alla kallar honom *«Al-Ameen»* (den trogne och pålitlige). Till och med hans fiender deponerar sina dyrbara tillhörigheter hos honom för att de ska vara i tryggt förvar, och han motsvarar till fullo deras förtroende. Han är själva förkroppsligandet av anständighet mitt i ett samhälle som är heltigenom oanständigt. Född och uppvuxen bland ett folk som betraktar berusning och spel som dygder, rör han aldrig alkohol och befattar sig aldrig med spel. Hans folk är rått, okultiverat och smutsigt, men själv personifierar han den högsta kultur och den mest förfinade estetiska syn. Omgiven på alla sidor av hjärtlösa människor har han själv ett hjärta som flödar över av mänsklig värme. Han hjälper föräldralösa och änkor. Han är gästvänlig mot vägfarande. Han skadar ingen; i stället går han med glädje igenom svårigheter och gör uppoffringar för andras skull.

Han lever bland ett folk vars levebröd är kriget,

men han är en sådan fredsälskare att hans hjärta blöder för dem när de tar till vapen och skär struparna av varandra. Han tar avstånd från sin stams fejder och är den förste att söka uppnå förlikning. Uppväxt i ett avgudadyrkande samhälle är han ändå så klartänkt och har en så ren själ att han inte betraktar något i himlarna eller på jorden vara värt dyrkan utom den Ende Sanne Guden. Han bugar sig inte framför något skapat ting och tar inte del i offerriterna till avgudarnas ära; inte ens under sin barndom. Han hatar instinktivt alla former av dyrkan inför någon eller något annat än Allah. I korthet, den upphöjda och strålande personligheten hos denne man, mitt i en sådan okunnig och mörk omgivning, kan liknas vid en ledstjärna som lyser upp den becksvarta natten eller en diamant som skiner i ett röse av döda stena.

En revolution inträder

Efter att ha levt en stor del av sitt liv på detta dagliga, rena och civiliserade sätt kommer det till en resolution i hans liv. Han känner sig övermätt på det mörker och den okunnighet som omger honom. Han vill komma ur den ocean av okunnighet, korruption, immoralitet, avgudadyrkan och kaos som omger honom på alla sidor. Han finner allt i sin omgivning vara i disharmoni med hans själ.

Han drar sig undan till bergen, bort från bebyggelsens larm och stoj. Han tillbringar dag och natt i fullständig avskildhet och meditation. Han fastar för att göra sin själ och sitt hjärta ännu renare och ädlare. Han grubblar och begrundar djupt. Han söker ett ljus som kan skingra det mörker som omsluter honom. Han vill vinna den kraft med vilken han kan få till stånd ett raserande av de korrumperade och förvillade tillstånd som rådde i hans samtida värld och i stället lägga grunden för en ny och bättre värld.

Om se! En förundransvärd omstörtning äger rum i hans person. Plötsligt lyses hand hjärta upp av det Gudomliga Ljuset och han får den styrka han har längtat efter. Han går ut ur sin grottas frivilliga fängelse, går till människorna och vänder sig till dem i följande ordalag:

«De avgudar ni dyrkar är falska gudar. Sluta från och med nu upp att dyrka dem. Ingen dödlig varelse, ingen stjärna, träd, sten eller ande är värd mänsklig dyrkan. Böj därför inte era huvuden i dyrkan framför dem. Hela universum med allt som där ingår hör till Allah den Allsmäktige ensam. Han ensam är Skaparen, Försörjaren och Upprätthållaren och är följaktligen den verklige Härskaren vilken alla måste buga sig för och Vilken alla måste tillbe och lyda. Dyrka således endast Ho-

nom och lyd Hans befallningar enbart. Överfall och plundring, mord och våldtäkt, orättvisa och grymhet – alla de synder som ni hemfaller åt är brott i Allah's ögon. Lämna dessa onda seder. Han hatar dem alla. Tala sanning. Var rättvisa. Döda inte någon. Råna inte någon. Tag bara er rättmätiga del. Ge andra vad andra tillkommer på ett rättfärdigt sätt. Ni är mänskliga varelser och alla mänskliga varelser är jämlikar i Allah's ögon. Ingen är född med någon fläck av skam på sitt ansikte; inte heller har någon kommit till denna värld med hederns mantel hängande runt sin nacke. Endast den är högtstående och hedervärd som är gudsfruktande och from; sann i sina ord och gärningar. Förnäma anor och ädel ras är inga kriterier för storhet och heder. Den som fruktar Allah och utför goda gärningar är den ädlaste av människor. Den som inte älskar Allah och framhärdar i dåliga seder är fördömd. Det finns en bestämd dag efter er död då ni ska tvingas framträda inför er Herre. Ni ska få avlägga räkenskap för alla era gärningar, goda och dåliga, och ni ska inte kunna dölja någonting den dagen. Hela ert liv kommer då att vara en öppen bok för honom. Ert öde ska bestämmas av era goda eller onda handlingar. I domstolen under den Sanne Domaren – Allah den Allsmäktige – uppstår inte frågan om orättvisa dom-

sutslag och partiskhet. Ni kommer inte att kunna muta Honom. Ingen hänsyn kommer att tas till er härkomst eller familj. *Sann tro och goda gärningar kommer då att vara det enda som är en till gagn.* Den som har detta i fullt mått ska få sin vistelse i den eviga lycksalighetens Himmel, medan den som saknar detta ska kastas i Helvetets eld».

Detta är det budskap han kommer med. Den okunniga nationen vänder sig emot honom. Förolämpningar och stenar kastas mot hans upphöjda person. Han utsätts för all tänkbar smärta och grymhet; och detta fortsätter inte bara för en dag eller två utan oavbrutet under tretton långa, besvärliga år. Slutligen går han i landsflykt. Men inte ens där ges han respit. På sin tillflyktsort plågas han på allehanda sätt. Hela Arabien är uppeggat mot honom. Han förföljs och jagas där under åtta långa år. Han genomlider allt, men viker inte en tum från den ståndpunkt han har intagit. Han är resolut, ståndaktig och orubblig i sitt mål och sin ståndpunkt.

Varför all fiendskap?

Man kan fråga sig: hur kunde det komma sig att hans eget land blev hans svurne fiende? Var det dispyter om guld och silver eller andra världsliga tillgångar? Berodde det på någon blodsfejd? Be-

gärde han någonting av dem? Nej! Hela fiendskapen baserades på det faktum att han bett dem dyrka den Ende Sanne Guden och leva ett liv i rättfärdighet, fromhet och gudsfruktan. Han hade predikat mot avguderi och dyrkan av andra varelser utom Allah och han hade fördömt deras felaktiga livsstil. Han hade angripit prästerskapet. Han hade farit ut våldsamt mot alla indelningar av människor i höga och låga, och hade fördömt gynnandet av klaner och raser som varande ren och skär okunnighet; och han ville ändra hela samhällsstrukturen, vilken hade rått sedan urminnes tid. De å sin sida sade till honom att principerna i hans budskap var fientliga mot deras gamla nedärvda traditioner och bad honom att endera ge upp sin mission eller ta de värsta konsekvenser.

Man kan ställa sig frågan: varför genomled han alla dessa umbäranden? Hans nation erbjöd sig att acceptera honom som sin kung och att lägga landets alla rikedomar vid hans fötter om han bara ville upphöra med att predika sin religion och sluta sprida sitt budskap.[1]

---

1 Profeten Muhammad (frid över honom) fick möta fientliga stormar på sanningens väg. Han bemötte all opposition och förtryck med ett leende på läpparna. Han stod beslutsam och fast, oberörd av kritik och tvångsvälde. När invånarna kände att hoten misslyckades med att skrämma denne man och att de hårda vedermödor som han och hans

Men han valde att tillbakavisa de frestande erbjudandena och istället lida för sin sak. Varför? Hade han något att vinna på att dessa människor blev fromma och rättfärdiga?

Vad berodde det på att han inte brydde sig ett dyft om rikedom och lyx, kungamakt och ära, bekvämlighet och överflöd? Var han ute efter ännu

---

efterföljare fick utstå inte fick dem att vika ens en tum, spelade de ut ett annat kort – men till och med detta var dömt att misslyckas!

En deputation av de ledande i Quraysh-klanen gick till den Helige Profeten och försökte muta honom genom att erbjuda honom all tänkbar världslig ära. De sade:

«Om du vill ha rikedom, ska vi samla ihop så mycket åt dig som du önskar; om du strävar efter ära och makt, är vi beredda att svära trohetsed till dig som vår herre och kung; om du är svag för skönhet ska du få välja ut den vackraste jungfru som tilltalar dig».

Men de ville att han skulle överge sin uppgift. Villkoren skulle ha varit ytterst frestande för varje dödlig. Men i den Store Profetens ögon hade de ingen betydelse. Hans svar föll som en bomb över deputationen av Arabiens ledare. De trodde att de hade spelat ut sitt trumfkort. Men de blev besvikna. Den Helige Profeten sade:

«Bed! Jag vill ha varken slem vinning eller makt. Jag har utvalts av Allah till mänsklighetens varnare. Jag ger Hans budskap till er. Om ni tar emot det ska ni gå välsignelse och lycka i detta liv och evig lycksalighet i det kommande: tillbakavisar ni Allah's Ord ska Allah förvisso döma mellan er och mig.

Vid ett annat tillfälle sade han till sin farbror, vilken, på grund av pressen från Arabiens ledare, försökte övertala honom att uppge sin mission:

«O farbror! Om de så lade solen i min högra hand och månen i min vänstra för att förmå mig att överge min uppgift, KOMMER DET INTE ATT SKE. Jag kommer inte att uppge den tills det behagar Allah att låda den segra eller jag förgås i denna strävan».

Detta var karaktären hos Islams Profet! – Utgivaren.

större materiella vinningar, så att dessa välsignelser blev betydelselösa i jämförelse med dem? Var dessa vinningar så frestande att han valde att gå igenom eld och vatten och utstå tortyr av kropp och själ under åratal? Man måste fundera djupt över detta för att finna ett svar.

Kan man någonsin föreställa sig ett högre föredöme av självuppoffring, människokärlek och solidaritet gentemot medmänniskorna än detta att en man offrar sin egen lycka för andras bästa, medan just de människor för vilkas förbättring han kämpar till det yttersta, stenar honom, hånar honom, bannlyser honom och inte lämnar honom ifred ens i hand landsflykt, och att han trots allt detta ändå vägrar att uppge sin kamp för deras goda?

Kunde en oärlig person undgå så många lidanden för en falsk sak? Skulle en spekulativ karriärist eller överspänd drömmare visa en sådan fasthet och beslutsamhet i fråga om sina ideal att han i det längsta drog sig för att använda vapen och förblev oberörd och orubblig inför varje fara och tortyr när ett helt land reste vapen mot honom?

Den tro, ståndaktighet och beslutsamhet med vilken han ledde sin rörelse mot den slutliga segern är därför ett talande bevis på den överlägsna sanningen i hans sak. Hade det funnits den minsta skymt av tvivel och osäkerhet i hans hjärta, skulle

han aldrig ha förmått möta den storm som fortsatte i allt sitt raseri under tjugoen långa år.

Detta är en sida av den revolution som formades i hans inre. Den andra är ännu mer underbar och fantastisk.

En förändrad man vid fyrtio – Varför?

Under fyrtio år levde han som en arab bland araber. Denna långa period var han inte känd som statsman, förkunnare eller vältalare. Ingen hade hört honom strö omkring sig pärlor av visdom och kunskap, vilket han därefter började göra. Han sågs aldrig i diskussioner om principerna för metafysik, etik, juridik, politik. ekonomi eller sociologi. Han var inte ens känd s [illegible] dinär soldat, än mindre då som en stor härförare. Han hade inte yttrat ett ord om Allah, Änglarna, de Uppenbarade Böckerna, de tidiga Profeterna, de svunna nationerna, Domedagen, Livet efter döden, Helvete och Himmel. Det är ingen tvekan om att han ägde en utmärkt karaktär, hade ett intagande sätt och var högst kultiverad, ändå fanns det ingenting så djupt slående och radikalt annorlunda hos honom att människorna väntade sig något stort och omstörtande från honom i framtiden. Han var bland sina bekanta känd som en sober, lugn, vänlig och laglydig medborgare med gott hjärta. Men när han kom

ut ur sin grotta med sitt budskap var han totalt förvandlad.

När han började predika sitt Budskap stod hela Arabien i bävan och förundran och förtrollades av hans vältalighet och uttrycksfullhet. Den var så imponerande och fångande att hans värsta fiender inte vågade lyssna till honom, därför att hans ord i så fall skulle tränga djupt in i deras hjärtan och in i sjärva kärnan av deras innersta; lyfta dem ut ur sig själva och få dem att bjuda adjö åt sin gamla religion och kultur. Hans vältalighet var så överlägsen att Arabiens alla poeter, predikanter och oratorer av högsta rang inte lyckades nå upp till den språkets skönhet och diktionens perfektion som han uppvisade när han till sina motståndare kastade utmaningen att slå sina huvuden ihop och åstadkomma ens en enda rad likt den han hade reciterat.

Hans Allt omfattande Budskap

Jämsides med detta framträdde han nu inför sitt folk som en unik filosof, en underbar reformatör, en omformare av kulturen och civilisationern, en framstående politiker, stor ledare, domare av högsta rang och en ojämförlig befälhavare. Denne illitterate beduin, denne öknens son, talade med en kunskap och visdom som ingen varken förr eller

senare har lyckats nå upp till. Han förklarade intrikata problem i metafysiken och teologin. Han höll föredrag om principerna för nationers och imperiers nedgång och fall, understödjande sina teser med historiska data. Han överblickade äldre reformatörers verk, gjorde omdömen om världens olika religioner och gjorde utlåtanden om skillnaderna och meningsskiljaktligheterna mellan nationer. Han undervisade i etiska normer och kulturens upphov. Han utformade sådana lagar om social uppbyggnad, ekonomisk organisation, gruppbeteende och internationella relationer att inte ens eminenta tänkare och lärde efter livslånga forskningar och omfattande erfarenheter av människorna och tingen kan till fullo fatta dess visdom i all sin vidsträckthet. Skönheten i dessa principer avtäcktes emellertid gradvis allt eftersom människan avancerade i teoretisk kunskap och praktisk erfarenhet.

Denne tystlåtne och fredsälskande köpman som aldrig tidigare handskats med ett svärd, som inte hade någon militär träning, som bara en gång deltagit i ett fältslag och även då enbart som åskådare, förvandlades plötsligt till en så modig soldat att han inte en enda gång retirerade i de rasande fältslagen. Han blev en så stor befälhavare att han på nio år erövrade hela Arabien, vid en tid då krigsvapnen var primitiva och kommunikationsmedlen

urusla. Hans militära skarpsinne och effektivitet utvecklades så högt att den militära anda han ingjöt i den militära träningen av den brokiga blandningen araber (vilka inte hade någon utrustning värd namnet) åstadkom sådana mirakel att de inom några få år besegrade dåtidens två mäktigaste militärmakter och blev herrar över större delen av den då kända världen.

Denne reserverade och lågmälde man som under hela fyrtio år aldrig gav uttryck för något politiskt intresse eller aktivitet, uppenbarade sig plötsligt på världsscenen som en så stor politisk reformator och statsman att han utan hjälp av radio, telegraf eller press förenade de kringspridda invånarna i en öken på hundratusentals kvadratkilometer – ett folk som var krigiskt, okunnigt, rått, okultiverat och involverat i ständiga stamstrider – under en fana, en lag, en religion, en kultur, en civilisation och ett styrelsesätt.[1]

---

1 Sir William Muir, en envetet fientlig kritiker av Islam, erkänner i sin bok «Life of Muhammad»:

«Den första egendomlighet som då drar till sig vår uppmärksamhet, är uppdelningen av araberna i oräkneliga enheter . . . var och en oberoende av de andra: rastlösa och ofta i krig med varandra; och, även då de var förenade genom blod eller intressen, alltid beredda att av vilken obetydlig anledning som helst skilja på sig för att ge ram åt en oförsonlig fiendskap. Sålunda visar en återblick på den arabiska historien, som i ett kaleidoskop, den islamiska eran som ett ständigt föränderligt tillstånd av samverkan och tillbakavisande – ett tillstånd

Han ändrade deras tänkesätt, deras vanor och moral. Han gjorde de råa kultiverade, de barbariska civiliserade, ogärningsmännen och de dåliga karaktärerna till fromma, gudsfruktande och rättfärdiga människor. Deras oslipade och hårdnackade naturer förvandlades till föredömen av lydnad och underkastelse inför lag och ordning. En nation som under århundraden inte framfött en enda framstående man värd namnet, gav under hans inflytande och vägledning liv åt tusentals ädla själar vilka gav sig iväg till avlägsna delar av världen för att förkunna och undervisa om principerna för religion, moral och civilisation.[2]

---

som dittills hade omöjliggjort varje försök till förening . . . Problemet återstod ännu att lösas. Vilken kraft skulle kunna betvinga dessa stammar och få dem att samlas kring en gemensam sak? Problemet löstes av Muhammad» (vår understrykning).

2 Här kan det vara upplysande att referera till ett viktigt tal av Ja'far Ibn Abi Talib. När förtrycket av muslimerna i Mecca nådde höjdpunkten, bad Profeten Muhammad några av dem att emigrera till den närliggande staten Abbessinien. En grupp muslimer utvandrade till detta land. Men Qurayshiterna, som utövade varje tänkart förtryck mot muslimerna, blev inte stillatigande. De förföljde emigranterna och bad Kung Negus av Abbessinien att med våld återsända sina immigranter. I Kung Negus' domstol höll Ja'far ett tal där han kastade ljus över den revolution som den Helige Profeten hade fått till stånd. Ett utdrag ur hans tal ges här nedan:

«Konung! Vi var ett okunnigt folk, hemfallet åt avgudadyrkan. Vi åt köttet även från döda djur och vi brukade utföra all slags skamliga handlingar. Vi iakttog inte våra förpliktelser gentemot våra släktingar och vi behandlade våra grannar illa. Den starke bland oss blev starkare på den svages bekostnad tills, slutligen, Allah sände en profet för att omdana oss. Hans hederlighet, rättfärdighet, redbarhet och from-

Han utförde denna bragd inte med några världsliga lockbeten, förtryck eller grymheter, utan genom sitt vinnande sätt, sin moraliskt fläckfria personlighet och sina övertygande läror.

Med sitt ädla och vänliga uppförande gjorde han även sina fiender till vänner. Med sin öppna välvillighet och mänskliga vänlighet vann han människornas hjärtan. Han regerade rättvist. Han avvek inte från sanning och rättfärdighet. Han förtryckte inte ens sina dödliga fiender vilka var ute efter hans liv och hade kastat stenar efter honom, drivit honom bort från sin hembygd och uppeggat hela Arabien mot honom – nej, inte ens de som hade tuggat hans döde farbroders råa lever i ett anfall av hämndlust. Han förlät dem alla när han segrat över dem. Han utkrävde aldrig hämnd på någon för sina personliga olyckors skull eller för de orättvisor han utsatts för.

Trots att han blev sitt lands härskare, var han så osjälvisk och blygsam att han förblev enkel och

---

het är välkända för oss alla. Han kallade oss till dyrkan av Allah och uppmanade oss att överge avguderi och stendyrkan. Han ålade oss att tala sanning, utföra väl våra åligganden, respektera släktskapsband och göra våra grannar gott. Han lärde oss att sky allt ont och undvika blodsutgjutelse. Han förbjöd alla oanständiga seder: att ljuga, missbruka föräldralösas egendom och komma med falska anklagelser i fråga om kvinnors kyskhet. Så vi trodde på honom, följde honom och handlade utifrån hans läror . . .»

sparsam i sina vanor. Han levde fattigt, som tidigare, i sitt enkla halmtäckta lerhus. Han sov på en madrass, bar grova kläder, åt den fattiges enkla mat och var ibland helt utan mat. Han brukade stå hela nätter igenom i bön inför sin Herre. Han kom till de arma och utblottades undsättning.[3] Det var ingalunda under hans värdighet att kroppsarbeta. Fram till hans sista stund fanns aldrig minsta tillstymmelse till kunglig pompa och ståt eller högfärden hos de förnäma och rika hos honom. Som vilken man som helst satt han och talade med människor och delade deras sorger och glädjeämnen. Han brukade blanda sig så med hopen att en främling kunde finna det svårt att skilja ut folkets ledare och nationerns härskare från resten av sällskapet.

Trots sin storhet uppträdde han som en jämlike mot de fattiga och enkla människorna. Under hela hans livs kamp och sträven sökte han aldrig någon vinning eller belöning för egen del, han lämnade inte ens någon egendom till sina arvingar. Han testamenterade allt till sin «församling». Han bad inte sina anhängare att reservera någonting för honom eller hans efterkommande – han till och med förb-

3 Profeten sade: «Den som dör skuldsatt eller lämnar efter sig skydslingar som riskerar att bli utblottade - de ska komma till mig, ty jag är deras beskyddare». Hela hans liv bär uppenbara vittnesbörd om detta.

jöd sin familj att ta emot Zakat (allmoseskatt), för att inte hans efterföljare någon gång i framtiden skulle kunna tilldela dem all Zakat och lämna andra utan.

Hans bidrag till den mänskliga tanken

Denne store mans bragder slutar inte här. För att till fullo kunna uppskatta hans rätta värde måste man se honom mot bakgrund av världshistorien som helhet. Detta avslöjar att denne olärde invånare i Arabiens öken, född under den «mörka tiden» för 1400 år sedan, var den moderna tidens verklige banbrytare och mänsklighetens sanne ledare. Han är ledare inte bara för de som accepterar hans ledarskap utan också för de som inte erkänner honom som sådan: ja till och med över dem som fördömer honom! – med den enda skillnaden att de senare är omedvetna om det faktum att hans vägledning fortfarande omärkligt utövar inflytande på deras tankar och handlingar, är den ledande principen i deras liv och den moderna tidens innersta anda.[1]

1 Arthur Leonard säger: «Islam har i själva verket utfört en bragd. Den har lämnat ett spår i den mänskliga historien som är så outplånligt att det aldrig kan förduklas . . . att det först när världen utvecklas till fullo kan erkännas».

John Devenport, en ledande vetenskapsman, anmärkte: «Det måste

Det var han som omvände den mänskliga tanken från vidskepligt mångleri, kärlek till det onaturliga och oförklarliga, till rationalism, kärlek till verkligheten och ett fromt, balanserat liv. Det var han som, i en värld som betraktade bara överna-

---

erkännas att all kunskap, vare sig det är inom fysik, matematik, filosofi eller matematik, som blomstrade i Europa från och med tusentalet, ursprungligen kom från de arabiska skolorna, och spanska saracenerna kan ses som fäder till den europeiska filosofin». – Citerat av A. Karim i «Islam's Contribution to Science and Civilization».

Bertrand Russell, den berömde brittiske filosofen, skriver: «Österns överlägsenhet var inte bara militär. Vetenskap, filosofi, poesi och konster, allt blomstrade ... i den muslimska världen vid en tid då Europa var försjunket i barbarism. Européer kallar oförlåtlig oförskämdhet denna period för «den mörka medeltiden»: men det var bara i Europa som den var mörk – närmare bestämt bara i det kristna Europa, *ty Spanien, vilket var muslimskt, hade en lysande kultur.* – Pakistan Quarterly, Vol. IV, Nr. 3, vår understrykning.

Robert Briffault, den ryktbare historikern, tillstår i sin bok «The Making of Humanity»: «Det är högst troligt att utan araberna, skulle den moderna europeiska civilisationen aldrig ha antagit den karaktär som gjorde den i stånd att höja sig över alla tidigare utvecklingsfaser. *Ty även om det inte finns en enda aspekt av mänsklighetens utveckling där man inte kan spåra ett avgörande inflytande från den islamiska kulturen, är det aldrig så klart och betydande som i uppkomsten av den dominerande och för den moderna världen utmärkande kraften, och den främsta källan till dess seger – naturvetenskapen och den vetenskapliga andan* ... Det vi kallar vetenskap uppstod i Europa som ett resultat av en ny forskningsanda: nya undersökningsmetoder, experiment, observation, mätningar, utveckling av matematiken i en form som var okänd för grekerna. Denna anda och dessa metoder introducerades i den europeiska världen av araberna».

Stanwood Cobb, grundare av the Progressive Education Association, säger: «Islam ... var den verklige grundaren av Renässansen i Europa». – Citerat av Robert L. Gullick Jr. i. «Muhammad the Educator».

turliga händelser som mirakel och krävde sådana för att tro på äktheten i en religiös mission, införde kravet på rationella bevis och tron på dessa som kriterium för sanningen. Det var han som öppnade ögonen på dessa som ditintills varit vana att titta på naturfenomenen efter Allah's tecken. Det var han som ledde människorna till vägen av rationell förståelse i stället för grundlös spekulation och lärde dem sunt resonemang på basis av observation, experiment och undersökningar. Det var han som klart definierade gränserna och funktionerna för sinnesförnimmelsen, förnuftet och intuitionen. Det var han som förde till stånd ett *närmande* mellan de andliga och materiella värdena. Det var han som harmonierade Tro med Kunskap och Handling. Det var han som skapade den vetenskapliga andan i kraft av religionen och som utvecklade sann religiositet på basis av den vetenskapliga andan.

Det var han som utrotade avguderi, dyrkan av människor och polyteism i alla former så grundligt och skapade en så fast tro på Allah's Enhet att även de religioner som var baserade helt och hållet på vidskepelser och avgudadyrkan blev tvungna att anta en monoteistisk uppfattning. Det var han som ändrade grunduppfattningarna i etik och andlighet. För de som trodde att asketism och självför-

nekelse ensamma utgjorde normerna för moralisk och andlig renhet – att renhet inte kunde uppnås utom genom att fly från världen, föraktande alla köttets lustar och utsättande kroppen för att slags tortyr – för dem var det han som visade vägen till andlig utveckling, moralisk frigörelse och frälsning genom aktivt deltagande i de praktiska angelägenheterna i världen runt omkring dem.

Det var han som gav människan tillbaka hennes sanna värde och position; de som erkände endast en gudsinkarnation eller Guds son som sin moraliska uppfostrare eller andliga vägvisare fick veta att en mänsklig varelse som de själva inte kunde göra några anspråk på gudomlighet men kunde bli Allah's ställföreträdare på jorden. De som hyllade och dyrkade mäktiga personer som gudar ficks att förstå att deras falska herrar bara var vanliga människor och ingenting annat. Det var han som underströk att ingen människa kunde göra anspråk på helighet, makt och överhöghet som en födslorätt och att ingen föddes med stigmat av oberörbarhet, slaveri eller träldom för sin person. Det var han och hans läror som ingjöt tankarna om mänsklighetens enhet, människornas likställdhet, sann demokrati och verklig frihet i världen.

Om man lämnar åt sidan detta tankeområde och går vidare, finner man oräkneliga praktiska resultat av denne olärde persons ledarskap vilka har

haft stark påverkan på världens lagar och seder. Ett otal principer om gott uppförande, kultur och civilisation, renhet i tanke och handling som är rådande i världen idag, har sitt ursprung i hans läror. De sociala lagar han föreskrev har trängt djupt in i strukturen för det mänskliga sociala livet, och denna process fortgår ännu i denna dag. De grundläggande principer för ekonomi som han lärde ut har införts i många rörelser under historiens gång och alltid varit samma löfte för framtiden. De lagar om styresskick som han utformade har åstadkommit mången omvälvning i världens politiska uppfattningar och teorier och fortsätter utöva sitt inflytande även idag. De grundläggande principer om lag och rättvisa vilka bär hans genis sigill har i anmärkningsvärt hög grad påverkat nationers rättvise – och domstolsförfarande, och utgör en aldrig sinande källa till vägledning för alla jurister nu och i framtiden. Denne illitterate arab var den förste som i praktiken tillämpade hela byggnaden av principen för internationella relationer och som reglerade lagarna för krig och fred. Ingen hade tidigare haft den mest avlägsna idé om att det kunde finnas etiska regler också för krig och att relationerna nationer emellan kunde fastställas utifrån allmän mänsklighet.[1]

1 För detaljer, se Abul A'la Maududi's «Al-Jihad fil-Islam»

Den störste revolutionären

I världshistoriens kavalkad höjer sig den sublima naturen hos denne underbare person så högt över alla stora män i alla tider som varit berömda nationalhjältar, att de tycks vara dvärgar i jämförelse med honom. Ingen av dem hade kapacitet nog att kunna utöva någon djupare påverkan på mer än en eller två aspekter av det mänskliga livet. Vissa uppvisar teorier och idéer, men brister i praktisk handling. Andra är handlingsmänniskor men har bristfälliga kunskaper. En del är ryktbara som statsmän enbart, andra är mästare i strategi och ledarskap. Vissa har koncentrerat sig på en aspekt av det sociala livet att andra aspekter blir förbisedda. En del har ägnat sin energi åt etiska och andliga sanningar men ignorerat ekonomi och politik. Ytterligare andra har behandlat ekonomi och politik, men åsidosatt den moraliska och andliga sidan av livet. I korthet; man stöter på hjältar som är elever och experter på endast *en* väg i livet. Han är den ende hos vilken alla framstående egenskaper har sammansmälts i en enda personlighet. Han är filosof och visionär och samtidigt ett levande förkroppsligande av sina egna läror. Han är en stor statsman såväl som militärt geni. Han är lagstiftare såväl som undervisare i moral. Han är ett andligt

ljus och en religiös vägledare. Hans blick genomtränger varje levnadsaspekt och det finns inget område han inte behandlar. Hans order och befallningar spänner över ett brett fält från fastställande av internationella relationer ner till vardagens göromål såsom mat, dryck och kroppens renhet. På basis av sina teorier upprättade han en civilisation och en kultur och åstadkom ett så perfekt jämviktsläge mellan de motsatta aspekterna av livet att det inte går att upptäcka ens minsta spår av någon spricka, defekt eller ofullständighet. Kan någon peka ut något annat exempel på en så perfekt och mångsidig personlighet?

De flesta av världens berömda personligheter sägs vara produkter av sina omgivningar. Men hans fall är unikt. Hans omgivning tycks inte ha spelat någon roll i formandet av hans personlighet. Det kan inte heller bevisas att hans födelse historiskt sett var synkroniserad med förhållandena i Arabien vid den tiden. Vad man skulle kunna säga är att Arabiens förhållanden ropade högt efter framträdande av en person som kunde ena de krigsförande stammarna till en enda nation och lägga grunden till deras ekonomiska solidaritet och välfärd genom att föra andra länder under deras styre – i korthet: en nationell ledare som skulle ha alla de egenskaper som en arab på den tiden

hade och som, genom grymhet, förtryck, blodsutgjutelse, svek och hyckleri eller andra hederliga eller ohederliga metoder, kunde ha gjort sitt folk förmöget och lämnat ett kungarike som arv till sina efterträdare. Man kan inte påvisa att det fanns något annat skriande behov i dåtidens Arabien.

Vad man på sin höjd kan säga, i ljuset av Hegel's historiefilosofi eller Marx' historiska materialism, är att tiden och miljön krävde framträdandet av en ledare som kunde skapa en nation och bygga upp ett imperium. Men varken Hegel's eller Marx' filosofi kan förklara hur denna miljö kunde frambringa en man vars uppgift var att lära ut den högsta moral, rena mänskligheten från all slagg och utplåna alla fördomar och vidskepelser från okunnighetens och mörkrets dagar; en man som såg bortom de vattentäta skotten medan raser, nationer och ortstillhörigheter; som lade grunden för en moralisk, andlig, kulturell och politisk överstruktur för hela världens bästa och inte för hans eget land enbart; som i praktiken – inte i teorin – lade affärstransaktioner, civila-, politiska och internationella relationer på moraliska grunder och skapade en sådan balanserad och tempererad syntes mellan det världsliga livet och andlig utveckling att det ännu idag betraktas som ett mästerverk av visdom och förutseende, precis som det betrakta-

des under hans livstid. Kan någon uppriktigt kalla en sådan person en produkt av det allt uppslukande mörkret i Arabien?

Han tycks inte bara ha varit oberoende av sin omgivning. När vi ser på vad han uppnådde måste vi oundvikligen dra slutsatsen att han i själva verket överskrider alla begränsningar i tid och rum. Hans vision bryter igenom alla rumsliga och fysiska barriärer, sträcker sig bortom århundradena och årtusendena och innefattar i sig sälv all mänsklig aktivitet och hela mänsklighetens historia.

Han är inte en av dem som historien låtit falla i glömska och prisas inte bara för att vara en god ledare för sin samtid. Han är den mänsklighetens unike och ojämförlige ledare som marscherar jämsides med tiden; som är modern under varje tidsålder och i varje era – såsom han var under sin egen tid. Hans läror är förvisso lika fräscha som morgondaggen.

Den, om vilka människor säger att de «skapar historia», är bara «skapelser av historien». Under hela mänsklighetens historia är han i själva verket den ende som «skapat historia». Man kan granska levnadsomständigheterna hos de stora ledare i världen som igångsatte revolutioner och man finner att vid varje sådant tillfälle samlades revolutionens inneboende energi för den förutbestämda

omvälvningen, tog en viss inriktning och väntade bara på att det gynnsamma tillfället skulle komma. För att styra dessa krafter vid tiden för aktionen, fick revolutionsledaren agera likt en skådespelare vars scen och roll är bestämda på förhand. Bland alla «historieskapare» och revolutionära personligheter genom tiderna är han den ende som var tvungen att ensam finna vägar och medel att få en revolution till stånd, som själv måste forma och framdana de slags män han behövde för sitt syfte, därför att revolutionens själva anda inte existerade hos de människor bland vilka han fötts.

Han gjorde med sin starka personlighet ett outplånligt intryck i hjärtat hos sina tusentals anhängare och formade dem enligt sitt sinne. Med sin järnvilja lade han grunden för revolutionen, gav den dess form och kännetecken och styrde händelsernas gång in i de spår han önskade och avsåg. Kan någon ge ett annat exempel på en historieskapare av sådan egenart, en annan revolutionär av sådan brillians och överlägsenhet?

Det slutgiltiga vittnesbördet

Man kan begrunda detta och undra hur det var möjligt att, under den mörka tiden 1400 år tillbaka och i en så okunnig region som Arabien, en olärd arabisk handelsman och herde kom att inneha en

sådan upplysthet, kunskap, makt, kapacitet och sådana fulländade moraliska dygder?

Någon kanske säger att det inte var något speciellt med hans budskap; att det var en produkt av hans egen hjärna. Om det vore så, skulle han ha utropat sig själv som gud. Och om han vid den tiden hade gjort ett sådant påstående hade jordens människor – vilka inte tvekade att kalla Kristna och Buddha för gudar och Jesus för Guds son och vilka utan betänkande kunde dyrka till och med naturkrafter som eld, vatten och luft – villigt ha erkänt en sådan fullkomlig person som varande Allah Själv.

Men nej! Han hävdar just det motsatta. Ty han förklarade att: Jag är en mänsklig varelse som ni själva. Jag har inte kommit till er med något ur min egen fatabur. Allt har uppenbarats för mig av Allah. Allt jag har tillhör Honom. Detta budskap, vars like inte ens hela mänskligheten tillsammans är kapabel att framställa, är Allah's budskap. Det är inte en produkt av min egen hjärna. Varje ord i det har sänts ned av Honom, och all ära tillkommer Honom, Vars Budskap det är. Alla de underbara verk som i era ögon ska tillskrivas mig, alla lagar jag har föreskrivit och alla de principer som jag har förkunnat och undervisat – ingen av dem kommer från mig. Jag finner mig själv vara full-

ständigt oförmögen att framställa sådana ting ut ur min egen personliga förmåga och kraft. Jag ser till den Gudomliga Vägledningen i alla angelägenheter. Jag gör vadhelst Han önskar, jag förkunnar det Han dikterar.

Hör! Vilket underbart och inspirerande exempel är inte detta på ärlighet, rättfärdighet, sanning och heder! En lögnare och hycklare försöker i allmänhet tillskriva sig själv all ära också för de bragder som andra utfört, även då det falska i hans påståenden lätt kan påvisas. Men denne store man tog aldrig själv på sig äran av någon enda av dessa bragder, trots att ingen kunde motsäga honom då det inte fanns något sätt att finna ut hans inspirationskälla.

Vilket bevis bättre än detta kan det finnas på hans absolut ärliga syfte, rakryggade karaktär och själsadel! Vem kan vara mer uppriktig än den som genom en hemlig kanal får ta emot sådana unika gåvor och skatter och ändå rättframt pekar ut källan till sin insikt och inspiration? Alla dessa faktorer leder oundvikligen till slutsatsen att denne man var Allah's rätte Budbärare.

Sådan var vår helige Profet Muhammad (frid och Allah's välsignelser över honom!). Han var ett underverk med extraordinära gåvor, en symbol för sanning och äkthet, en stor Apostel, Allah's Bud-

bärare till hela världen. Hans liv och tankar, hans sannfärdighet och rättframhet, hans fromhet och godhet, hans karaktär och moral, hans ideologi och stordåd – allt står som ett ovedersägligt bevis på hans profetskap. Varje människa som fördomsfritt studerar hans liv och läror kan intyga att han sannerligen var Allah's sanne Profet och att Koranen – den Bok han gav mänskligheten – är Allah's sanna Bok. Ingen fördomsfri och seriös sanningssökare kan undfly denna slutsats.

Vidare måste det nu stå fullkomligt klart att vi endast genom Muhammad (frid över honom) kan känna Islams raka Väg. Koranen och Muhammad's levnadsexempel (frid över honom) är de enda pålitliga källor som mänskligheten har tillgängliga för att lära känna Allah's Vilja i all dess totalitet. Muhammad (frid över honom) är Allah's Budbärare till hela mänskligheten och den långa kedjan av Profeter har tagit slut med honom. Han var den siste av Profeterna och alla de föreskrifter som det var Allah's vilja att ge mänskligheten genom direkt uppenbarelse, sändes av Honom genom Muhammad (frid över honom) och finns i Koranen och Sunnah. Den som vill söka sanningen och är angelägen om att bli en uppriktig muslim, en hängiven vandrare på Allah's väg, måste tro på Allah's siste Profet, anta hans läror och följa den väg

han pekade ut åt människan. Detta är den verkliga vägen till seger och frälsning.

4. Det slutgiltiga profetskapet

Detta för oss till frågan om slutet på profetskapet. Låt oss nu betrakta denna aspekt av Muhammad's profetskap (frid över honom).

Vi har redan diskuterat profetskapets natur och denna diskussion gör det klart att en profets framträdande inte tillhör vardagshändelserna. Inte heller är Profetens personliga närvaro nödvändig för varje land, folk och tidsperiod. Profetens liv och läror är en ledstjärna för att vägleda människorna till den Rätta Vägen och så länge hans läror och hans vägledning är levande; så länge lever också han själv. En profets verkliga död består inte i hans fysiska utslocknande utan i hans lärors minskade inflytande och förfalskning av hans budskap. De tidiga profeterna har dött därför att deras efterföljare har förvanskat deras läror, förfalskat deras föreskrifter och befläckat deras levnadsexempel genom att tillskriva dem påhittade händelser. Inte en enda av de tidiga böckerna – Torah, Zabur (Davids psalmer), Injeel (Evangeliet), etc. – existerar idag i sin ursprungliga text och till och med de som följer dessa böcker erkänner att de inte har de *ursprungliga* böckerna. De tidiga profeternas

levnadshistorier har till den grad blandats upp med fiktion att en korrekt och autentisk redogörelse för deras liv har blivit omöjlig att göra. Deras liv har blivit sagor och legender och ingen trovärdig uppteckning är någonstans tillgänglig. Uppteckningarna har inte bara förlorats och deras föreskrifter glömts, utan man kan inte ens med säkerhet säga var och när en viss profet var född och uppvuxen, hur han levde och vilka lagar han gav mänskligheten. En profets verkliga död består i hans lärors död.

Bedömer man fakta utifrån detta kriterium kan ingen förneka att Muhammad (frid över honom) och hans läror lever. Hans läror står oförstörda och oförändrade. Koranen – den bok han gav till mänskligheten – existerar i sin orginaltext, utan minsta förändring i bokstav, stavelse, skiljetecken eller punkter. Hela redogörelsen för hans liv – hans uttalanden, föreskrifter och handlingar – är bevarad med fullständig korrekthet, i så hög grad att dessa skildringar ännu efter trettonhundra år är så klara och kompletta att det tycks oss som såge vi honom med våra egna ögon. Ingen biografi över någon människa är så välbevarad som Muhammad's (frid över honom). I varje liten och stor angelägenhet i våra liv kan vi söka vägledning hos Muhammad (frid över honom) och ta lärdom av

hans livs föredöme. Därför finns det inget behov av någon profet efter Muhammad, den siste Profeten (frid över honom).

Vidare finns det tre ting som nödvändiggör framträdandet av en ny profet; det är inte bara fråga om ersättande av en avliden profet. Dessa nödvändigheter kan summeras enligt följande:

1. Att de tidigare profeternas läror har blivit förfalskade eller fördärvade eller att de har dött och deras återkomst krävs. I ett sådant fall får en ny profet framträda för att två orenheterna bort från folkets liv och återställa religionen i dess ursprungliga rena form, eller

2. att den avlidne profetens läror var ofullständiga och det är nödvändigt att göra tillägg till dem, förbättra dem eller rätta dem. En ny profet sänds då för att få dessa förbättringar till stånd, eller

3. att den tidigare profeten var särskilt utsedd för en viss nation eller territorium och det krävs en profet också för en annan nation, folk eller land.[1]

Detta är de tre grundläggande villkor som är nödvändiga för framträdandet av en ny profet. En noggrann mönstring av fakta visar att ingen av

---

1 Det kan också förekomma att en profet utses att hjälpa eller assistera en annan profet, men eftersom sådana profeter är mycket sällsynta – i Koranen beskrivs endast två sådana tillfällen – och eftersom detta slags profetskap tycks vara undantag snarare än allmän regel, har vi inte angivit detta som ett fjärde villkor. – Utgivaren.

dessa villkor föreligger idag. Lärorna hos den siste Profeten, Muhammad (frid över honom) är levande, har fullständigt bevarats och gjorts odödliga. Den vägledning han har givit mänskligheten är komplett och felfri och är inskriven i den Heliga Koranen. Alla Islams källor är helt intakta och var och en av Profetens föreskrifter och handlingar kan säkerställas utan skymt av tvivel. När sålunda hans läror är fullständigt oförvanskade finns det på dessa grunder inget behov av någon ny profet.

För det andra har Allah fullbordat Sin uppenbarade vägledning genom Profet Muhammad (frid över honom) och Islam är en fullständig religion för mänskligheten. Allah har sagt att: «Idag har jag fullbordat er Tro – religion – för eder, och Jag har fulländat min gåva till eder», och en noggran studie av Islam som ett komplett livsmönster bevisar sanningen i denna Korantext. Islam ger vägledning för livet i denna värld och i nästa och ingenting som är av vikt för mänsklighetens vägledning har utelämnats. Religionen har nu fulländats och det finns ingen grund för ett nytt profetskap utifrån kriteriet om ofullständighet.[2]

---

2 En del människor säger att tidens gång i sig själv är en tillräcklig grund för behovet av ny vägledning och att en religion som uppenbarades för trettonhundra år sedan med nödvändighet måste bli förålderad och otidsenlig; inte lämpad för den nya tidens behov. Invänd-

Slutligen var Muhammad's Budskap (frid över honom) inte ämnat för något särskilt folk, plats eller period. Han kom som Världens Profet – sanningens budbärare for hela mänskligheten. Koranen har beordrat Muhammad (frid över honom)

---

ningen är totalt ogrundad. Orsakerna till detta kan kort fastställas enligt följande:

1. Islams läror är eviga, därför att de har uppenbarats av Allah Som vet allt om det förgångna, närvarande och framtiden och Som Själv är evig. Det är den mänskliga kunskapen som är begränsad. Det är det mänskliga ögat som inte kan se in i framtidens dunkla horisont, inte Allah Vars kunskap står över alla begränsningar i tid och rum.

2. Islam grundar sig på den mänskliga naturen och människans natur har förblivit densamma i alla tider och epoker. Alla människor har danats i samma form som den tidigaste människan och den grundläggande mänskliga naturen förblir oförändrad.

3. I mänsklighetens liv finns en vacker balans mellan elementen av beständighet och förändring. Saker och ting är inte permanenta *eller* föränderliga. De fundamentala principerna, grundvärderingarna, förändras inte. Det är de yttre formerna som ändras med tiden och som förändras med utgångspunkt från vissa principer som måste iakttas. Islam har tillgodosett behoven av både beständighet och förändring. Koranen och Sunnah fastslog Islams eviga principer, medan de genom Ijtihad tillämpas på varje tidsålder i enlighet med dess egna behov. Islam är den enda religion som har grundlagt en metod för samhällets varaktiga utveckling i enlighet med de fundamentala principerna och beständiga livsvärdena.

4. Även i vetenskapligt hänseende lever den mänskliga rasen i en era som inleddes i och med människans framträdande på jorden, och ingen fundamental utvecklingsmässig förändring har inträffat i detta existensskede. Civilisationer har uppstått och dött, kulturer har växt och vittrat sönder, imperier har upkommit och upplösts, men tidsåldern i den långa kedjan av kosmisk utveckling förblir densamma. Därför är åsikten att vägledning given för några århundraden sedan automatiskt blir föråldrad under tidens gång, ogrundad och ytlig. – Utgivaren.

att förkunna: O mänsklighet, jag är Allah's Budbärare till er alla». Han har beskrivits som «en välsignelse för alla (människor i) världarna» och hans verk var universellt och allmänmäskligt. Det är därför som det efter honom inte kvarstår något behov av profetskap och han har i Koranen beskrivits som *Khatam-un-Nabiyyin* (den siste i kedjan av sanna profeter).[3]

Den enda källan till kunskap om Allah och Hans Väg är alltså Muhammad (frid över honom). Vi kan skaffa oss kunskap om Islam endast genom hans läror, vilka är så fullständiga och så omfattande att de kan vägleda människorna i alla kommande tider. Nu behöver världen ingen ny profet; den behöver bara sådana människor som har fullständig tro på Muhammad (frid över honom), som blir standarbärare för hans budskap, propagerarför det världen över och strävar efter att upprätta den kultur som Muhammad (frid över honom) gav

---

3 Koranen och Hadith är mycket uttryckliga på denna punkt. Koranen säger: «Muhammad är Allah's Bulbärare och den siste Profeten (33:40).

Den Helige Profeten själv sade: «Det kommer ingen profet efter mig». Vid ett annat tillfälle sade han:

«Mitt förhållande till (den långa kedjan av) andra profeter kan förstås genom jämförelsen med ett palats: palatset var mycket vackert byggt. Allting däri var fulländat; bara en tegelsten fattades. Jag har fyllt i den tomma platsen och nu är slottet perfekt». (relaterat av Bukhari och Muslim). – Utgivaren.

till människan. Världen behöver karaktärsfasta människor som kan omsätta hans läror i praktiken och upprätta ett samhälle som styrs av den Gudomliga Lagen, vars överhöghet Muhammad (frid över honom) kom för att etablera. Detta är Muhammads mission (frid över honom) och på dess seger beror Människans seger.

Kap. IV
Trosartiklarna

Innan vi går vidare, vore det tillrådligt att rekapitulera de tidigare diskussionerna och sammanfatta dess innehåll. Vi kan summera dem enligt följande:

1. Även om Islam består av underkastelse och lydnad inför Allah, universums Herre, är ändå den enda autentiska och pålitliga källan till kunskap om Honom och Hans Vilja och Lag den sanne Profetens läror. Därför kan vi definiera Islam som den religion som står för fullständig tro på Profetens läror och ovillkorlig efterföljd av hans livsmönster. Följaktligen: om man ignorerar Profeten som medium och påstår sig lyda Allah direkt, är man inte «muslim».

2. Under de tidigare epokerna hade det funnits olika profeter för skilda länder, och profetskapets historia visar att till och med inom en och samma nation flera profeter kunde uppträda den ene efter den andre. Under den tidsåldern var Islam namnet på den religion som förkunnades i en nation av dess egen profet eller profeter. Även om Islams

substans och natur var de samma i varje tid och land, var formerna för dyrkan, lagstiftningen och andra detaljerade regler och regleringar en aning annorlunda från plats till plats, beroende på respektive folks lokala och särskilda levnadsvillkor. Det var därför inte nödvändigt för någon nation att följa en nations profet – dess ansvarighet begränsades till att följa den vägledning som givits av den egne profeten.

3. Denna period av poly-profetism och upphörde i och med Muhammads framträdande (frid över honom). Islams läror fullbordades genom honom; en grundlag fastställdes för hela världen och han gjordes till profet för hela mänskligheten. Hans profetskap var inte ämnat för någon speciell nation, land eller period; hans budskap är för alla folk och för alla tider. De tidigare reglerna avskaffades genom Muhammads mission (frid över honom). Han gav världen en komplett livskod. Inga profeter kommer i framtiden att sändas och inte heller ska några nya religiösa regler uppenbaras fram till den Yttersta Dagen. Muhammads (frid över honom) läror är avsedda för alla Adams barn, hela den mänskliga rasen. Islam innebär alltså att följa Muhammad; erkänna hans profetskap, att tro på allt som han har uppmanat oss att tro på, att följa honom bokstavligen och andligen och att

underkasta sig alla hans befallningar och åläggan-den eftersom de är Allah's befallningar och ålägganden. Detta är Islam.

Detta för oss automatiskt till frågan: Vad har Muhammad (frid över honom) bett oss att tro på? Vilka är Islams trosartiklar? Vi ska nu försöka diskutera dessa trosartiklar och se hur enkla, hur sanna, hur älskansvärda, hur värdefulla de är och till vilken hög rang de upphöjer Människan i denna värld och i den kommande.

1. Tawheed: Tron på Allah's enhet

Muhammads (frid över honom) mest fundamentala och betydelsefulla lära är tron på Allah's enhet. Detta uttrycks i Islams första *Kalima* som La ilaha illallah «Det finns ingen gudom utom Allah». Denna vackra sats är Islams grundpelare, dess fundament och essens. Det är uttrycket för denna tro som skiljer en sann muslim från en Kafir (otrogen), en Mushrik (den som associerar andra med Allah i Hans gudomlighet), och en Dahriya (ateist). Accepterandet eller förnekandet av denna sats framkallar en värld av skillnader mellan människa och människa. De som tror på den blir en enda nation och de som inte tror på den ut-

gör den motsatta gruppen. För de troende finns obehindrade framsteg och upprepade segrar i denna värld och i den kommande, medan misslyckanden och vanära är den slutgiltiga lotten för dem som vägrar att tro på den.

Men skillnaden mellan troende och otrogna är inte resultat bara av yttrandet av några få ord. Enbart uttalandet av en sats eller två kan självklart inte åstadkomma en sådan oerhörd skillnad. Den verkliga kraften ligger i det medvetna accepterandet av denna doktrin samt tillämpning av och fullständigt fasthållande vid den i det praktiska livet. Känner man inte den verkliga innebörden i satsen «Det finns ingen gudomlighet utom Allah» och vad detta accepterande betyder för människans liv, kan man inte inse den verkliga betydelsen av denna doktrin. Den blir aldrig verkningsfull om inte dessa grundvillkor uppfylls. Bara genom att repetera ordet «mat» kan inte hungern stillas; enbart uppläsande av ett läkarrecept kan inte bota den sjuke. På samma sätt förhåller det sig med Kalima. Om det repeteras utan någon förståelse av dess innebörd och bud, kan det inte åstadkomma den revolution som det är avsett att få till stånd. Revolutionen i tanke och liv kan uppstå bara om man förstår doktrinens fullständiga mening, inser dess betydelse, hyser sann tro på den, och antar och föl-

jer den bokstavligen och andligen. *Kalima* kan inte bli riktigt verkningsfull om man inte kommer fram till denna insikt. Vi undviker eld därför att vi har insett att den bränns; vi håller oss ifrån gift därför att vi tror på att det är ett dödligt bruk. Om, på samma sätt, vi till fullo förstår meningen av *Tawheed* får det oss oundvikligen att undvika, i tanke såväl som i handling, varje form och skugga av otro, ateism och polyteism. Detta är den naturliga konsekvensen av en tro på Allah's Enhet.

Betydelsen av «Kalima»

På det arabiska språket betyder ordet *ilah* «någon som dyrkas», alltså ett väsen vilket på grund av sin storhet och makt anses värd att dyrkas: som man ska böja sig för i ödmjukhet och underkastelsel Den eller det som har en makt större än människan kan fatta, kallas icksă *ilah*. Begreppet *ilah* innbegriper också innehav av oändliga krafter: krafter som förbluffar andra. Den uttrycker också känslan att andra är beroende av *ilah* men att han inte är beroende av någon annan. Ordet *ilah* förmedlar också en känsla av fördoldhet och mysterium, att *ilah* alltså skulle vara ett väsen som inte kan ses och inte förnimmas. Ordet *khuda* på persiska, *deva* på hindi och *Gud* på svenska har mer eller mindre

samma innebörd. Andra språk innehåller också ord med liknande innebörd.[1]

Ordet *Allah*, däremot, är det essentiella, personliga namnet på Gud. *La ilaha illallah* skulle bokstavligen översättas till «Det finns ingen annan *ilah* än det Enda Mäktiga Väsen vars namn är *Allah*». Detta betyder att i hela universum finns det absolut ingen varelse värd dyrkan utom Allah, att det är för Honom enbart som våra huvuden ska böjas i underkastelse och dyrkan, att Han är det Väsen som innehar all makt, att alla är i behov av Hans ynnest, och att alla måste åkalla Honom om hjälp. Han är fördold för våra sinnen och vårt intellekt kan inte uppfatta Hans väsen.

Nu när vi vet innebörden i dessa ord, låt oss då finna ut deras verkliga betydelse.

Från mänsklighetens allra äldsta kända historia och från de äldsta funna relikerna visar det sig att människan under varje tidsålder har erkänt och dyrkat en eller flera gudomligheter. Även i vår tid har varje nation på jordens yta, från de mest primitiva till de mest civiliserade, någon gudom som de tror på och dyrkar. Det visar att idén om en gudomlighet, och dyrkan av denne, är inneboende i

---

1 Till exempel *Oeo's* på grekiska, *Deus* på latin, *Guth* på gotiska, *Gott* på tyska, etc. För referenser, se Encyclopaedia Britannica (Chicago, 1965), Vol. X, sid. 460. – Utgivaren.

den mänskliga naturen. Det finns någonting i människans själv som tvingar henne till detta.

Men frågan är: Vad är detta ting och varför känner sig människan tvungen att dyrka det? Svaret på denna fråga kan avslöjas om vi försöker se på människans position i detta oändliga universum. En granskning av människan och hennes natur ur denna synvinkel visar att hon inte är omnipotent. Inte heller är hon självtillräcklig och självförsörjande, eller hennes krafter obegränsade. I själva verket är hon svag, bräcklig, hjälpbehövande och fattig. Hon är beroende av en mängd olika krafter och utan hjälp av dessa kan hon inte komma någon vart. Det finns otaliga ting som är nödvändiga för uppehållandet av hennes existens, men alla ligger inte i hennes makt. Ibland kommer de henne till del på ett enkelt och naturligt sätt och ibland finner hon sig vara berövad dem. Det finns många viktiga och värdefulla ting som hon strävar efter att få, och ibland lyckas hon få dem, ibland inte, ty det ligger inte helt och hållet i hennes egen makt att få dem. Många orättvisa saker händer henne; olyckor förstör hennes livsverk på ett enda ögonblick; tillfälligheter dödar plötsligt hennes förhoppningar; sjukdomar; sorger och olyckor hotar henne alltid och hindrar hennes väg mot lycka. Det finns många saker vars storhet och mäktighet

överväldigar henne: berg och gloder, gigantiska djur och skrämmande bestar. Hon erfar jordbävningar, stormar och andra naturkatastrofer. Hon iakttar molnen över sitt huvud och de blir tjocka och mörka, med åskdunder, blixtar och kraftiga skyfall. Hon ser solen, månen och stjärnorna i deras oupphörliga rörelser. Hon reflekterar över hur stora, mäktiga och storslagna dessa kroppar är och, i kontrast till dem, hur bräcklig och obetydlig hon själv är! De väldiga fenomenen å ena sidan och medvetenheten om hennes egen bräcklighet å den andra, inger henne en djup känsla av sin egen svaghet, ringhet och hjälplöshet. Det är fullt naturligt att den ursprungliga idén om gudomlighet uppkom ur denna känsla. Hon tänker på de händer som styr dessa mäktiga krafter. Känslan av deras storhet får henne att böja sig i ödmjukhet. Känslan av deras mäktighet får henne att söka deras hjälp. Hon försöker behaga dem så att de ska vara välvilligt inställda till henne och hon bevekar dem och försöker undfly deras vrede för att de inte ska förstöra henne.

Under det mest primitiva stadiet av okunnighet tror människan att de väldiga naturfenomenen, vars storhet och upphöjdhet är uppenbara och vilka tycks vara orättvisa eller gynnsamma mot henne, i sig själva har den verkliga makten och krafterna

och därför är gudomliga. Sålunda dyrkar hon träd, djur, floder, berg, eld, regn, luft, himmelskroppar och ett otal andra objekt. Detta är okunnighetens värsta form.

När hennes okunnighet skingras något och glimtas av ljus och kunskap uppträder på hennes intellektuella horisont, kommer hon underfund med att dessa väldiga, mäktiga objekt i sig själva är fullständigt hjälplösa och beroende och i intet avseende är bättre lottad än människan – att de snarare är ännu mer beroende och hjälplösa. Det största och starkaste djur dör som ett litet frö och förlorar all sin kraft; stora floder stiger, sjunker och torrläggs; de höga bergen sprängs och bryts sönder av människan själv; jordens fruktbarhet är inte under jordens egen kontroll – vatten gör den fruktsam och brist på vatten torkar ut den. Inte ens vattnet är oberoende. Det är beroende av himlen som för med sig molnen. Luften är också maktlös och dess användbarhet beror på andra orsaker. Månen, solen och stjärnorna är också bundna av mäktiga lagar utan vars diktat de inte kan göra den minsta rörelse. Efter dessa överväganden vänder sig hennes sinne mot möjligheten av någon stor mystisk kraft av gudomlig natur som kontrollerar de objekt hon ser och som kanske har all makt samlad hos sig. Dessa reflektioner ger up-

phov till tron på mystiska krafter bakom naturfenomenen, oräkneliga gudar antas styra olika delar och aspekter av naturen såsom luft, ljus, vatten, etc. och suggestiva materiella former eller symboler konstrueras för att representera dem. Och hon börjar dyrka dessa former och symboler. Även detta är en form av okunnighet och verkligheten förblir dold för det mänskliga ögat till och med på det nuvarande stadiet av den intellektuella och kulturella pilgrimsresan.

Allt eftersom människan går framåt i kunskap och lärdom, och reflekterar djupare och djupare över livets och existensens fundamentala problem, finner hon att det finns en allsmäktig lag och en allt styrande kontroll över universum. Vilken fullkomlig regelbundenhet visas inte i soluppgång och solnedgång, i vindar och regn, i stjärnornas rörelser och årstidernas växlingar! På vilket underbart harmoniskt sätt arbetar inte oräkneliga skilda krafter tillsammans, och vilken högpotent och överlägsen Vis Lag är det inte enligt vilken alla universums komponenter fås att arbeta tillsammans vid en bestämd tidpunkt för att framkalla en viss förutbestämd händelse! Till och med en polyteist måste, när han ser denna samstämmighet, regelbundenhet och fullständiga lydnad inför en orubblig lag inom alla Naturens områden, tro att

det måste finnas en gudom som är större än de andra, och har överlägsen makt. Ty om det fanns separata; oberoende gudomligheter skulle universums hela maskineri bringas ur ordningen. Hon kallar denna största gudomlighet vid olika namn, såsom «Allah», «Permeshwar», «Gud», «Khuda-i-Khudaigan», etc. Men eftersom okunnighetens mörker fortfarande råder, fortsätter hon dyrka mindre gudomligheter jämsides med den Högste. Hon inbillar sig att det Gudomliga Kungariket inte är annorlunda än världsliga kungadömen. Precis som en härskare har många ministrar, rådgivare, guvernörer och andra ansvariga ämbetsmän, så liknar de mindre gudomlighetern dessa ansvariga ämbetsmän under dén Store Guden, vilken man inte kan nalkas utan att behaga och blidka de ämbetsmän som står under Honom. Följaktligen måste också de dyrkas och anropas om hjälp och bör under inga förhållanden förnärmas. De ses alltså som agenter genom vilka ett närmande kan göras till den Store Guden.

Ju mer en människa ökar sin kunskap, desto större blir hennes otillfredsställelse med mångfalden av gudomligheter. Då börjar antalet mindre gudomligheter att minska. Mer upplysta människor för var och en av dem under forskningen ljus och finner slutligen att ingen av dessa människo-

tillverkade gudomligheter har någon gudomlig karaktär: de är skapade, liksom människan, och är till och med ännu mer hjälplös än hon. De utesluts sålunda en efter en tills bara en Gud återstår. Men uppfattningen om en Gud innehåller fortfarande element av okunnighet. En del människor föreställer sig att Han har en kropp som människor har, och bor på en speciell plats. Några tror att Gud kommit ner till jorden i mänsklig skepnad; andra tänker sig att Gud efter att ha arrangerat universum har dragit sig tillbaka och nu vilar. Vissa tror att man måste närma sig Gud genom helgon och andar som medier, och att inget resultat kan uppnås utan dessas förmedling. Några föreställer sig att Gud har en särskild form eller bild och de anser det nödvändigt att utöva sin dyrkan framför denna bild. Sådana förvrängda uppfattningar om gudomlighet har överlevt och hängt kvar. Många av dem är rådande bland olika folk till och med i vår egen tid.

Tawheed är den högsta uppfattningen om gudomlighet och Allah har genom sina profeter sänt kunskap om den till alla tidsåldrars människor. Det var med denna kunskap som, i begynnelsen, Adam sändes ner till jorden; det var samma kunskap som uppenbarades för Noa, Abraham, Moses och Jesus (Allah's välsignelser över dem alla!). Det

var just denna kunskap som Muhammad (Guds välsignelser över honom) förde till människorna. Det är Kunskapen, ren och absolut, utan minska skugga av okunnighet. Människan gjorde sig skyldig till *shirk*, avgudadyrkan och *kufr*, bara därför att hon vände sig ifrån profeternas läror och litade på sitt eget bristfälliga resonemang, falska uppfattningar och fördomsfulla tolkningar. *Tawheed* skingrar alla moln av okunnighet och upplyser horisonten med verklighetens ljus. Låt oss se vilka betydelsefulla realiteter denna uppfattning om *Tawheed* – denna lilla sats: ‹La ilaha illallah› – pekar ut: vilken sanning den meddelar och vilka trosuppfattningar den danar:

Först av allt ställs vi inför frågan om universum. Vi ställs ansikte mot ansikte med ett stort, ändlöst universum. Människans sinne misslyckas med att spåra dess början och föreställa sig dess slut. Det fortsätter röra sig i samma bestämda kurs som det gjort sedan urminnes tider och fortsätter sin resa i framtidens vidsträckta perspektiv. Oräkneliga varelser har uppstått i universum och nya uppstår varje dag. Fenomenet är så förbryllande att ett tänkande sinne blir förskräckt och slaget av häpnad. Människan är oförmögen att förstå och fatta denna verklighet med sina sinnen enbart. Hon kan inte tro att allt detta har uppkommit bara genom

slump och tillfälligheter. Universum är inte en slumpmässig ansamling av materia. Det är inte ett virrvarr av okoordinerade föremål. Det är inte en hopgyttring av kaotiska och meningslösa saker. Allt detta kan inte sakna en Skapare, en Formgivare, en Övervakare, en Styrande. Men vem kan skapa och kontrollera detta majestätiska universum? Bara Han har den förmågan, Som är alltings herre; Som är oändlig och evig; Som är allsmäktig, allvetande, omnipotent och allseende; Som vet allt och ser allt. Han måste ha oinskränkt makt över allt som existerar i universum. Han måste besitta gränslösa krafter, måste vara universums herre och herre över allt som däri finns, måste vara fri från varje brist och svaghet och ingen kan ha makt att störa Hans verksamhet. Bara ett sådant Väsen kan vara Skapare, Övervakare och Styrande över universum.

För det andra är det en nödvändighet att alla dessa gudomliga egenskaper och krafter måste ligga i händerna på En Varelse – det är fullkomligt omöjligt för två eller fler personligheter med exakt samma makt och egenskaper att samarbeta. De är dömda att kollidera. Därför kan det finnas en, och bara en, allsmäktig Varelse som har kontroll över alla andra. Du kan inte tänka dig två guvernörer för samma provins eller två befälhavare för sam-

ma armé. På samma sätt förhåller det sig med fördelningen av dessa krafter bland olika gudomligheter; till exempel om en av dem är allvetande är en annan allerstädes närvarande och ytterligare en annan ger liv – var och en av dem oberoende inom sitt eget område – detta också otänkbart. Universum är en odelbar enhet och var och en av dessa gudomligheter skulle vara beroende av andra för utförandet av sin uppgift. Bristande koordination måste bli oundvikligen följden. Och om detta inträffar, är världen dömd att gå i bitar. Dessa egenskaper går heller inte att överföra. Det är en omöjlighet att en viss egenskap skulle kunna vara inneboende i en gudomlighet en gång och vid ett annat tillfälle uppträda hos en annan gudomlighet. En gudomlig varelse som inte är kapabel att hålla sig själv vid liv kan inte ge liv åt andra. Den som inte kan skydda sin egen gudomliga makt är definitivt olämplig att styra det vidsträckta och gränslösa universum. Desto djupare du således reflekterar över problemet, ju fastare blir din övertygelse att alla dessa gudomliga krafter och egenskaper måste existera i ett och samma Väsen ensamt. Polyteism är således en form av okunnighet och tål inte en kritisk och rationell undersökning. Polyteism är en praktisk omöjlighet. Livets och naturens fakta passar inte in i en sådan förklaring.

De för i stället människan automatiskt till Verkligheten, alltså *Tawheed* (Guds Enhet).

Kasta så, utifrån denna korrekta och fullständiga uppfattning om Allah, en forskande blick på detta oändliga universum. Ansträng dig till det yttersta och säg om du, bland alla objekt du ser bland allting som du förnimmer, bland allt som du kan tänka, känna eller föreställa dig – allt som din kunskap kan omfatta – kan se någonting som har alla dessa egenskaper. Solen, månen, stjärnorna, djuren, fåglarna eller fiskarna, materia, pengar, någon människa eller grupp av människor – har någon av dem dessa egenskaper? Förvisso ingen! Ty allting i universum är skapat, kontrollerat och reglerat, är beroende av andra är dödligt och övergående, är inte självstyrande – minsta rörelse kontrolleras av en orubblig lag och kan inte avvika från denna lag. Deras hjälplösa tillstånd bevisar att gudomlighetens skrud inte passar deras kropp. De har inte det minsta spår av gudomlighet och har absolut ingenting med en sådan att göra. De är helt enkelt utan gudomliga krafter och det är en travesti av sanning och en dårskap av högsta klass att tillskriva dem gudomlig status. Detta är betydelsen av ‹La ilaha›; alltså det finns ingen gudom; ingen människa eller föremål som har den gudomliga makt som gör dem värda att dyrkas och åtlydas.

Men detta är inte slutet på vår undersökning. Vi har funnit att gudomlighet inte ryms i något materiellt eller mänskligt element i universum och att inget av dem har den minsta skymt av det. Samma undersökning leder oss fram till slutsatsen att det över allt det som våra skumma ögon kan se i universum finns ett Högre Väsen, Som har de Gudomliga egenskaperna, Som är Viljan bakom alla fenomen, Skaparen av detta oändliga universum, Övervakare av dess orubbliga Lag, Härskaren över dess serena rytm. Administratören för alla dess verksamheter: Han är Allah, Universums Herre som inte delar Sin Gudomlighet med någon eller något. Detta är vad «illallah» (utom Allah) betyder.

Denna kunskap är överlägsen alla andra former av kunskap och ju mer du anstränger dig, desto djupare blir din övertygelse att detta är utgångspunkten för all kunskap. Inom varje forskningsfält – må det vara fysik, kemi, astronomi, geologi, biologi, zoologi, ekonomi, politik, sociologi eller humaniora, finner du att ju djupare du tränger in i problemen, desto klarare blir indikationerna på sanningen i *La ilaha illallah*, inom varje område av kunskap och forskning. Det är denna uppfattning som öppnar dörrarna till forskning och undersökning och som lyser upp vägen till kunskap

med verklighetens ljus. Om du förnekar eller förbiser denna verklighet, finner du att du på varje steg möter desillusioner, ty ett förnekande av denna primära sanning fråntar allting i universum dess rätta mening och sanna betydelse. Universum blir då meningslöst och framstegsutsikterna blir otydliga och förvirrade.

Effekterna av Tawheed på människans liv

Låt oss nu studera de effekter som tron på *La ilaha illallah* åstadkommer i människans liv och se på varför den som tror på det alltid kommer att ha framgång i livet och varför den som förnekar det misslyckas i livet; i detta och det kommande.

1. Den som tror på detta *Kalima* kan aldrig bli trångsynt och hoptorkad i sina åsikter. Hon tror på en Gud som är Skapare av himlarna och jorden. Herren över Öst och Väst och Upprätthållaren av hela universum. Den som har denna tro betraktar inte någonting i världen som främmande för henne. Hon ser på allt i universum som tillhörande samma Herre hon själv tillhör. Hon är fredlig i tanke och handling. Hennes sympati, kärlek och tjänster begränsas inte till någon speciell sfär eller grupp. Hennes utblick breddas, hennes intellektuella horisont vidgas och hennes livssyn blir liberal och lika fri från band som Allah's Kungari-

ke. Hur skulle en sådan vidsynthet och intellektuella bredd kunna uppnås av en ateist, en polyteist eller en som tror på en gudomlighet som antas ha begränsade och bristfälliga krafter liksom människan själv?

2. Denna tro danar en människa med högsta grad av självrespekt och självuppskattning. Det troende vet att Allah ensam är Ägaren av all makt, och att ingen utom Han kan gynna eller skada en person eller tillgodose hennes behov, ge och ta liv eller utöva auktoritet och inflytande. Denna övertygelse gör henne likgiltig för, oberoende av och utan fruktan för alla krafter utom Allah's. Hon böjer aldrig sitt huvud i ödmjukhet inför någon av Allah's skapelser, inte heller tigger hon någon och något. Hon överväldigas inte av någon annans storhet. Denna egenskap eller sinnesinriktning kan inte skapas utifrån någon annan tro. Ty de som associerar andra väsen med Allah, eller som förnekar Allah, måste buga sig i ödmjukhet inför vissa varelser, betrakta dem som varande i stånd att gynna eller skada dem själva; de fruktar dem och sätter allt sitt hopp till dem.

3. Förutom självrespekt ingjuter denna tro i människan också måttfullhet och ödmjukhet. Den gör henne anspråkslös och okonstlad. En troende blir aldrig stolt, högdragen eller arrogant. den hö-

gröstade stoltheten över makt, rikedom och pengar har inget rum i hennes hjärta, därför att hon vet att vadhelst hon äger har givits till henne av Allah, och att Allah kan ta likaväl som han kan ge. I kontrast till detta blir en otrogen, när han vinner någon världslig fördel, stolt och inbilsk, därför att han tror att denna fördel är helt och hållet hans egen förtjänst. På samma sätt är stolthet och självförhävelse en nödvändig följd av och följeslagare till *shirk* (att associera andra med Allah i Hans gudomlighet), därför att en *mushrik* tror att han står i ett speciellt förhållande till gudomligheterna – ett förhållande som inte existerar mellan dem och andra människor.

4. Denna tro gör människan rättfärdig och rättfram. Hon har övertygelsen att det inte finns några andra vägar till framgång och frälsning för henne än själslig renhet och rättfärdigt uppträdande. Hon har en fullständig tro på Allah, Som står över alla behov, är relaterad till ingen, är absolut rättvis och inte kan påverkas eller störas av något i utövandet av Sin gudomliga makt. Denna tro skapar i henne en medvetenhet om att hon inte kan lyckas om hon inte lever rättfärdigt och handlar rättvist. Ingen inflytelserik kontakt eller förtäckt aktivitet kan rädda henne från ruin. *Kafirs* och *mushriks* lever alltid på falska hopp. En del av dem tror att

Gud's son har försonat deras brott; andra tror att de är Gud's favoriter och inte kommer att straffas; vissa tror att deras helgon kommer att göra förbön för dem hos Gud medan andra offrar till sina gudomligheter och tror att de genom att sålunda muta gudomligheterna har fått ett fribrev till alla lättsinnigheter och illgärningar och kan göra vadhelst de behagar. Sådana falska trosuppfattningar håller dem alltid fångna i synder och ogärningar och, i tillit till sina gudomligheter, underlåter de att rena sina själar och leva rena och goda liv. Vad ateisterna anbelangar, så tror de inte att det finns något Väsen som har makt över dem och till vilken de är ansvariga för sina goda och onda handlingar; därför betraktar de sig själva som helt och hållet självständiga att handla på vilket sätt de önskar i denna värld. Deras egna infall och böjelser blir deras gudar och de lever som slavar under sina önskningar och begär.

5. Den rättrogne blir inte modfälld eller förtvivlad under några omständigheter. Hon har en fast tro på Allah Som är Herre över alla skatter på jorden och i himlarna. Vars nåd och välvilja är gränslös och Vars makt är oändlig. Denna tro ingjuter i hennes hjärta en ovanligt stark förtröstan, fyller det med förnöjsamhet och håller det fyllt med hopp. I denna värld kanske hon blir avvisad från

alla dörrar, allting kanske förfelas här, alla medel kanske överger henne, ett efter ett, men tron på och beroendet av Allah överger henne aldrig, och förlitande sig på denna kraft fortsätter hon kämpa. Sådan djup förtröstan kan inte resultera från någon annan tro än tron på *en* Gud. *Mushriks, kafirs* och ateister har små hjärtan; de litar till begränsade krafter; därför överväldigas de snart, i svåra stunder, av misströstan och begår ofta självmord.[1]

6. Denna tro skapar en människa med mycket hög grad av beslutsamhet, tålmodig uthållighet

---

1 För att få en idé om vilken fruktansvärd situation denna hjärtats misströstan kan skapa, hänvisas läsaren till den tankeprovocerande studie av det moderna livet som gjorts av Mr. Collin Wilson: «The outsider» (11:e tryckningen, London 1957).

Prof. Joad's vittnesmål är också mycket tydligt på denna punkt. Han skriver om Väst:

«För första gången i historien har det vuxit upp en generation män och kvinnor som inte har någon religion och inte känner behov av någon. De nöjer sig med att ignorera den. De är också mycket olyckliga och deras självmordsfrekvens är abnormt hög» (C. E. M. Joad, «The Present and Future of Religion», citerat av Sir Arnold Lunn, «And Yet So New», London, 1958, s. 228).

Vad gäller den islamiska världen, låt åsikterna hos en icke-muslimsk historiker, som på intet sätt är sympatiskt inställd till Islams trosbekännelse, läsas med behållning:

«I denna kompromisslösa monoteism, med sin enkla, entusiastiska tro på ett högre väsens oinskränkta makt, ligger Islams främsta styrka. Dess anhängare har en belåtenhet och resignation som är okänd bland anhängare av de flesta trosbekännelser». «Suicide is Rare in Muslim Lands» (Philip K. Hitti, History of the Arabs, 1951, s. 129).

och tillit till Allah. När hon bestämmer sig för att ägna sina krafter åt att uppfylla de Gudomliga Befallningarna för att tillförsäkra sig Hans välbehag, är hon förvissad om att hon har stöd och hjälp av universums Herre. Detta gör henne förvisso orubblig och stark som ett berg, och ingen svårighet, hinder eller fientligt motstånd kan få henne att ge upp sitt beslut. Shirk, kufr och ateism har inte en sådan effekt.

7. Denna deklaration inger människan mod. Det finns två ting som gör en människa feg: (1) fruktan för döden och trygghetslängtan och (2) idén om att det finns någon annan förutom Allah som kan avvärja döden. Tron på *La ilaha illallah* renar sinnet från båda dessa idéer. Den första idén försvinner från hennes sinne därför att hon vet att hennes liv och egendom och allting annat egentligen tillhör Allah och hon blir beredd att offra allt hon har för att vinna Hans ynnest. Den andra idén blir hon fri därför att hon vet att inget vapen, ingen människa eller djur har makt att ta hennes liv: Allah ensam har den makten. En tidpunkt har bestämts för henne och inte alla världens krafter tillsammans kan ta någons liv ens en sekund före den utsatta tiden. Det är av denna anledning som ingen är modigare än den som har tro på Allah. Ingenting kan skrämma henne: inte ens våldsam fientlighet, oppositio-

nens stormar eller de mäktigaste av arméer kan kuva henne. När hon går ut för att kämpa för Allah övermannar hon till och med en styrka tio gånger starkare än hennes egen. Varifrån skulle mushriks, kafirs och ateister få en sådan stor beslutsamhet, kraft och styrka? De håller livet för att vara det värdefullaste i världen och de tror att det är fienden som för döden med sig och att den kan avvjärjas genom att fly undan från fienden!

8. Tron på *La ilaha illallah* skapar en attityd av frid och förnöjsamhet, renar sinnet från låga passioner som svartsjuka, avund och girighet och håller borta tankar på att ta till låga och orättfärdiga metoder för att uppnå framgång. Den troende förstår att rikedomen ligger i Allah's händer, och att Han fördelar den mer eller mindre efter Eget tykke; att heder, makt, anseende och auktoritet – allt – är underkastat Hans vilja och att Han ger ut av dem efter Sin vilja; och att människans plikt endast är att sträva och kämpa rättfärdigt. Hon vet att framgång och misslyckande beror på Allah's nåd; om Han vill ge, kan ingen makt i världen hindra Honom; om Han inte vill, kan ingen makt tvinga honom att ge. *Mushriks, kafirs* och ateister, å sin sida, betraktar framgång och misslyckande som beroende enbart på deras egna ansträngningar och på hjälp respektive motstånd från världsli-

ga makter. Därför kommer de alltid att förbli slavar under nyckfullhet och avundsjuka. De tvekar aldrig att använda sig av mutor, smicker, konspirationer och andra typer av låga och orättfärdiga medel. Svartsjuka och avund inför andras framgångar äter upp dem inifrån och de skyr inga medel för att få sin framgångsrike rival på fall.

9. Den viktigaste effekten av *La illaha illallah* är att den får människan att lyda och iaktta Allah's Lag. Den som tror på det är viss om att Allah vet allting, det öppna och det fördolda, och är närmare människan än hennes egen halsblodåder. Om hon begår en synd i ett undanskymt hörn eller i nattens mörker, så vet Han det; Han vet till och med våra tankar och intentioner, goda och onda. Vi kan gömma oss undan alla, men vi kan inte dölja någonting för Allah; vi kan undvika alla människor, men det är omöjligt att fly från Allah's grepp. Ju fastare en människas tro är i detta avseende, desto mer observant kommer hon att bli i fråga om Allah's befallningar; hon kommer att sky det Han har förbjudit och uppfylla Hans bud även i ensamhet och i mörker, därför att hon vet att Allah's ‹polis› aldrig lämnar henne ensam, och hon fruktar den Domstol vars inkallelse hon aldrig kan undfly. Det är av denna anledning som det första och viktigaste villkoret för att vara muslim är att

ha tro på *La illaha illallah.* «Muslim» betyder, som vi redan har sagt, «lydig mot Allah» och lydnad mot Allah är en omöjlighet om man inte har en fast tro på *La illaha illallah,* alltså att det inte finns någon värd dyrkan utom Allah.

I Muhammads (frid över honom) läror är tron på en Gud den viktigaste och mest fundamentala principen. Den är Islams grundpelare och huvudkällan till dess kraft. Alla andra uppoffringar, befattningar och lagar i Islam står fasta på denna grund. Alla får de sin styrka från denna källa. Ta bort den, och det finns ingenting kvar av Islam.

2. Tron på Allah's änglar

Profet Muhammad (frid över honom) har vidare föreskrivit oss att tro på existensen av Allah's änglar. Detta är den andra artikeln i Islams tro och är mycket viktig, därför att den löser uppfattningen om Tawheed från alla tänkbara orenheter och gör den ren, enkel och fri från risken för minsta skugga av shirk (polyteism).

Polyteisterna har associerat två slags varelser med Allah:

(a) De som har materiell existens och är förnimbara för det mänskliga ögat, såsom solen, månen, stjärnorna, elden, vattnet, djur, stora män, etc,

(b) De som inte har någon materiell existens och inte är förnimbara för det mänskliga ögat: de osynliga väsen som tros vara sysselsatta med universums förvaltning: en kontrollerar till exempel luften, en annan ger ljus, en kommer med regn och så vidare.

Den första typen gudomligheter har materiell existens och finns framför människans ögon. Det falska i deras påstående har till fullo påvisats genom *Kalima* – La illaha illallah. Detta är tillräckligt för att förkasta idén om att de skulle ha någon del i gudomligheten eller förtjäna någon vördnad över huvud taget. Den andra typen, immateriella som de är, är dolda för det mänskliga ögat och är mystiska väsen; polyteisterna är mer böjda för att sätta sin tro till dessa. De anser dem vara gudomligheter, gudar, och Allah's barn. De tillverkar sina bilder och offrar till dem. För att rena tron på Allah's enhet och göra den fri från blandningen av denna andra typ av osedda varelser, har denna speciella trosartikel framställts.

Muhammad (frid över honom) har talat om för oss att dessa icke förnimbara väsen, som människor tror vara gudomligheter eller Guds barn, i själva verket är Hans änglar. De har ingen del i Hans gudomlighet; de står under Hans befallning och är så hörsamma att de inte kan avvika från Hans be-

fallningar ens en millimeter. Allah har givit dem i uppdrag att förvalta Hans Kungarike och de utför Hans order till punkt och pricka. De har ingen makt att göra någonting på eget beväg; de kan inte presentera för Allah någon plan utarbetad av dem själva, de har inte ens fullmakt att hos Allah göra förbön för en människa. Det är förnedrande och under människans värdighet att dyrka och anropa dem om hjälp. Ty på den allra första dagen av människans skapelse lät Allah dem buga sig till marken inför Adam, tillerkände honom större kunskap än de ägde och gick förbi dem i det han uppdrog åt Adam viceregentskapet för Honom på denna jord.[1] Vilken förnedring kan då vara större för människan än att buga sig framför och söka gunst hos de som har bugat sig till marken för henne!

Muhammad (Allah's välsignelser över honom) förbjöd oss att dyrka änglar och att associera dem med Allah i Hans gudomlighet, men på samma gång talade han om för oss att de är Allah's utvalda väsen, fria från synd, genom själva sin natur oförmögna att trotsa Allah och alltid sysselsatta med att utföra Hans befallningar. Han talade dessutom om för oss att dessa Allah's änglar omger

1 Se Koranen II:34 och VII:11

oss på alla sidor, är bundna vid oss och alltid är i vår närhet. De observerar och noterar alla våra handlingar, goda och dåliga. De för en fullständig uppteckning över varje människas liv. Efter döden ska vi föras inför Allah och änglarna avger en fullständig redogörelse för vårt livsverk på jorden, varvid vi kommer att finna allt vara korrekt återgivet – inte en enda rörelse ska uteslutas, hur liten eller omsorgsfullt dold den än må vara.

Vi har inte upplysts om änglarnas innersta natur. Bara ett fåtal av deras egenskaper har nämnts för oss men vi har uppmanats att tro på deras existens. Vi har inga andra möjligheter att känna deras natur, deras egenskaper och beskaffenhet. Därför vore det galenskap av oss att efter eget gottfinnande tillskriva dem någon slags form eller egenskap. Vi måste tro på dem precis som vi har uppmanats ty vi har för det första inget skäl till ett sådant förnekande och för det andra skulle vårt förnekande av änglarnas existens betyda att vi ansåg Muhammad (frid över honom) vara en lögnare. Vi tror på änglarnas existens just för att Allah's sanne Budbärare har upplyst oss om dem.

3. Tron på Allah's böcker

Den tredje trosartikel som Muhammad (Allah's välsignelse över honom) har anbefallt oss är tron på Allah's Böcker; böcker som Han under tidernas lopp har sänt ner till mänskligheten genom Sina Profeter.

Allah hade före Muhammads tid uppenbarat Sina böcker för Sina profeter och dessa böcker sändes ner på samma sätt som Koranen sändes ner till Muhammad (frid över honom). Vi har fått veta namnen på några av dessa böcker; Abrahams Böcker, Moses' Torah, Davids Zaboor (Psaltaren) och Jesus Kristus' Injeel (Evangeliet). Vi har inte fått veta namnen på de böcker som givits till andra Profeter. Därför kan vi, med avseende på andra existerande religiösa böcker, inte med säkerhet avgöra huruvida de ursprungligen var uppenbarade böcker eller ej. Men vi är förvissade om att alla böcker som Allah nedsänt är sanna.

Av de böcker vi känner till är Abrahams Böcker utplånade och omöjliga att spåra i den förefintliga världslitteraturen. Davids Psaltare, Torah och Injeel (Evangeliet) existerar hos judar och kristna, men Koranen upplyser oss om att människor har ändrat och förvanskat dessa böcker så att Allah's

ord har blandats upp med människornas egna texter.[1]

Denna förstörelse, och detta vanhelgande av Böckerna har blivit så omfattande och uppenbar att till och med judarna och de kristna själva medger att de inte äger de ursprungliga texterna utan bara har dessas tolkningar, i vilka många ändringar under århundradenas lopp har gjorts och fortfarande görs. Vid studiet av dessa böcker finner vi många passager och redogörelser som uppenbarligen inte kan vara från Allah. Allah's ord har blandats samman med människors i dessa böcker och vi har ingen möjlighet att veta vilken del som kom-

---

1 Även en ytlig granskning av Gamla Testamentets första böcker och Nya Testamentets fyra evangelier avslöjar att de är skrivbordsprodukter av människor och att i dessa texter vissa delar av de ursprungliga psalmerna av David och evangelierna av Kristus har införlivats. Gamla Testamentets första fem böcker utgör inte den ursprungliga Torah, men delar av Torah har blandats upp med andra berättelser skrivna av människor så att Herrens ursprungliga vägledning har gått förlorad i detta moras. På samma sätt är inte heller Kristus' fyra evangelier de ursprungliga evangelier som kom från Profeten Kristus (frid över honom). De är i själva verket Kristus' levnadshistoria sammanställd av fyra olika personer på basis av kunskap och hörsägen. Vissa delar av det ursprungliga evangeliet införlivades också i dem. Men det ursprungliga och det fiktiva, det gudomliga och det mänskliga är så hopblandat att man inte kan skilja agnarna från vetet. Faktum är att Allah's ursprungliga ord har bevarats varken av judar eller kristna. Koranen, däremot, är bevarad i sin helhet och in i minsta detalj – inte en prick eller en punkt har ändrats eller utelämnats.

mer från Allah och vilken del som är människans verk. Vi har befallts att tro på tidigare uppenbarade böcker bara i den meningen att vi ska erkänna att Allah redan före Koranen har nedsänt böcker genom Sina Profeter, att de alla kom från en och samme Gud; samme Gud som nedsände Koranen en – att Koranens nedsändande som gudomlig Bok inte var en ny och dittills okänd händelse, utan bara en bekräftelse och en komplettering av de gudomliga förskrifter som människorna hade förvanskat eller förlorat i det förslutna.

Koranen är den sista av de gudomliga Böcker som Allah nedsänt och det finns vissa mycket anslående skillnader mellan den och de tidigare Böckerna. Dessa skillnader kan i korthet fastslås enligt följande:

1. Texterna i de tidiga gudomliga Böckerna förlorades, helt och hållet – endast deras tolkningar existerar idag. Koranen däremot, ser ut exakt på det sätt den uppenbarades för Profeten; inte ett ord – nej, inte en stavelse i den – har ändrats. Den är tillgänglig i sin originaltext och Allah's Ord har nu bevarats för alla kommande tider.

2. I de tidiga gudomliga Böckerna blandade människan sina ord med Allah's, men i Koranen finner vi enbart Allah's ord – och i deras ogrumlade renhet. Detta erkänns även av Islams motståndare.

3. Om ingen annan helig Bok ägd av de olika folken kan det på basis av autentiska historiska bevis sägas att den verkligen utgår från just den profet som tillskrivs den. I vissa fall är det inte ens känt under vilken tid och till vilken profet böckerna har uppenbarats. I fråga om Koranen är bevisen för att de uppenbarades för Muhammad (Allah's välsignelser över honom) så överväldigande; övertygande och starka att inte ens Islams värsta kritiker kan kasta tvivel över dem. Dessa bevis är så omfattande och detaljerade att man i fråga om många av Koranens verser och föreskrifter med säkerhet kan fastställa till och med vid vilket tillfälle och på vilken plats de uppenbarades.

4. De tidigare gudomliga Böckerna uppenbarades på språk som för länge sedan är utdöda. Ingen nation eller folk talar längre dessa språk och endast ett fåtal människor säger sig kunna dem. Således skulle det, även om dessa böcker funnits idag i sin ursprungliga och oförändrade form, varit fullständigt omöjligt i vår tidsålder att korrekt förstå och tolka deras föreskrifter och på rätt sätt omsätta dessa i praktiken. Koranens språk, däremot, är ett levande språk; miljontals människor talar det och ännu fler miljoner känner till och förstår det. Det undervisas och lärs i nästan varje universitet i världen; varje människa kan lära sig det och den

som inte har tid att lära sig språket kan överallt hitta människor som kan detta språk och är i stånd att förklara Koranens mening för henne.

5. Var och en av de förefintliga heliga Böckerna har vänt sig till ett speciellt folk. Alla innehåller de ett antal befallningar som tycks ha varit ämnade för en särskild period i historien och vilka tillgodosåg endast den tidens behov. De behövs inte idag, inte heller kan de på ett friktionsfritt och korrekt sätt omsättas i praktiken. Från detta står det klart att ingen av dem var avsedda för hela världen. Vidare hade de inte nedsänts för att följas för alltid ens av de folk till vilka de nedsändes; de var ämnade att tillämpas endast under en viss period. I kontrast till detta är Koranen avsedd för hela mänsligheten; inte en enda av dess föreskrifter kan misstänkas vända sig till ett speciellt folk. På samma sätt är alla Koranens befallningar och föreskrifter sådana att de kan följas på varje plats och i varje tidsålder. Detta faktum bevisar att Koranen är avsedd för hela världen och att den är ett evigt rättesnöre för människans levnad.

6. Man kan inte förneka det faktum att också de tidigare gudomliga Böckerna innefattar godhet och dygd; också de lärde ut principerna för moral och trofasthet och visade det sätt att leva vilket var Allah till behag. Men ingen av dem var tillräckligt

omfattande för att innehålla allt det som är nödvändigt för ett rättfärdigt mänskligt liv där ingenting är överflödigt och ingenting saknas. Vissa av dem utmärkte sig i ett avseende, andra i ett annat. Det är Koranen, och Koranen enbart, som innehåller inte bara allt det goda i de tidigare Böckerna utan också fulländar Allah's väg, förevisar den i dess helhet och utstakar en levnadsväg som innefattar allt det som människan behöver på denna jord.

7. På grund av människans inblandning och textförfalskning har många saker inskjutits i dessa böcker som inte är med sanningen överensstämmande, går emot förnuftet och trotsar varje rättvisEinstinkt. Där finns saker som är grymma och orättvisa och som förvränger människans tro och handlingar. Vidare har där olyckligtvis inflikats saker som är obscena, oanständiga och potentiellt immoraliska. Koranen är fri från allt sådant skräp. Den innehåller ingenting som går emot förnuftet och ingenting som kan bevisas vara falskt. Ingen av dess föreskrifter är orättfärdig; ingenting i den är missledande. Inte en skymt kan spåras av oanständighet och omoraliskhet. Från början till slut är hela Boken full av visdom och sanning. Den innehåller den högsta filosofin och den yppersta av lagar för den mänskliga civilisationen. Den pekar

ut den rätta vägen och leder människan fram till seger och frälsning.

Det är på grund av dessa Koranens speciella särdrag som världens alla människor har anmodats att tro på den, överge alla andra böcker och följa Koranen enbart. Bara den innehåller allt som är essentiellt för ett liv i enlighet med Allah's välbehag och det finns absolut inget behov av någon annan gudomlig bok.

En studie av skillnaden mellan Koranen och andra gudomliga böcker får oss lätt att förstå att Koranens trosuppfattning och de tidigare Böckernas är i grunden olika,

Tron på de första gudomliga Böckerna bör begränsas till förvissningen om att de alla var från Allah, att de var sanna och hade nedsänts för att i sin speciella tidsålder, uppnå samma syfte för vilket Koranen har nedsänts. Tron på Koranen, däremot, ska ha den karaktären att *Koranen enbart och absolut består av Allah's egna ord,* att *den är fullständigt sann,* att *varje ord i den är bevarat,* att *allt som nämns i den är rätt,* att *det är en given plikt för människan att i sitt liv utföra varje befallning däri;* och att *allt som motsäger den måste avvisas.*

4. Tron på Allah's profeter

I föregående kapitel betonade vi att Allah's Budbärare har framträtt hos alla folk och att de alla i grunden kom med just den religion – Islam – som Profeten Muhammad (frid över honom) förespråkade. I detta avseende tillhör alla Allah's Budbärare samma kategori och står på samma plan. Om en människa förnekar någon av dem, förnekar hon följaktligen alla och om hon bekräftar och tror på en av dem, maśte hon tro på alla. Orsaken är mycket enkel. Anta att tio människor gör ett och samma uttalande; om du erkänner en av dem som sännfärdig, erkänner du ipso facto att även de övriga nio är sannfärdiga och om du tror på en av dem, tror du med nödvändighet på dem alla. Det är av denna anledning som det i Islam är nödvändigt att hysa obetingad tro på alla Allah's Profeter. Den som misstror någon av Profeterna är *kafir*, även om personen ifråga skulle bekänna sig till tro på alla de övriga profeterna.

Traditionerna visar att det totala antal Profeter som sänts till olika folk vid olika tider är 124 000. Om man har i åtanke livet på denna jord sedan den först befolkades och den mängd olika folk och nationer som har uppstått och försvunnit på den,

tycks inte detta antal vara för stort. Vi måste hysa en absolut tro på de Profeter vilkas namn har nämnts i Koranen. I fråga om de övriga är vi föreskrivna att tro på att alla de Profeter som Allah sänt till människans vägledning var sanna. Sålunda tror vi på alla Profeter som framträdde i Indien, Kina, Persien, Egypten, Afrika, Europa och andra länder i världen, men vi är inte i den positionen att vi kan vara absolut säkra i fråga om en viss person, förutom de Profeter som nämns i Koranen, huruvida denne var Profet eller ej, ty vi har inte upplysts om något definitivt angående personen ifråga. Inte heller är vi tillåtna att säga något emot andra religioners heliga män. Det är fullt möjligt att vissa av dem verkligen var Allah's Profeter och att anhängarna förvanskade deras läror efter deras bortgång, precis som Moses' och Jesus' (frid över dem) anhängare har gjort. Därför bör vi, när vi uttrycker någon åsikt om dem, hålla oss till deras religioners lärosatser och ritualer; i fråga om dessa religioners grundare förhåller vi oss samvetsgrant tysta, för att inte riskera att göra oss skyldiga till vanvördnad gentemot en Profet.

I deras egenskap av att vara Allah's Profeter och utvalda av Honom att lära ut samma raka väg – Islam – finns det ingen skillnad mellan Muhammad och andra Profeter (Allah's välsignelser över

dem alla); vi har beordrats att tro på dem alla. Men trots deras jämställdhet i detta avseende, finns följande tre skillnader mellan Muhammad och andra Profeter (Allah's välsignelser över dem alla):

1. Profeterna i det förflutna kom till särskilda folk under särskilda tidsperioder, medan Muhammad (Allah's välsignelse över honom) har sänts för hela världen och för alla kommande tider.[1]

2. Dessa Profeters läror har antingen helt och hållet försvunnit eller, om delar av dem har bevarats, så är de orena och uppblandade med många felaktiga och fiktiva påståenden. Av denna anledning kan man inte, även om någon skulle vilja, följa deras läror. I motsats till detta är Muhammad's läror (Allah's välsignelser över honom), hans biografi, uttalanden, levnadssätt, moral, vanor och dygder – alla detaljer i hans liv och verk – bevarade. Muhammad (Allah's välsignelser över honom), är därför den ende i hela raden av Profeter som är en levande personlighet och i vars fotspår det är möjligt att korrekt och förtroendefullt följa.

3. Den vägledning som gavs genom de tidigare Profeterna var inte komplett och alltomfattande.

---

1 Denna punkt har behandlats i detalj i kap. 3.

Varje Profet efterföljdes av en annan som genomförde förändringar och tillägg i sin föregångares läror och föreskrifter. På detta sätt fortskred kedjan av reformer och framsteg. Det är därför som de tidigare Profeternas läror, under loppet av en viss tidsperiod, föll i glömska. Det är uppenbart att det inte fanns något behov av att bevara de tidigare lärorna när tillrättalagd och förbättrad vägledning hade tagit deras plats. Slutligen gavs den mest perfekta vägledningen till mänskligheten genom Muhammad (Allah's välsignelse över honom) och alla tidigare regler upphävdes automatiskt, ty det vore futilt och oklokt att följa ett ofullständigt regelsystem när det kompletta regelsystemet finns. Den som följer Muhammad (Allah's välsignelser över honom) följer alla Profeterna, ty allt i deras läror som var gott och evigt giltigt har införlivats i hans läror. Den som därför tillbakavisar och vägrar att följa Muhammads läror och väljer att följa någon annan Profet, berövar bara sig själv den enorma tillgång av nyttig och värdefull instruktion och vägledning som finns i Muhammad's läror – en skatt som inte fanns i de tidigare Profeternas böcker och som uppenbarades endast genom den Siste av Profeterna.

Det är därför som det nu är tvunget för varje människa att tro på Muhammad (frid över honom)

och följa endast honom. För att kunna bli en sann muslim (en som följer Profetens livsmönster) är det nödvändigt att ha obetingad tro på Muhammad (frid över honom) och att intyga att:

(a) Han är en av Allah's Sanna Profeter

(b) Hans läror är absolut perfekta, fria från varje ofullständighet eller felaktighet; och

(c) Han är Allah's Siste Profet. Efter honom kommer ingen Profet att framträda hos något folk fram till Domedagen; inte heller kommer någon personlighet att framträda sådan att det vore essentiellt för en muslim att tro på honom.

5. Tron på liv efter döden

Islams femte trosartikel är tro på liv efter döden. Profeten Muhammad (frid över honom) har uppmanat oss att tro på återuppståndelse efter döden och på Domedagen. De huvudsakliga beståndsdelarna i denna tro, som han lärde oss dem, är följande:

Att livet på denna jord och allt som finns på den ska ta slut en viss bestämd dag. Allt ska utplånas. Denna dag kallas *Qayamah;* den Yttersta Dagen.

Att alla människor som sedan världens begynnelse har levat på jorden då ska återuppväckas till

liv och föras framför Allah, Som denna dag kommer att sitta till doms över oss. Detta kallas *Hashr;* återuppståndelse.

Att varje mans och varje kvinnas levnadsberättelse – alla deras gärningar och ogärningar – ska läggas framför Allah för den slutliga domen.

Att Allah slutligen ska tilldöma varje människa hennes lön. Han ska väga vars och ens goda och dåliga handlingar. Den som utmärkt sig för godhet kommer att få riklig belöning; den vars ondska och orättfärdigheter överväger de goda gärningarna, kommer att straffas.

Att belöning och straff kommer att utmätas omdömesgillt. Den som frias i denna domstol får komma till Paradiset och dörrarna till evig lycksalighet öppnas för dem; de som döms och förtjänar straff sänds till Helvetet – eldens och pinans hemvist.

Dessa är de huvudsakliga beståndsdelarna av tron på liv efter döden.

Behovet av denna tro

Tron på livet efter döden har alltid ingått som en del av Profeternas läror. Alla Profeter uppmanade sina anhängare att tro på detta, precis som den siste av Profeterna, Muhammad (frid över honom) har bett oss att göra. Detta har alltid varit ett nöd-

vändigt villkor för att vara muslim. Alla Profeter har kategoriskt förklarat att den som inte tror på det, eller kastar tvivel över det, är en *kafir*. Det är på detta vis därför att ett förnekande av livet efter döden gör alla andra trosuppfattningar meningslösa. Ett sådant förnekande tillintetgör också varje stöd för ett gott och rättfärdigt liv och driver människan till ett liv i okunnighet och otro. En liten reflektion gör detta fullkomligt klart.

När du i ditt vardagliga liv blir ombedd att göra någonting, tänker du omedelbart: vilken nytta ligger det i att göra detta och vilken skada innebär det att inte göra det? Sådan är människans natur. Hon betraktar instinktivt en onyttig handling som totalt onödig. Du kommer aldrig att villigt ödsla bort din tid och energi på onyttiga, överflödiga och improduktiva arbeten. På motsvarande sätt kommer du inte heller att vara särskilt angelägen att undvika det som är ofarligt. Den generella regeln är att desto djupare din övertygelse om någontings nytta är, ju fastare är ditt gensvar på den; och ju mer tveksam du är angående dess effektivitet, desto mer vacklande och reserverad är din attityd mot den. Varför, när allt kommer omkring – stoppar ett barn in sin hand i elden? – Därför att han inte är säker på att elden bränns. Varför smiter han från studierna? – Därför att han inte till fullo

har fattat betydelsen och nyttan av utbildning och inte tror på vad de vuxna inpräntar i hans sinne.

Vi föreställer oss nu en människa som inte tror på Domedagen. Måste hon inte betrakta tron på Allah och ett liv i enlighet med Hans levnadsregler som något fullständigt betydelselöst? Vilket värde kommer hon att lägga vid ett liv som syftar till Hans välbehag? För henne är inte lydnaden mot Allah av någon nytta, inte heller ligger det någon skada i att trotsa Honom. Hur skulle det då vara möjligt för henne att samvetsgrant följa befallningarna från Allah, Hans Profet och Hans Bok? Vilket incitament skulle där finnas kvar för henne till att genomgå prövningar och uppoffringar och undvika världsliga förlusterser? Och om en människa inte följer Allah's regler och lever enligt sina egna tycken och aversioner; till vad nytta är då hennes tro på Allah, om hon har en sådan?

Detta är inte allt. En djupare reflektion ger vid handen att tron på livet efter döden är den största avgörande faktorn i en människas liv. Dess accepterande eller tillbakavisande bestämmer själva kursen för hennes liv och uppförande.

En människa som ser bara till denna världens framgångar och misslyckanden kommer inte att bry sig om något annat än det som gynnar eller skadar honom i detta liv. Hon är inte beredd att

utföra någon god handling om hon inte därvid gör några världsliga vinster; inte heller kommer hon att vara angelägen om att undvika orättfärdiga handlingar om dessa inte skadar hennes intressen i denna värld.

Men en människa som tror på nästa värld och som har en fast övertygelse on de slutliga konsekvenserna av hennes handlande ser alla världsliga vinningar och förluster som tillfälliga och övergående och sätter inte sin eviga lycksalighet på spel för en tillfällig vinning. Hon ser på saker och ting ur ett vidare perspektiv och har alltid den slutgiltiga nyttan eller skadan i åtanke. Hon kommer att göra det goda, hur kostsamt det än blir för henne i världsligt hänseende eller hur skadligt det än må vara för hennes omedelbara intressen; och hon kommer att sky det orättfärdiga hur tilltalande det än kan verka. Hon kommer att bedöma allt utifrån dess eviga konsekvenser och underkastar sig inte sina nycker och infall.

Det finns således en radikal skillnad mellan dessa två personers trosuppfattningar, problemlösningar och levnadsmönster. Den enes idé om en god handling begränsas till den nytta i detta korta, tillfälliga liv som en vinst i form av pengar, egendom, allmänt erkännande och andra liknande saker som ger henne en position, ryktbarhet och världslig

lycka. Sådana företeelser blir hennes mål i livet. Uppfyllandet av hennes egna önskningar och självupphöjelse blir hennes livs enda mål och mening. För att uppnå detta avhåller hon sig inte ens ifrån grymma och orättfärdiga medel. På samma sätt kommer hennes uppfattning om vad som är en felaktig handling att bestämmas av om handlingen ifråga innebär en risk för att hennes intressen i denna värld skadas, såsom förlust av liv och egendom, spolierad hälsa, nedsmutsat rykte eller någon annan misshaglig konsekvens. I motsats till detta är den troendes uppfattning om gott och ont helt annorlunda. För henne är allt som är Allah till behag gott och allt som uppväcker Hans vrede och onåd är ont. En god handling, enligt henne, förblir god även om den inte medför någon vinst för henne i denna värld och till och med innebär förlust av någon världslig egendom eller skadar hennes personliga intressen. Hon är förvissad om att Allah kommer att belöna henne i det eviga livet och att detta är den verkliga framgången. Hon hemfaller inte heller åt onda gärningar för att uppnå sina världsliga mål, för hon vet att även om hon lyckas undfly straff i sitt korta jordeliv, kommer hon ändå slutligen att vara förloraren och inte kunna undfly det straff som Allah's domstol ådömer henne. Hon tror inte på moralens relativitet utan hål-

ler sig till de absoluta normer som Allah uppenbarat och lever enligt dem oberoende av vinning eller skada i denna värld.

Det är alltså tron på eller förnekandet av livet efter döden som får människan att ta in på olika kurser i livet. För den som inte tror på Domedagen är det absolut omöjligt att forma sitt liv enligt Islam. Islam säger: «För Allah's skull, ge *zakat* (välgörenhet) till den fattige». Hennes svar blir: «Nej, *zakat* minskar min rikedom; jag ska i stället ta ränta på mina pengar». Och för att indriva dem tvekar hon inte att lägga beslag på den fattiges alla ägodelar, hur utarmad och svältande denne än må vara. Islam säger: «Tala alltid sanning och sky lögnen, även om du skulle vinna aldrig så mycket genom att ljuga och förlora så mycket genom att tala sanning». Men hennes svar blir: «Vad ska jag göra med en sanning som inte är till någon nytta för mig här och som istället medför förlust för mig; och varför skulle jag undvika att ljuga när det kan ge mig vinning utan risk, inte ens risken att förlora mitt goda namn? «Hon besöker en enslig plats och hittar där en dyrbar ädelsten; i en sådan situation säger Islam: «Detta är inte din egendom, ta den inte»; men hon säger: «Detta är någonting som jag har kommit över utan kostnad eller besvär; varför skulle jag inte få den? Ingen ser att jag tar den,

vem skulle rapportera det till polisen, kunna vittna mot mig i en rättegång eller förstöra mitt anseende bland människorna. Varför skulle jag inte dra nytta av detta värdeföremål? Någon gör i hemlighet en deponering hos denna människa och dör kort efteråt. Islam säger: «Var ärlig i fråga om den egendom som anförtrotts dig och överlämna den till den avlidnes arvingar». Hon säger: «Varför? Det finns inga bevis att hans egendom finns hos mig; hans barn har inte heller någon kännedom om den. Jag kan utan svårighet lägga beslag på den, utan fruktan för juridiska anspråk eller försämrat anseende – varför skulle jag då inte göra det?» I korthet, vid varje steg i livet vill Islam styra henne i en viss riktning och få henne att inta en viss attityd och beteende, men hon går hela tiden i motsatt riktning. Ty Islam mäter och värderar allting utifrån dess slutliga konsekvenser medan en sådan person alltid har i betraktande bara den omedelbara och världsliga vinningen. Av detta förstår man varför en människa inte kan vara muslim om hon inte tror på Domens Dag. Det är någonting mycket stort att vara muslim; faktum är att man inte ens kan bli en god människa utan denna tro, ty förnekandet av Domens Dag berövar människan hennes mänskliga status och sänker henne till en position lägre än de lägsta djurens.

Livet efter döden: Ett rationellt försvar

Hittills har vi diskuterat behovet och betydelsen av en tro på Domedagen. Låt oss nu se hur långt beståndsdelarna i denna tro är logiskt förståeliga. Faktum är att allt som Muhammad (frid över honom) har sagt oss om livet efter döden är helt och fullt förnuftsenligt. Vår tro på den Dagen baseras på vår obetingade tro på Allah's Budbärare. Men logisk reflektion inte bara bekräftar denna trosuppfattning utan avslöjar också att Muhammad's (frid över honom) läror i detta avseende är långt mer förnuftsmässiga och förståeliga än alla andra synpunkter rörande livet efter döden.

Angående liv efter döden hittar man i världen följande synpunkter:

1. En grupp människor säger att ingenting återstår av människan efter döden och att det efter denna livsavslutande händelse inte finns något annat liv. Enligt dessa människor har inte denna tro någon realitet. De säger att det inte är möjligt och att en sådan tro är helt ovetenskaplig. Detta är ateisternas synpunkter, vilka själva gör anspråk på att vara vetenskapliga och hänvisar till den västerländska vetenskapen som stöd för sina åsikter.

2. En annan grupp människor vidhåller att människan, för att ta konsekvenserna av sina gärnin-

gar, gång på gång återförds i just denna värld. Om hon lever ett dåligt liv kommer hon i nästa liv att födas i ett djurs skepnad, som hund, katt, etc., eller som träd eller någon lägre stående slags människa. Om hennes handlingar har varit goda, återföds hon som människa i en högre klass. Denna ståndpunkt finner man i vissa österländska religioner

3. Det finns en tredje ståndpunkt vilken påkallar tro på Domens dag, Återuppståndelsen, människans framträdande inför den Gudomliga Domstolen och utdelandet av belöning och straff. Detta är alla Profeters tro.

Låt oss nu betrakta dessa synpunkter en efter en:

Den första gruppen, som gör anspråk på auktoritet och vetenskapligt stöd, hävdar att det inte finns något liv efter döden. De säger att de aldrig sett någon komma tillbaka efter sin död. Det finns inte ett enda fall av återuppståndelse. Vi ser att människan efter sin död reduceras till stoft. Därför är döden livets slut och det finns inget liv efter döden. Men begrunda detta resonemang: är det verkligen ett vetenskapligt argument? Är påståendet i själva verket grundat på förnuft? Om de inte har sett något fall av återuppståndelse efter döden kan de bara säga att *de inte vet vad som ska hända efter döden*. Men i stället för att hålla sig inom dessa begränsningar, förklarar de att *ingenting händer efter*

döden och hävdar samtidigt att de talar på basis av kunskap! I själva verket generaliserar de grovt utifrån sin egen okunnighet. Vetenskapen berättar ingenting för oss – varken negativt eller positivt – i detta avseende och deras antagande att det inte existerar något liv efter döden är totalt ogrundad. Deras påstående är inte olikt påståendet av en okunnig människa som aldrig sett ett flygplan och på grundval av denna «kunskap» hävdar att flygplan inte existerar! Om det är någonting man inte har sett, betyder inte detta att företeelsen i fråga inte existerar. Ingen människa, inte ens hela mänskligheten tillsammans kan hävda att denna sak inte existerar eller kan existera. Detta påstående är illusoriskt och är helt igenom ovetenskapligt. Ingen förnuftig människa kan lägga någon vikt vid det.

Se nu på den andra gruppens trosuppfattning. Enligt dem är människan en människa därför att hon i sin tidigare animala form utfört goda gärningar; och djuret är ett djur därför att det tidigare som människa uppfört sig dåligt. Med andra ord; att vara människa eller djur är konsekvensen av ens handlingar i en tidigare existensform. Man kan fråga sig: «Vilken av dem existerade först, människan eller djuret? Om de säger att människan föregick djuret måste de också acceptera att männi-

skan innan dess var ett djur och för sina goda gärningars skull gavs mänsklig form. Om de säger att det var djuret, är de tvungna att medge att det innan dess fanns en människa som för sina dåliga handlingars skull förvandlas till ett djur. Detta för oss in i en ond cirkel och förespråkarna för denna trosuppfattning kan inte bestämma någon form för den första varelsen, eftersom varje generation förutsätter en föregående generation så att den efterföljande generationen ska kunna betraktas som en konsekvens av den förra. Detta är en fullständigt absurd uppfattning.

Nu betraktar vi den tredje ståndpunkten. Dess första påstående är: «Denna värld kommer en dag att upphöra. Allah ska förstöra och tillintetgöra universum och i dess ställe låta framväxa ett annat, högre och långt mer fulländat, kosmos».

Sanningen i detta påstående går inte att förneka. Inget tvivel kan kastas över dess äkthet. Ju mer vi reflekterar över kosmos' natur, desto klarare blir det bevisat att det existerande systemet inte är permanent och evigt, ty alla de krafter som verkar däri är begränsade till sin natur och det framstår som en självklarhet att dessa krafter en dag kommer att utplånas totalt. Därför står vetenskapsmännen enade i uppfattningen att solen en dag kommer att kallna och förlora all sin energi, stjärnorna kom-

mer att kollidera med varandra och hela universums system ska vältas över ända och förstöras. Dessutom, om evolutionen är sann i fråga om detta universums beståndsdelar, varför kan den då inte vara sann i fråga om dess helhet? Att tänka sig att universum kommer att bli fullständigt ickeexisterande är mer otroligt än att det uppgår i ett annat utvecklingsstadium och att en annan tingens ordning kommer att uppstå och fungera på ett långt mer fulländat och idealistiskt sätt.

Denna trosuppfattnings andra påstående är att «människan ska på nytt ges liv». Är detta omöjligt? Om så är, hur blev människans nuvarande liv möjligt? Det är uppenbart att Allah, Som skapade människan i denna värld kan göra samma sak i nästa. Det är inte bara en möjlighet utan också en positiv nödvändighet, som vi senare ska visa.

Det tredje påståendet är «uppteckningen över människans alla handlingar i denna värld bevaras och framläggs på Uppståndelsens Dag». Beviset för sanningen i detta påstående tillhandahålles i våra dagar av vetenskapen själv. Först trodde man att de ljud vi åstadkommer producerade lätta vågor i luften och sedan dog bort. Nu har det upptäckts att ljudet påverkar dess omgivande objekt och kan reproduceras. Grammofonskivor görs enligt samma princip. Utifrån detta kan det lätt inses

att människans alla rörelser påverkar allt som kommer i kontakt med de vågor som rörelserna åstadkommer. Det visar att registreringen över alla våra handlingar är fullständigt bevarad och kan reproduceras.

Det fjärde är att «på Uppståndelsens dag kommer Allah att upprätta Sin Domstol och omdömesgillt och rättvist belöna eller bestraffa människan för hennes goda och dåliga gärningar». Vari ligger det förnuftsvidriga i detta? Förnuftet självt kräver att Allah upprättar Sin Domstol och fäller rättvisa domar. Vi ser här människor som utför goda handlingar men som därvid inte vinner någonting i denna värld. Vi ser andra som gör onda gärningar men inte får lida för detta här på jorden. Inte bara detta, utan vi ser tusentals fall där en god handling medför besvärligheter för den som utför den och där en ond gärning resulterar i lycka och tillfredsställelse för den skyldige. När vi varje dag ser sådana händelser inträffa, kräver vårt förnuft och vår känsla för rättvisa att en tid måste komma då den som gör gott måste belönas och den som gör ont bestraffas. Tingens nuvarande ordning är, som du själv kan se, underkastade det fysiska lagarna enligt vilka det är helt naturligt att den som har möjlighet att utföra onda handlingar är fullständigt fri att välja dessa och det är inte tvunget att

dess onda konsekvenser helt eller delvis återverkar på henne. Om du har en bensindunk och en ask tändstickor kan du tända eld på din oväns hus och om de världsliga krafterna gynnar dig kan du undfly varje konsekvens av detta dåd. Betyder då det att ett sådant brott inte får några följder alls? Förvisso icke! Det betyder bara att det fysiska resultatet har visat sig, medan den moraliska följden än så länge är fördold. Tycker du verkligen att det är med förnuftet förenligt att den aldrig skulle bli uppenbar? Om du säger att du måste bli det, är frågan: var? Med säkerhet inte i denna värld, därför att i denna fysiska värld manifesterar sig bara de fysiska konsekvenserna av en handling fullständigt, medan logiska och moraliska konsekvenser inte visar sig. Resultat och följder av denna högre kategori kan bli uppenbara bara om en annan tingens ordning uppkommer; en ordning i vilken rationella och moraliska lagar härskar enväldigt och är i styrande position och där de fysiska lagarna underkastas dessa. Det är i nästa värld vilken, som vi förut sagt, är universums nästa utvecklingsstadium. Den kommer att vara högre utvecklad i den meningen att den ska styras av etiska lagar snarare är av fysiska lagar. De logiska konsekvenserna av människans handlingar, vilka i denna värld är helt eller delvis fördolda, kommer där att visa sig.

Människans status kommer att bestämmas av hennes förnuftsmässiga och moraliska värde bedömt utifrån hennes beteendemönster i detta liv av prövningar och svårigheter. Där kommer man inte att finna en ädel man i tjänst hos en dåre, eller en moraliskt överlägsen människa i lägre position än en lågsinnad person, så som fallet är i denna värld.

Den sista satsen i denna tro är Paradisets och helvetets existens, vilket inte heller är någon omöjlighet. Om Allah kunde skapa solen, månen, stjärnorna och jorden, varför skulle han inte vara i stånd att skapa Paradiset och Helvetet? När han håller Sin Rättegång och uttalar rättvisa domar, belönande de som förtjänar belöning och straffande de skyldiga, måste det finnas en plats där de goda kan njuta sin belöning – ära lycka och tillfredsställelse på alla sätt – och en annan plats där de fördömda får känna förnedring, smärt och elände.

Efter att ha övervägt alla dessa frågor kan ingen förnuftig människa undgå den slutsatsen att tron på ett liv efter döden är det som är mest acceptabelt för logiken och det sunda förnuftet, och att det inte finns någonting däri som kan sägas vara ologiskt eller omöjligt. Dessutom, när en sann Profet som Muhammad (Allah's välsignelser över honom) har fastslagit detta som ett faktum och det inte inbegriper något annat än det som är gott för

oss, ligger det visdom i att obetingat tro på det och inte i att utan förnuftsskäl tillbakavisa det.

De ovannämnda satserna är Trons fem artiklar vilka utför grunden för Islams överbyggnad. Deras kärna inryms i den korta sats som är känd som *Kalima-e-tayyibah*. När du deklarerar *La ilaha illallah* (det finns ingen gudom utom Allah), ger du upp alla falska gudomar och bekänner att du är en av den Ende Gudens Skapelser; och när du tillägger dessa ord Muhammad-un-Rasulullah (Muhammad är Allah's Budbärare) bekräftar och erkänner du Muhammads's (Allah's välsignelser över honom) Profetskap. I och med att du erkänt hans Profetskap har det också blivit nödvändigt för dig att tro på Allah's gudomliga natur och attribut, på Hans Änglar, på Hans Uppenbarade Böcker, på Livet efter döden och att uppriktigt följa den metod att lyda Allah och dyrka Honom som Profeten Muhammad (frid över honom) har uppmanat oss att följa. Häri ligger vägen till seger och frälsning.

Kap. V
Bön och dyrkan

Den tidigare diskussionen har gjort det klart att Profet Muhammad (frid över honom) uppmanat oss att tro på fem trosartiklar:

(1) Tro på En Gud, Som har absolut ingen vid Sin sida i Sin Gudomlighet.

(2) Tro på Allah's Änglar.

(3) Tro på Allah's Böcker och på den Heliga Koranen som Hans Sista Bok.

(4) Tro på Allah's Profeter och på Muhammad (Allah's välsignelser över honom) som Hans Sista och Slutgiltiga Budbärare.

(5) Tro på livet efter döden.

Dessa fem artiklar utgör Islams pelare. Den som tror på dem upptas i Islam och blir medlem av den muslimska nationen. Men genom blott munnens bekännelse blir man inte en riktig muslim. För att bli en fulländad muslim måste man till fullo i praktiken omsätta de föreskrifter som Muhammad (frid över honom) gav oss som en befallning från Allah. Ty tron på Allah gör den praktiska lydnaden för Honom till en nödvändighet; och det är

lydnaden inför Allah som utgör Islams religion. Genom denna tro bekänner du att Allah, den Ende Guden, ensam är din Gud, och detta betyder att Han är din Skapare och att du är Hans skapelse; att Han är din Herre; och att du är Hans slav; att Han är din Härskare, och du är Hans undersåte. Om du, efter att ha erkänt Honom som din Herre och Härskare, vägrar att lyda Honom trotsar du din egen bekännelse. Förutom tron på Allah, tror du också på Koranen som Allah's Bok. Det betyder att du har erkänt att Koranens hela innehåll är från Allah. Sålunda blir det din givna plikt att acceptera och lyda allt den inrymmer. Du har också erkänt Muhammad (frid över honom) som Allah's Budbärare, vilket betyder att du har erkänt att varenda en av hans befallningar och förbud kommer från Allah. Efter denna bekännelse blir lydnad för honom din plikt. Därför blir du en fulländad muslim först när ditt handlande är i enlighet med din bekännelse, i annat fall kommer din Islam att förbli ofullständig.

Låt oss nu se vilket levnadsmönster som Allah den Allsmäktige genom Muhammad (frid över honom) har föreskrivit oss. Det främsta och viktigaste i detta avseende är *'Ibadat – de främsta plikterna, vilka måste iakttas av varje människa som bekänner sig tillhöra den muslimska nationen.*

'Ibadat's (Dyrkans) anda

'Ibadat är ett arabiskt ord härlett från *'Abd* (slav) och som betyder underkastelse. Ordet framställer att Allah är din Herre och du Hans slav och allt som en slav gör i lydnad för sin Herre och för Hans välbehag är *'Ibadat.* Den islamiska uppfattningen om *'Ibadat är mycket omfattande. När du renar ditt tal från smuts, falskhet, elakhet, förolämpningar och talar sanning och goda ord och gör detta bara därför att Allah så har befallt, så är detta 'Ibadat,* hur världsligt det än kan verka. Om du lyder Allah's lag bokstavligen och andligen i dina kommersiella och ekonomiska affärer, håller dig till dem med dina föräldrar, släktingar, vänner och alla du kommer i kontakt med, är förvisso alla dessa dina aktiviteter *'Ibadat.* Om du hjälper den fattige och utblottade, ger mat åt den hungrige och tjänar de lidande människorna – om du gör allt detta inte för personlig vinning utan bara för att söka vinna Allah's gunst, är det inget mindre än *'Ibadat.* Till och med dina ekonomiska aktiviteter – det du gör för att förtjäna ditt levebröd och för att föda dem som är beroende av dig – är *'Ibadat* om du utför dem ärligt och rättfärdigt och lyder Allah's lag. I korthet; alla dina aktiviteter och hela ditt liv är *'Ibadat* om de är i enlighet med Allah's

lag, om ditt hjärta är fyllt av gudsfruktan och ditt yttersta syfte med alla dessa handlingar är att söka Allah's välbehag. När du således av fruktan för Allah undviker det onda och gör det goda, i vilken livssfär och handlingsområde det än må vara, utför du dina islamiska förpliktelser. Detta är den sanna betydelsen av *'Ibadat,* alltså total underkastelse inför Allah's vilja, att forma hela sitt liv efter det islamiska livsmönstret och inte utelämna ens den minsta del därav. Som en hjälp att uppnå detta mål har en uppsättning regelbundna *'Ibadat* (former av dyrkan) fastslagits, vilka tjänar till att ge träning. Ju mer träget och ihärdigt vi utför denna träning, desto bättre utrustade är vi att stämma till harmoni mellan våra ideal och vår praxis. *'Ibadat* är således de pelare på vilka Islams byggnad vilar.

Salat

Salat är den främsta och viktigaste av dessa förpliktelser. Och vad är *Salat?* Det är de föreskrivna dagliga bönerna vilka består av att fem gånger om dagen upprepa och förnya den bekännelse till vilken du sätter din tro. Du stiger upp tidigt på morgonen, renar dig själv och träder fram inför din Gud för bön. De olika ställningar du intar under dina böner är själva förkroppsligandet av under-

kastelsens anda; de olika recitationerna påminner dig om dina förpliktelser mot din Gud. Du söker Hans vägledning och ber Honom om och om igen att föra dig i stånd att undvika Hans vrede och följa Hans Utvalda Väg. Du läser högt ut Herrens Bok och vittnar om Profetens sanning, återupplivar din tro på Domens dag och inpräntar i ditt minne det faktum att du kommer att ställas inför din Herre och avge räkenskap för hela din levnad. På detta sätt börjar du din dag. Sedan, efter några timmar, kallar dig Muezzin[1] till bön och återigen underkastar du dig din Gud och förnyar ditt avtal med Honom. Du fjärmar dig för en stund från dina världsliga engagemang och söker audiens inför Allah. Detta får än en gång din verkliga roll i livet att träda i förgrunden i ditt sinne. Efter denna återinvigning återgår du till dina sysselsättningar för att efter några timmar återigen framträda inför Herren. Detta fungerar som en påminnelse för dig och igen koncentrerar du uppmärksamheten på din Tros föreskrifter. När solen går ned och nattens mörker börjar omsvepa dig, underkastar du dig återigen din Herre i bön på det att du inte ska glömma dina förpliktelser i nattens annalkande skuggor. Och sedan, efter några timmar stiger du

1 Böneutropare

åter fram inför din Herre och detta är dagens sista bön. Innan du går till sängs förnyar du således återigen din Tro och nedfaller inför din Gud. På detta sätt avslutar du din dag. Bönernas mångfald och tidpunkterna för bönen låter aldrig livets mål och uppgift förloras ur sikte i de världsliga aktiviteternas virrvarr.

Det är mycket lätt att inse hur de dagliga bönerna stärker din Tros grunder, förbereder dig för ett liv i rättfärdighet och lydnad inför Allah, återupplivar den tro från vilken du hämtar mod, uppriktighet, meningsfullhet, hjärtats renhet, själslig utveckling och moraliskt berikande.

Se nu hur detta uppnås. Du gör den rituella reningen och utför den på det sätt som den Helige Profeten (frid över honom) föreskrivit. Du ber också dina böner enligt Profetens instruktioner. Varför gör du så? Helt enkelt därför att du tror på Muhammad's (frid över honom) profetskap och ser det som din givna plikt att samvetsgrant följa honom. Varför felreciterar du avsiktligen inte Koranen? Är det inte därför att du betraktar Boken som Allah's Ord och anser det vara en synd att avvika från dess bokstav? I dina böner läser du många saker tyst och om du låter bli att läsa dem eller gör avvikelser därifrån finns det ingen som kan kontrollera dig. Men du gör aldrig avsiktligen så.

Varför? Därför att du är viss om att Allah ser allt och hör allt som du reciterar; att Han är medveten om allt – öppet och fördolt. Vad får dig att utföra dina böner på platser där ingen finns som uppmanar dig därtill eller ens ser dig utföra dem? Beror inte detta på din tro att Allah alltid ser dig? Vad är det som gör att du lämnar dina viktiga affärer och andra sysselsättningar för att rusa till moskén för bön? Vad får dig att avbryta din sköna sömn i de tidiga morgontimmarna, att komma till moskén mitt i middagshettan och att lämna dina kvällsnöjen för bönens skull? Är det något annat än din pliktkänsla – din insikt om att du måste fullgöra dina skyldigheter mot Herren, under alla omständigheter? Och varför är du rädd att göra något misstag under bönen? Därför att ditt hjärta är fyllt av fruktan för Allah och du vet att du måste träda fram inför Honom på Domens dag och avlägga räkenskap för hela din levnad. Se nu! Kan det finnas ett bättre sätt än bön för moralisk och andlig fostran? Det är denna träning som gör människan till en perfekt muslim. Den påminner henne om hennes pakt med Allah, förnyar hennes tro på Honom och håller tron på Domens dag levande och alltid tillstädes framför hennes inre blick. Den får henne att följa Profeten och tränar henne i uppfyllandet av hennes plikter. Detta är sannerligen en

rigorös träning i att förena praktiken med idealen. Det är uppenbarligen så att om en människas medvetenhet om sina plikter gentemot sin Skapare är så djup att hon sätter dem högre än alla världsliga vinningar och alltid håller dem levande genom bön, håller hon alla sina handlingar rena för hon vet att hon annars ådrar sig Allah's missnöje, vilket hon hela tiden har försökt undvika. Inom livets alla områden kommer hon att lyda Allah's lagar, på samma sätt som hon följer dig i de fem dagliga bönerna. Denna människa kan man lita på också inom andra aktivitetssfärer, ty om syndens och svekets mörka moln nalkas henne kommer hon att försöka undvika dem av fruktan för Allah, Vilken alltid är närvarande i hennes hjärta. Om en människa efter en så vital träning ändå uppför sig felaktigt inom andra levnadsområden och inte lyder Allah's lagar, kan det bara bero på något intrinsikalt sedesfördärv i hennes eget jag.

Du bör utföra dina böner tillsammans med andra, det gäller särskilt fredagsbönen. Detta skapar bland muslimerna ett band av kärlek och ömsesidig förståelse. Det framkallar i dem känslan av deras kollektiva enhet och fostrar dem till nationellt brödraskap. De ber sina böner tillsammans och detta inpräntar i dem en djup känsla av broderskap. Bönerna är också en symbol för jämlighet

mellan den fattige och den rike, mellan den låge och den höge, de styrande och undersåtarna, de utbildade och de illitterata, den svarte och den vite – alla står de sida vid sida och nedfaller inför sin Herre. Det ingjuter också i dem en stark känsla för disciplin och lydnad för den utvalde ledaren. I korthet; bönerna tränar dem i alla de dygder som möjliggör utvecklandet av ett rikt individuellt och kollektivt liv.

Detta är några få av de myriader av fördelar vi kan vinna ur de dagliga bönerna.[1] Om vi vägrar att ta del av dessa fördelar är vi, och bara vi, förlorarna. Vårt underlåtande att utföra bönerna kan bara betyda en av två saker. Antingen erkänner vi inte bönerna som vår plikt eller så erkänner vi dem vara vår plikt och underlåter dem i alla fall. I det första fallet är vårt anspråk på Tro en skamlös lögn, ty om vi vägrar ta order erkänner vi inte längre Auktoriteten. I det andra fallet – om vi erkänner Auktoriteten och ändå hånar Hans Befallningar – då är vi de mest opålitliga av skapelser som någonsin beträtt denna jord. Ty om vi kan göra detta mot den högsta auktoriteten i universum, vilken garanti finns det då för att vi inte ska göra samma

---

1 För en detaljerad diskussion om *Salat's* natur och betydelse, se MauLana Maududi's bok: *Islami Ibadat Par Tahqiqi Nazar* (A Treatise on Islamic Worships). – Utgivaren.

sak i våra mellanhavanden med andra människor? Och om dubbelspel överväldigar ett samhälle, vilket helvete av split och disharmoni måste då inte komma?

Fasta

Det bönerna söker uppfylla fem gånger om dagen, gör fastan i månaden Ramadhan (månårets nionde månad) en gång om året. Under denna period, från soluppgång till solnedgång, äter vi inte den minsta matbit och dricker inte en en droppe vatten, hur delikat maten än må vara och hur hungriga eller törstiga vi än är. Vad är det som får oss att frivilligt genomlida en sådan nöd? Det är ingenting annat än tron på Allah och fruktan för Honom och för Domens dag. Varje ögonblick av vår fasta undertrycker vi våra begär och önskningar och förkunnar på detta sätt att ingenting står över Allah's Lag. Detta pliktmedvetande samt den tålmodighet som oavbruten fasta under en hel månad ingjuter i oss, hjälper oss att stärka vår tro. Knappheten och disciplinen under denna månad ställer oss ansikte mot ansikte med livets realiteter och hjälper oss att under resten av året göra vårt liv till ett liv i sann underkastelse inför Hans Vilja.

Även ur en annan synvinkel utövar fastan en enorm påverkan på samhället, eftersom alla musli-

mer oavsett status måste observera fastan under samma månad. Detta bringar i förgrunden människornas grundläggande jämlikhet och tar sålunda ett stort steg framåt för att skapa känslor av kärlek och broderskap i människorna. Under Ramadhan gömmer sig det onda medan det goda träder i förgrunden och atmosfären är fylld av fromhet och renhet.

Denna disciplin har ålagts oss för vårt eget bästa. De som inte uppfyller denna den främsta plikt som ålagts dem kan man inte tryggt lita på i fråga om utförandet av deras övriga plikter. Men de värsta är de som inte tvekar att under denna heliga månad äta och dricka offentligt. Dessa är de människor som genom sitt uppförande visar att de inte bryr sig ett dyft om Allah's befallningar, Vilken de erkänner som sin Skapare och Upprätthållare. Inte bara detta, utan de visar också att de inte är lojala medlemmar av den muslimska nationen – utan snarare inte har någonting alls med den att göra. Det är uppenbart att, vad gäller lydnad inför lagen och pålitlighet, bara det värsta kan väntas av sådana hycklare.

Zakat

Den tredje plikten är *Zakat*. Varje muslim vars finansiella förhållanden ligger över ett visst specificerat minimum, måste årligen betala 2 ½ % av sin förmögenhet[1] till en behövande medmänniska, en ny konvertit till Islam, en vägfarande eller skuldsatt[2]. Detta är minimum. Ju mer du betalar, desto större blir den belöning som Allah kommer att förläna dig.

De pengar vi betalar i form av *Zakat* är inte någonting som Allah behöver eller tar emot. Han står över varje behov och önskning. Han, i sin outsägliga Nåd, lovar oss mångfaldiga belöningar om vi hjälper våra bröder. Men det finns ett grundläggande villkor för att belönas på detta sätt. Det är att när vi i Allah's namn betalar Zakat, ska vi varken förvänta oss eller kräva några världsliga vinster från dem vi hjälper, inte heller får syftet vara att göra oss ett namn som filantroper.

---

1 *Zakat* utmäts inte bara av kontanta tillgångar. Den krävs också av guld, silver, handelsvaror, boskap och andra tillgångar. Skalan för *Zakat* i fråga om de olika slags tillgångarna kan inhämtas ur böckerna i Fiqh (juridik) och anges inte, då utrymmet är begränsat. Därför har bara penningskalan angetts här.

2 Det förtjänar att nämnas att den Helige Profeten har förbjudit Sin egen familj och ättlingar att ta emot *Zakat*. Det är ett måste för Hashimiterna att betala *Zakat* men de kan inte ta emot det även om de är fattiga och behövande. Om någon vill hjälpa en fattig Hashimit kan han ge denne en gåva, men inte i form av Zakat.

Zakat är lika grundläggande för Islam som andra former av *'Ibadat: Salat* (bön) och Saum (fasta). Dess fundamentala betydelse ligger i att den framkallar i oss en offervilja och gör oss fria från själviskhet och penningvälde. Islam accepterar i sin hjord bara de som är beredda att för Allah's skull villigt ge bort av sina med möda ihoptjänade tillgångar – utan vare sig tillfällig eller personlig vinning. Islam är ingenting för girigbukar. En sann muslim ska, när det krävs, offra alla sina tillhörigheter på Allah's väg och *Zakat* har redan tränat honom för det.

Den muslimska nationen har oerhört mycket att vinna på *Zakat* som institution. Det är en given plikt för varje välbeställd muslim att hjälpa sina sämre ställda, fattiga bröder. Hans förmögenhet ska inte spenderas bara på hans egen bekvämlighet och lyx – det finns rättmätiga fordringar på hans förmögenhet, och dessa krav kommer från nationens änkor och föräldralösa, de fattiga och handikappade; från de som har förutsättningar men saknar medel genom vilka de kunde skaffa sig en meningsfull sysselsättning, de som har talanger och intelligens men inga pengar med vilka de kan skaffa kunskaper och därmed bli nyttiga samhällsmedlemmar. Den som inte erkänner att sådana medlemmar av hans eget samhälle har rätt till hans

förmögenhet, är förvisso grym. Ty det kan inte finnas en grymhet större än den att fylla sina egna skattkistor medan tusentals människor dör av hunger och lider under arbetslöshetens våndor. Islam är en svuren fiende till en sådan egoism, girighet och förvärvslystnad. De otrogna, blottade på universell kärlek, vet inget annat än att bevara sin rikedom och utöka den genom att låna ut den mot ränta. Islams läror är själva antitesen av denna attityd. Här delar man sin rikedom med andra och hjälper dem stå sina egna ben och bli produktiva samhällsmedlemmar.

Hajj eller Pilgrimsfärd

Hajj, eller pilgrimsfärden till Mecca, är den fjärde grundläggande *Ibadat*. Den är en plikt bara för dem som har råd därtill och även för dessa bara en gång i livet.

Mecca är idag beläget vid ett litet hus som Profeten Abraham (Allah's välsignelser över honom) byggde för dyrkan av Allah. Allah belönade honom genom att kalla det Sitt eget Hus och genom att göra det till det centrum mot vilket alla måste vända sig under sin bön. Han gjorde det också till en plikt för dem som har råd till det att besöka denna plats åtminstone en gång i livet. Detta besök är inte ämnat att vara blott en artighetsvisit. Även

pilgrimsfärden har sina ritualer och villkor som ska uppfyllas, vilka ingjuter fromhet och godhet i oss. När vi gör pilgrimsfärden måste vi vara rena i ord och handling. Allah utlovar belöningar för vår uppriktighet och ödmjukhet.

Pilgrimsfärden är på ett sätt den största av alla *'Ibadat*. Ty om en människa inte verkligen älskar Allah skulle hon aldrig företa en så lång resa, lämnande alla sin nära och kära bakom sig. Och pilgrimsfärden är inte lik någon annan resa. Här är människans tankar koncentrerade på Allah, hela hennes väsen vibrerar i en anda av intensiv hängivelse. När hon når den heliga platsen, finner hon atmosfären vara laddad av fromhet och godhet; hon besöker platser som bär vittnesbörd om Islams storhet. Allt detta lämnar ett outplånligt intryck på hennes sinne och hon bär det med sig till sitt sista andetag.

Sedan finns det, som i andra *'Ibadat,* många fördelar som muslimerna kan åtnjuta av denna pilgrimsfärd. Mecca är det centrum där muslimerna måste stråla samman en gång om året, träffas och diskutera gemensamma intressen och över huvud taget skapa och förnya i sig själva tron på att alla muslimer är jämlika och förtjänar andras kärlek och sympati, oavsett deras geografiska eller kulturella ursprung. Sålunda förenar pilgrimsfärden al-

la världens muslimer till ett internationellt broderskap.

Islams försvar

Även om försvar av Islam inte är en grundläggande pelare har behovet och betydelsen av detta upprepade gånger understrukits i Koranen och Hadith. Det är i själva verket en prövning av vår uppriktighet och sannfärdighet som muslimer. Om vi inte försvarar den vi kallar vår vän mot intriger eller öppna angrepp från hans fiender och inte heller bryr oss om hans bästa utan styrs endast av själviskhet, är vi sannerligen falska vänner. Om vi på motsvarande sätt bekänner oss till tro på Islam måste vi svartsjukt vakta och upprätthålla Islams prestige. Vårt uppförandes enda vägvisare måste vara muslimernas intressen i stort och vad som är till Islams bästa, i förhållande till vilket alla våra personliga hänsyn måste sjunka undan.

Jihad

Jihad är en del av detta allmänna försvar av Islam. *Jihad* betyder kamp till det yttersta av ens förmåga. En människa som anstränger sig fysiskt eller mentalt eller använder sin förmögenhet på Allah's väg är förvisso engagerad i *Jihad*. Men i Shari a's[1]

1 Den islamiska lagen

vokabulär används detta ord speciellt för det krig som förs endast i Allah's namn mot de som utöver förtryck i sin egenskap av fiender till Islam. Detta högsta offer – sitt eget liv – åligger varje muslim. Om emellertid en grupp muslimer erbjuder sig att delta i *Jihad* är hela det övriga samhället fritaget från plikten därtill. Men om ingen träder fram och erbjuder sig, är alla skyldiga. Denna eftergift upphävs för medborgarna i en islamisk stat när den angrips av en icke-muslimsk makt. I detta fall måste alla träda fram och inleda *Jihad*. Om det land som angrips inte är starkt nog att slå tillbaka, är det en religiös plikt för de omgivande muslimska länderna att hjälpa landet i fråga; om även de missylckas måste världens alla muslimer kämpa mot den gemensamme fienden. I alla dessa fall är *Jihad* en lika primär plikt för de inblandade muslimerna som de dagliga bönerna och fastan är. Den som försöker undandra sig denna plikt är en syndare. Den människans anspråk på att vara muslim är tvivelaktigt. Hon är rätt och slätt en hycklare som inte klarar uppriktighetens prov och alla hennes *Ibadat* och böner är en skam, en värdelös och tom publikuppvisning i hängivelse.

Kap. VI
Din och Shari'a

Fram till nu har vi behandlat *Dīn* eller *Tro*. Nu kommer vi till en diskussion om Profeten Muhammad's (frid över honom) *Sharī a*. Men låt oss först klargöra skillnaden mellan *Dīn* och *Sharī a*.

Skillnaden mellan Dīn och Sharī a

I föregående kapitel har vi sagt att alla profeter som framträtt från tid till annan har förespråkat Islam. Detta är ett grundläggande faktum. De förkunnade Islam, alltså en tro på Allah med alla Hans attribut, tron på Domens dag, tron på Profeterna och Böckerna och de uppmanade konsekvent människorna att leva ett liv i lydnad och underkastelse inför Sin Herre. Det är detta som utgör *al-Dīn* och det var gemensamt för alla Profeternas läror.

Vid sidan av *Dīn* finns Shari'a, de detaljerade uppförandereglerna eller föreskrifterna som fastställer metoderna och uttrycksformerna för dyrkan, lagarna som tillåter och föreskriver, som bestämmer vad som är rätt och fel. Sådana lagar

har undergått förändringar från tid till annan och trots att alla Profeter hade samma *Din,* förde han med sig en annorlunda *Shari'a* som skulle passa hans tids och folks villkor. Detta tjänade till att fostra de olika folken i alla tidsperioder för en bättre civilisation och ge dem bättre moralnormer.

Denna process upphörde när Muhammed framträdde – den siste Profeten (frid över honom), som kom med de slutgiltiga reglerna, vilka var ämnade för hela mänskligheten och för alla kommande tider. *Din* har inte undergått någon förändring, men nu har alla tidigare *Shari'a's* upphävts och den alltomfattande *Shari'a* som Muhammad (frid över honom) förde med sig är satt i dessas ställe. Detta är höjdpunkten eller slutet på den långa process av fostran som startade i den mänskliga erans gryning.

Shari'a's källor

När vi ska göra oss förtrogna med Muhammad's (frid över honom) *Shari'a* hämtar vi vårt material från två huvudkällor: Koranen och Hadith. Koranen är en gudomlig uppenbarelse – varje ord i den är Allah's ord. Hadith är en samling av de regler som föreskrevs av den siste Profeten eller minnesuppteckningar om hans beteende och levnadssätt, såsom de har bevarats av de som fanns i hans när-

het eller av de som fick sig dessa minnen anförtrodda av ögonvittnena. Dessa uppteckningar sållades senare och teologer sammanställde dem i form av böcker bland vilka samlingarna av Malik, Bukhari, Muslim, Tirmizi, Abu Dawud, Nasa'i och Ibn Majah anses vara de mest autentiska.

Fiqh

De detaljerade lagar och föreskrifter som inryms i Koranen och Hadith och som täcker de myriader av problem som uppstår under loppet av en människas livstid har sammanställts av några av de ledande rättslärda i det förflutna. För detta ska muslimerna alltid vara tacksamma mot dessa män av kunskap och vision som vigde sina liv åt att vinna fulländad kunskap om Koranen och Hadith och som därmed gjorde det lätt för varje muslim att utforma sitt vardagsliv i enlighet med *Shari'a's* krav. Det är endast tack vare dem som muslimer över hela världen med lätthet kan följa *Shari'a* även om deras insikter i religionen inte är sådana att de själva skulle kunna ge en korrekt och autentisk tolkning av Koranen och Hadith.

I början ägnade sig ett stort antal religiösa ledare åt uppgiften, men nu återstår i huvudsak endast fyra «skolor». De är[1]

1 Tiden och nuvarande position för respektive Fiqh är som följer:

1. *Fiqh-e-Hanafi:* Detta är den Fiqh som sammanställts av Abu Hanifa Nu'man bin Thabit med assistans och i samarbete med Abu Yusuf, Muhammad, Zufar och andra, vilka alla var kända för djup religiös kunskap. Denna Fiqh är känd som Hanafi's Fiqh.

2. *Fiqh-e-Maliki:* Denna Fiqh utarbetades av Malik bin Anas Asbahi.

3. *Fiqh-e-Shafi'i:* Grundad av Muhammad bin Idris al-Shafi'i.

4. *Fiqh-e-Hanbali:* Grundad av Ahmad bin Hanbal.

Alla dessa lagskolor gavs sin slutgiltiga form inom en period av tvåhundra år efter Profetens liv-

---

Au Hanifa Nu'man bin Thabit föddes år 80 efter Hijra (699 e. Kr.) och dog år 150 e. Hijra (767 e. Kr.). Det finns uppskattningsvis 340 miljoner anhängare till denna Fiqh, huvudsakligen konventrerade till Turkiet, Pakistan, Bharat, Afghanistan, Transjordanien, Indo-Kina, Kina och Sovjetunionen.

Malik bin Anas Asbahi föddes 93 e. Hijra (714 e. Kr.) och dog 179 e. Hijra (798 e. Kr.). Denna Fiqh har cirka 45 miljoner anhängare, i huvudsak koncentrerade till Marocko, Algeriet, Tunisien, Sudan, Kuwait och Bahrein.

Muhammed bin Idris al-Shafi'i föddes år 150 e. Hijra (767 e. Kr.) och dog år 240 e. Hijra (854 e. Kr.). Hans anhängare uppgår till uppskattningsvis 100 miljoner och finns främst i Palestina, Libanon, Egypten, Irak, Saudiarabien, Yemen och Indonesien.

Ahmad bin Hanbal föddes år 164 e. Hijra (780 e. Kr.) och dog år 241 e. Hijra (855 e. Kr.). Det finns ungefär 30 miljoner anhängare till denna Fiqh, koncentrerade huvudsakligen till Saudiarabien, Libanon och Syrien.

stid. De skillnader som framträder mellan de fyra skolorna är bara en naturlig följd av det faktum att sanningen har många sidor. När olika personer ägnar sig åt att tolka en given händelse, kommer de fram till förklaringar utifrån sina egna synvinklar. Det som ger dessa olika skolor den äkthet som tillskrivs dem, är deras respektive grundares obestridliga trovärdighet och den pålitliga metod de använde. Det är därför som alla muslimer, vilken skola de än må tillhöra, betraktar alla skolorna som korrekta och sanna. Även om alla fyra Fiqh-skolornas äkthet är obestridlig kan man bara följa en av dem under sin livstid, även om det finns en grupp av Ahl-i-Hadith som tror att de som har kunskap och insikt ska vända sig direkt till Koranen och Hadith för vägledning medan de som inte har denna kunskap och talang ska kunna följa vilken skola de vill i en särskild angelägenhet.[2]

Tasawwuf

Fiqh behandlar det uppenbara och iaktagbara uppförandet, det bokstavliga uppfyllandet av en plikt. Det som gäller andan och motivationen ba-

---

2 En annan betydande skola är *Shi'a*, vilken har sammanställt sin egen Fiqh. – Utgivaren.

kom uppförandet är känt som *Tasawwuf.* När vi t. ex. utför våra böner bedömer oss *Fiqh* enbart utifrån uppfyllandet av de yttre kraven så som den rituella reningen, inriktningen mot Qa'ba, tidpunkterna och antalet Rak'a's, medan *Tasawwuf* bedömer vår bön utifrån vår koncentration, hängivelse, själens renhet och den effekt våra böner får på vår moral och vårt uppförande. Den sanna islamiska *Tasawwuf* är alltså måttet på andan i vår lydnad och uppriktighet, medan *Fiqh* styr hur vi in i minsta detalj utför befallningarna. En'*Ibadat* utan anda, även om den är formellt korrekt, är som en människa vars yttre är vackert men som saknar karaktär och en'*Ibadat* full av anda och hängivelse men defekt i utförandet är som en människa med ädel karaktär men med deformerat yttre.

Ovannämda exempel klargör relationen mellan *Fiqh* och *Tasawwuf.* Men det är muslimernas stora olycka att de med tiden sjönk i fråga om kunskap och karaktär och dukade under för missledda filosofer från de nationer som då var dominerande, tog del av deras filosofier och befläckade Islam med deras perverterade dogmer.

De förgiftade den islamiska Tasawwuf's rena källa med absurditeter som inte ens med den livligaste fantasi kunde rättfärdigas på basis av Koranen och Hadith. Gradvis framträdde en grupp

muslimer som ansåg och proklamerade sig själva vara undantagna från och stå över *Shari'a*'s krav. Dessa människor är totalt okunniga om Islam, ty Islam kan inte acceptera en *Tasawwuf* som lösgör sig från Shari'a och tar sig friheter mot den. Ingen *Sufi* har rätt att överskrida *Shari'a's* gränser eller ta lätt på de främsta plikterna (Fara'iz) såsom *de dagliga bönerna, fastan, zakat* och *hajj*. *Tasawwuf*, i sin rätta betydelse, är inget annat än en intensiv kärlek till Allah och Muhammad (frid över honom) och en sådan kärlek kräver strikt lydnad för deras befallningar såsom de uppenbarats i Allah's Bok och Hans Profets Sunnah. Den som avviker från de gudomliga befallningarna gör falska anspråk på att älska Allah och Hans Apostel.

Kap. VII
Shari'a's principer

Vår diskussion om Islams grunder skulle bli ofullständig om vi inte kastade en blick på den islamiska lagen, studerar dess grundläggande principer och försöker visualisera den typ av människa och samhälle som Islam vill skapa. I detta sista kapitel ämnar vi studera Sharia's principer, för att vår bild av Islam ska bli komplett och vi ska kunna bli i stånd att uppskatta det islamiska livsmönstrets överlägsenhet.

Shari'a: Dess natur och innebörd

Människan har blivit begåvad med otaliga förmågor och talanger. Försynen har varit mycket välvillig med henne i detta avseende. Hon har intellekt och visdom, önskan och viljekraft, syn-, tal-, smak-, känsel- och hörselförmåga, styrka i sina händer och fötter, känslor av kärlek, fruktan, vrede osv. Allt detta är till en enorm nytta för henne och ingen av dessa företeelser är onödig eller överflödig. Dessa gåvor har givits henne därför att hon är i mycket stort behov av dem. De är oundgängli-

ga för henne. Hela hennes liv och framgångar är beroende av det korrekta användandet av dessa krafter vid uppfyllandet av hennes behov och krav. Dessa gudagivna krafter är ämnade att användas i Hans tjänst och om de inte används i fullt mått kan livet inte bli värt att leva.

Allah har också utrustat människan med alla de medel och resurser som behövs för att få hennes naturliga anlag att utvecklas och därmed uppnå uppfyllandet av hennes behov. Människans kropp har skapats så att den har blivit människans mäktigaste instrument i kampen att nå sitt livsmål. Så finns då också den värld som människan lever i. Hennes omgivning är full av alla slags resurser: resurser som hon använder som medel för att uppnå sina mål. Naturen och allt som därtill hör har skapats för hennes skull och hon kan dra all tänkbar nytta av den. Det finns också andra varelser av hennes egen sort så att de ska kunna samarbeta med varandra i utformandet av ett bättre och rikare liv. Reflektera nu lite djupare över dessa fenomen. Dessa krafter och resurser har anförtrotts dig för att de ska användas till medmänniskornas bästa. De har skapats för ditt bästa och är inte avsedda att skada eller tillintetgöra dig. Deras funktion är att berika oss med godhet och dygd och inte att äventyra detta. Den rätta användningen av dessa

krafter är således den som gör dem till nytta för dig; och även om någon skada sker, får den inte överstiga det minimum som är oundvikligt. Detta skulle betyda rätt användning av dessa krafter. Varje användning som resulterar i ödeläggelse eller förstörelse är felaktig, oförnuftig och icke önskvärd. Om du till exempel gör något som orsakar dig skada på något sätt, vore detta rätt och slätt ett misstag. Eller om dina handlingar skadar andra och gör dig till förfång för dem, vore detta ren dårskap och ett outsägligt missbruk av Gudagivna krafter. Eller om du slösar bort resurserna, spolierar dem för ingenting eller förstör dem, vore också det ett mycket stort misstag. Sådana handlingar vore uppenbart oförnuftiga, ty det mänskliga förnuftet säger att förstörelse och skada måste undvikas om man ska kunna göra någon profit. Och om skador hotar får de tillåtas bara i de fall då de är helt oundvikliga och där de bidrar till att ge en större vinst. Varje avvikelse från detta skulle tvivelsutan vara fel kurs.

Om vi har detta grundläggande hänsyn i åtanke finner vi, när vi ser på människorna, att det finns två slags människor: *först,* de som medvetet missbrukar sina krafter och resurser och genom detta missbruk slösar bort resurserna, skadar sina egna vitala intressen och orsakar andra människor ska-

da; och *för det andra,* de som är uppriktiga och hederliga men som misslyckas på grund av okunnighet. De som avsiktligt missbrukar sina krafter är lågsinta och ondskefulla och förtjänar lagens mäktiga klubba för att kontrollera och rätta dem. De som misslyckas på grund av okunnighet behöver få riktig kunskap och vägledning så att de ser den Rätta Vägen och använder sina krafter och resurser på det bästa sättet. De uppföranderegler – *Shari'a* – som Allah har uppenbarat för människan uppfyller just detta behov. *Shari'a* fastställer Allah's lag och tillhandahåller vägledning och levnadsregler som är till människans bästa. Dess ändamål är att visa den *bästa vägen* för människan och ge henne sätt och medel att uppfylla sina behov på det bästa och mest gynnsamma sättet. Allah's Lag är helt och hållet till för ditt bästa. Det finns ingenting i den som tenderar att slösa bort dina resurser, undertrycka dina naturliga behov och önskningar eller döda dina normala begär och känslor. Den förespråkar inte asketism. Den säger inte: Överge världen, ge upp all lättsamhet och bekvämlighet i livet, lämna era hem och vandra omkring i berg, på slätter och i djungler utan bröd eller kläder, försätt er själva i besvärligheter och självförnekelse. Nej, sannerligen inte. Denna ståndpunkt har inget stöd i den islamiska lagen, en

lag som formulerats av Allah, vilken har skapat denne värld för mänsklighetens bästa. Shari'a har uppenbarats av just denne samme Gud som har utrustat allting för människan. Han vill inte förstöra Sin skapelse. Han har inte givit människan någon kraft som är onyttig eller onödig, inte heller har Han skapat någonting i himlarna eller på jorden som inte kan vara till nytta för människorna. Det är Hans uttryckliga Vilja att universum – detta väldiga maskineri med sina mångfaldiga aktiviteter – skulle fortsätta fungera friktionsfritt och graciöst så att människan – skapesens krona – skulle kunna göra den bästa och mest produktiva användning av alla sina krafter och resurser, av allting som har skapats för henne på jorden och i de höga himlarna. Hon ska använda dem på ett sådant sätt att hon och hennes medmänniska ska kunna få rikliga skördar av dem och hon får aldrig, varken avsiktligt eller oavsiktligt, vara till någon som helst skada för Allah's skapelse. *Shari'a* är ämnad att styra människans steg i detta avseende. Den förbjuder allt som är skadligt för människan och tillåter eller föreskriver allt som är till nytta och gagn för henne.

Lagens fundamentala princip är att människan har rättighet, och i vissa fall är det hennes givna plikt, att tillfredsställa alla sina äkta behov och be-

gär och göra alla tänkbara ansträngningar för att gynna sina intressen och uppnå framgång och lycka – men (och detta är ett ett viktigt «men») hon ska göra allt detta på ett sätt som inte äventyrar andra människors intressen och inte skadar dem i deras strävan att fullgöra sina plikter eller ta tillvara sina rättigheter. Det måste också finnas all tänkbar social sammanhållning, ömsesidig hjälp och samarbete mellan människorna för att de ska kunna uppnå sina mål. När det gäller sådana företeelser där gott och ont, vinst och förlust är oupplösligen sammanblandade, är denna lags regel att välja en liten skada för en större vinsts skull och offra en liten vinst för att undvika en större skada. Detta är grundsynen i *Shari'a*.

Vi vet att människans kunskap är begränsad. Varje människa i varje tidsålder vet inte av sig själv vad som är gott och vad som är ont, vad som är gynnsamt eller skadligt för henne. Källorna till den mänskliga kunskapen är för begränsade för att förse henne med den rena sanningen. Det är därför som Allah har besparat människan risken för misslyckande och för henne uppenbarat den Lag som är hela den mänskliga rasens kompletta livskod. Förtjänsterna med och sanningen i denna lag har blivit mer och mer uppenbara för människan under tidernas lopp. För några århundraden

sedan var många av dess förtjänster dolda för hennes öga – i och med att kunskapen ökat har de emellertid blivit uppenbara. Till och med i dag finns det människor som inte kan uppskatta denna lags alla fördelar, men fortsatt ökning av kunskapen kommer att kasta nytt ljus över dem och visa deras överlägsenhet i ett klart perspektiv. Världen förs, vare sig den vill det eller ej, mot den Gudomliga Lagen – många av de människor som vägrat att acceptera den har nu, efter århundraden av tillkortakommanden och misslyckanden, blivit tvungna att anta vissa av denna lags stadganden. De som satte all sin lit till det vilsna mänskliga förnuftet är, efter alla tabbar och bittra erfarenheter de gjort, beredda att i en eller annan form anta Sharia's regler. Men efter vilken förlust! Och inte ens då i hela dess omfattning! Å andra sidan finns det människor som hyser tro på Allah's Profeter, accepterar deras ord och anammar *Shari'a* med full kunskap och insikt. De är kanske inte medvetna om alla fördelar med en viss föreskrift, men de accepterar ändå den lag som är frukten av sann kunskap och som räddar dem från de misstag och det onda som ligger i okunnighet. Sådana är de människor som är stadda på den rätta vägen och för vilka framgången är given.[1]

---

1 Det vore upplysande här att referera till ett exempel. Se på de

färgades problem. Världen har ännu inte blivit i stånd att inta en rationell och mänsklig attityd gentemot de färgade. Biologin användes under en tid till att sanktionera rasdiskriminering. I de Förenta Staterna har domstolarna under de senaste tvåhundra åren upprätthållit differentieringen. Tusentals människor har förföljts, nedtystats och torterats för det «brott» att deras hud var svart. Det fanns olika lagar för vita och svarta. De kunde inte ens studera under samma tak eller i samma skola eller universitet. Först den 17 maj 1954 fastslog USA: s Högsta Domstol en regel som sade att diskriminering av färgade på universiteten var en orättvisa och emot principerna för människornas jämlikhet. Efter att under många århundraden ha begått fruktansvärda misstag, kom man fram till åsikten att diskriminering är en orättvisa och borde avskaffas. Ännu idag finns det människor som inte har insett sanningen i detta påstående utan fortfarande förespråkar segregation, t ex regeringen i Sydafrika och den västerländska befolkningen på den afrikanska kontinenten. Även i Förenta Staterna finns det ett stort antal «civiliserade» människor som ännu inte accepterat degregation. På detta sätt har det mänskliga intellektet handskats med problemet. Shari'a, å andra sidan, förklarade från första stund denna diskriminering vara orättfärdig. Den visade den rätta vägen, den ädla kursen och räddade människan från misstagens och felstegens bottenlösa dy. Den Heliga Koranen säger: (Vi har gjort alla Adams barn, alla människor, aktningsvärda och upphöjda). Koranen deklarerar återigen: «Människor! Vi har förvisso skapat eder av en man och en kvinna och gjort av eder stammar och familjer på det att ni skall känna igen varandra. Sannerligen, den ädlaste av eder i Allah's ögon är den frommaste av eder; den som bäst uppfyller sina plikter». Och Profeten säger: «Människor, eder Herre är förvisso En och eder Fader är En. Alla tillhör ni Adam och Adam skapades av lera. En arab har ingen fördel framför en icke-arab eller en icke-arab framför en arab; inte en vit framför en svart eller en svart framför en vit, utom i fråga om fromhet. Sannerligen, den ädlaste bland eder är den som är frommast. (Profetens tal vid tillfället för hans sista pilgrimsfärd)».

Se nu! Detta är den klara sanning som Shari'a lärde människorna för *mer än trettonhundra år sedan*, men det förnuft som inte har någon vägledning har bara lyckats greppa en liten bit av den efter århundraden av förödelser, förluster och misstag, efter att ha utsatt hundratusentals människor för oblyg segregation och efter att ha förnedrat människor och under århundraden korrumperat det mänskliga

Shari'a: Rättigheter och skyldigheter

Det livsschema som Islam låter oss möta består av en uppsättning rättigheter och skyldigheter och varje människa, var och en som antar denna religion, uppmanas leva upp till dem. I stort sett ålägger Islam fyra slags rättigheter och skyldigheter på varje människa: (1) Allah's rättigheter över henne, vilka varje människa måste uppfylla, (2) människans rättigheter över sitt eget jag, (3) andra människors rättigheter över henne, och (4) de krafters och resursers rätt vilka Allah har ställt i människans tjänst och givit henne makt att använda till sin egen nytta. Dessa rättigheter och skyldigheter utgör Islams hörnstenar och det är varje sann muslims givna plikt att förstå och lyda dem uppriktigt och samvetsgrant. Shari'a behandlar öppet varje slags rättighet och går in på dem i detalj. Den kastar också ljus över de vägar och medel genom vilka förpliktelserna kan uppfyllas – så att de alla ska kunna fullgöras samtidigt och ingen av dem blir våldförd eller trampad på. Vi ska nu i korthet behandla dessa rättigheter och skyldigheter för att en idé om det islamiska livsmönstret och dess grundläggande värderingar ska kunna utformas.

---

samhället. Shari'a ger den enklaste och kortaste vägen till verkligheten – att åsidosätta den leder till yttersta förödelse och misslyckande. – Utgivaren.

1. Allah's rättigheter

Först av allt måste vi studera de grunder på vilka Islam baserar förhållandet mellan människan och hennes Skapare. Allah's främsta rättighet är att människan ska tro på Honom ensam. Hon ska erkänna Hans auktoritet och inte associera någon med Honom. Detta sammanfattas i *Kalima: La ilaha illallah* (det finns ingen gudom utom Allah).[1]

Allah's andra rättighet över oss är att vi helhjärtat ska acceptera och följa Hans vägledning (Hidayat) – de regler som Han har uppenbarat för människan – och söka Hans välbehag med vår själ och vårt hjärta. Vi uppfyller denna rättighets påbud genom att hysa tro på Allah's Profet och genom att acceptera hans vägledning och ledarskap.[2]

Allah's tredje rättighet över oss är att vi ska lyda Honom uppriktigt och oreserverat. Vi uppfyller denna rättighets krav genom att följa Allah's Lag så som den är fastslagen i Koranen och Sunnah.[3]

Den fjärde rättighet som Allah har över oss är att vi ska dyrka Honom. Detta gör vi genom att utföra bönerna och andra 'Ibadat som vi beskrivit tidigare.[4]

---

1 Denna punkt har redan diskuterats i detalj i kap. 4.
2 Detta har behandlats i detalj i kap. 3.
3 Se kap. 4.
4 Se kap. 5.

Dessa rättigheter och skyldigheter går före alla andra rättigheter och ska fullgöras även om några andra rättigheter och skyldigheter måste försakas. När man ber och fastar, till exempel, måste man offra många andra personliga rättigheter. Människan måste genomgå svårigheter och uppoffra sig för att rätt kunna fullgöra dessa plikter mot Allah. Hon måste gå upp tidigt på morgonen för sina böner och därför offra sin sömn och sin vila. Under dagen lägger hon ofta undan sina viktiga sysselsättningar och avbryter sin rekreation bara för att dyrka sin Skapare. Under månaden Ramadhan (fastemånaden) utstår hon hunger och obekvämlighet enbart för att vara Sin Herre till behag. Genom att betala *Zakat* förlorar hon sina pengar och visar att kärleken till Allah går före och är över allting annat och att kärleken till rikedom inte kan gå i vägen för den. Under *pilgrimsfärden* underkastar hon sig penninguppoffringar och resans vedermödor. Och i *Jihad* offrar hon pengar, materiella tillgångar och allt som är hennes – *till och med sitt eget liv.*

På samma sätt måste man, i uppfyllandet av dessa plikter, mer eller mindre offra några av andras normala rättigheter och sålunda skada deras intressen i stort. En tjänare måste lämna sitt arbete för att gå till dyrkan av Sin Herre. En affärsman

måste avbryta sina affärer för att anträda pilgrimsresan till Mecca. I *Jihad* tar människan andras liv och ger även bort sitt eget bara för Allah's skull. För att uppfylla Allah's rättigheters krav måste man också offra många av de saker som människan har under sin kontroll, djur, förmögenhet, etc. Men Allah har formulerat *Shari'a* på ett sätt så att harmoni och jämvikt upprätthålls på livets olika områden och offrandet av andras rättigheter reduceras till lägsta minimum. Detta kan uppnås tack vare de gränser som uppsatts av Allah. Han har tillåtit oss varje underlättnad i fullgörandet av den obligatoriska *Salat*. Om du inte har tillgång till vatten för den rituella reningen eller om du är sjuk, kan du utföra Tayammum (rituell tvagning utan vatten). Om du är sjuk och inte kan stå upprätt i bönen, får du utföra den sittande eller liggande. Och recitationerna i bönen är så lätthanterliga att bönen kan kortas eller förlängas efter vars och ens önskan: vid tidpunkter av vila och avkoppling kan vi recitera ett långt kapitel ur Koranen, när vi är upptagna och jäktade kan vi, om vi vill, citera endast några verser. Ja, regeln är att i församlingsböner och i de böner som infaller under affärstid, ska recitationen vara kort. Allah behagas av frivillig andaktsutövning (Navafil), men Han ogillar att vi förvägrar oss själva sömn och vi-

la på bekostnad av våra barns och vår familjs rättigheter. Islam vill att vi ska upprätthålla en balans mellan livets olika aktivitetssfärer.

På samma sätt förhåller det sig med fastan. Under hela året finns det bara en månad då fasta är obligatorisk. Under resor eller sjukdom kan du underlåta den och sedan fullgöra den under någon annan mer lämplig tid under året. Kvinnor är befriade från fastan när de är gravida, har sin menstruationsperiod eller ammar. Fastan ska brytas vid en fastställd tidpunkt och varje försening ogillas. Det är tillåtet att äta och dricka från solnedgången till gryningen. Frivillig fasta värderas högt och Allah behagas av detta, men Han vill inte att du ska fasta oavbrutet så att du gör dig själv för svag för att utföra dina vanliga sysselsättningar i livet kompetent och tillfredsställande.

Se också på hur fallet är med *Zakat;* bara ett minimum har fastslagits av Allah och människan har lämnats fri att själv bestämma hur mycket ytterligare hon vill ge ut för Allah's skull. Om man ger *Zakat* fullgör man sin plikt, men om man spenderar mera i välgörenhet söker man mer av Allah's välbehag. Men han vill inte att vi offrar allt vi har i välgörenhet eller förnekar oss själva och våra släktingar de rättigheter och den bekvämlighet de måste åtnjuta. Han vill inte att vi ska utblotta oss själ-

va. Vi är befallda att vara måttfulla i välgörenhet.

Se sedan på pilgrimsfärden. Den är obligatorisk bara för dem som har pengar att betala resan och som är fysiskt i stånd att utstå dess vedermödor. Och det är obligatoriskt att genomföra den bara en gång under hela ens livstid, och under ett passande år. Om krig bryter ut eller någon annan situation uppstår som kan innebära risk för livet, kan den uppskjutas. Dessutom har föräldrarnas medgivande gjorts till ett grundläggande villkor, för att inte åldriga föräldrar ska lida umbäranden i din bortavaro. Allt detta visar klart vilken betydelse Allah Själv har givit andras rättigheter visavi Hans egna rättigheter.

Det största offret på Allah's väg görs i *Jihad*, ty i detta offrar människan inte bara sitt eget liv och egendom för Hans skull, utan utplånar också andras. Som vi redan har sagt, är en av Islams principer den att vi ska utstå en mindre förlust för att rädda oss själva från en större förlust. Vad betyder en förlust av några liv – även om de är några tusen eller fler – i jämförelse med den olycka som kan drabba mänskligheten som ett resultat av att det onda segrar över det goda och den aggressiva ateismen segrar över Allah's religion? Det vore avgjort en mycket större förlust och en värre olycka, ty som en följd av detta kommer inte bara

Allah's religion att utplånas utan världen kommer också att bli en avgrund av onda lastbarheter och perversioner och människan kommer att sönderslitas både inifrån och utifrån. För att undgå detta större onda har Allah därför befallt oss att offra våra liv och vår egendom till Hans välbehag. Men på samma gång har Han förbjudit onödig blodsutgjutelse och förbjudit oss att skada gamlingar, kvinnor, barn, sjuka och sårade. Hans befallning är att vi ska kämpa bara mot dem som angriper oss. Han uppmuntrar oss inte att orsaka onödig förstörelse ens i fiendens land, och manar oss att behandla de besegrade rättvist och korrekt. Vi är tillsagda att iaktta de överenskommelser vi gjort med fienden och att avsluta striden när de gör det eller när de upphör med sina aggressiva och anti-islamiska aktiviteter. Islam tillåter alltså bara lägsta minimum av offrade liv, egendomar och åsidosättande av andra människors rättigheter i uppfyllandet av Allah's rättigheter. Den är angelägen att etablera en balans mellan människans olika krav och avpassa rättigheterna och skyldigheterna på så sätt att livet berikas med de yppersta förtjänster och framgångar.

2. Jagets rättigheter

Sedan kommer människans personliga rättigheter, alltså det egna jagets rättigheter.

Faktum är att människan är mer grym och orättvis mot sig själv än mot någon annan varelse. Vid första anblicken kan detta synas mycket förbluffande: Hur kan en människa vara orättvis mot sig själv, i synnerhet när vi vet att hon älskar sig själv mest? Hur kan hon vara sin egen fiende? Detta verkar helt vansinnigt. Men en djupare reflektion visar att det innehåller ett stort korn av sanning.

Människans största svaghet är att hon, när hon känner ett övermäktigt begär, i stället för att motstå det faller till föga för det och i tillfredsställandet av det medvetet åsamkar sig själv stor skada. Vi har mannen som är begiven på alkohol: han blir galen efter den och förtsätter med missbruket på bekostnad av pengar, hälsa, anseende och allt som han har. En annan person är så förtjust i mat att han med sina matorgier spolierar sin hälsa och sätter sitt liv på spel. En annan människa blir slav under sin sexuella aptit och förstör sig själv genom att alltför fritt och ohämmat ge utlopp åt sina böjelser. Ännu en annan blir fixerad vid andlig upphöjelse: han undertrycker sina verkliga önskningar, vägrar att tillfredsställa sina fysiska behov och

krav, kontrollerar sin aptit, bryr sig inte om klädsel, lämnar sitt hem och drar sig undan till berg och skogar. Han tror att världen inte är ämnad för honom och avskyr den i alla dess former och manifestationer. Detta är några exempel på människans tendens att gå till ytterligheter och förlora sig in i ett enda område. Man stöter varje dag på ett antal sådana fall av felbedömning och bristande jämvikt och det är onödigt att här räkna upp flera.

Islam står för mänsklig välfärd och dess öppna mål är att upprätta jämvikt och balans i livet. Det är därför som Shari'a klart deklarerar att ditt eget jag också har vissa rättigheter över dig. En av dess fundamentala principer är («Ditt eget jag har rättigheter över dig»).

Shari'a förbjuder användandet av allt som kan skada människans fysiska, mentala eller moraliska existens. Den förbjuder konsumtion av blod, giftiga droger, svinkött, rovdjur, giftiga och orena djur samt självdöda djur; ty alla dessa har oönskade effekter på människans fysiska, moraliska, intellektuella och andliga liv. Islam förbjuder dessa ting och uppmanar människan att i stället använda rena, sunda och nyttiga saker och ber henne att inte beröva sin kropp ren mat, ty också människans kropp har en rättighet över henne. Islams lag förbjuder nudism och beordrar människan att bära en

anständig och värdig klädsel. Den ålägger henne att arbeta för sitt levebröd och ogillar starkt om någon går lat, och inte vill skaffa sig ett arbete. Andan i Shari'a är att människan för sin välfärd och bekvämlighet ska använda de krafter som Allah har givit henne och de resurser som Han har spridit över jorden och himlarna.

Islam tror inte på undertryckande ens av de sexuella begären; den uppmanar människan att kontrollera och reglera dem och söka dess tillfredsställelse i äktenskapet. Den förbjuder henne att tillgripa självplågeri och total självförnekelse och tillåter henne, ja, bjuder henne, att njuta livets rättmätiga vederkvickelse och glädjeämnen men förbli from och ståndaktig mitt i livet med alla dess problem. För att söka andlig upphöjelse, moralisk renhet, närhet till Allah och frälsning i det kommande livet är det inte nödvändigt att överge denna värld. Människans prövning ligger i stället i denna värld och hon ska vara kvar mitt i livet och just här följa Allah's väg. Vägen till framgång ligger i att följa den Gudomliga Lagen mitt i livets komplexiteter, och inte utanför det.

Islam förbjuder självmord helt och hållet och inpräntar i människan att livet tillhör Allah. Det är ett förtroende som Allah har givit dig under en viss tidsperiod för att du ska använda det på bästa

möjliga sätt – det är inte avsett att spolieras och förstöras på ett lättsinnigt sätt.

På detta sätt ingjuter Islam i människans sinne det faktum att hennes egen person, hennes eget jag, har vissa rättigheter och att det är hennes plikt att tillgodose dem så långt hon förmår, på de sätt som Shari'a har angett. Det är på detta vis hon kan vara sann mot sitt eget jag.

3. Andra människors rättigheter

Shari'a har uppmanat människan att uppfylla sina personliga rättigheter och vara rättvis mot sitt eget jag. Den har också tillsagt henne att uppfylla dessa behov på ett sådant sätt att man inte gör våld på andra människors rättigheter. Shari'a har sökt skapa balans mellan människans rättigheter och samhällets, för att ingen konflikt ska uppstå mellan de två och för att alla ska samarbeta i upprättandet av Allah's lag.

Islam har strängt förbjudit lögner i varje form, ty lögner besudlar lögnaren, åsamkar andra människor skada och blir ett hot mot samhället. Den har totalt förbjudit stöld, rån, mutor, förfalskning, bedrägeri, ränta och ocker, ty vadhelst människan tjänar på dessa aktiviteter uppnås genom att or-

saka andra skada och förlust. Baktaleri, falska rykten, skvaller och falska anklagelser har förbjudits. Spel, lotterier, spekulationer och all slags hasard har förbjudits, ty där gör man sig förtjänster på bekostnad av tusentals andra förlorande människor. Alla sådana former av exploaterande kommers har förbjudits, i vilka endast en part förlorar. Monopol, förmögenhetsansamling, svartabörshandel, underlåtenhet att odla land och alla andra former av individuellt och socialt utvidgande har förbjudits. Mord, blodsutgjutelse och spridande av oenighet, oordning och destruktion har förklarats vara brott, för ingen har rätt att ta andra människors liv eller egendom endast för sin personliga vinning och tillfredsställelse. Äktenskapsbrott, otukt och onaturlig sexuell aktivitet har strikt förbjudits, ty detta inte bara fördärvar moralen och försvagar hälsan hos den som utför dessa brott, utan de sprider också korruption och sedeslöshet i samhället, orsakar veneriska sjukdomar, spolierar den allmänna hälsan, degenererar de kommande generationernas hälsa och moral, stör relationerna mellan människa och människa och sliter sönder hela samhällsbyggnadens kulturella och sociala struktur. Islam vill eliminera i grunden sådana vederstyggliga brott.

Alla dessa inskränkningar och restriktioner har

den islamiska lagen fastslagit för att hindra att en människa inkräktar på andras rättigheter. Islam vill inte att människan blir så egoistisk och självcentrerad att hon för några få sinnliga njutningars skull skamlöst angriper andras rättigheter och våldför sig på alla moraliska normer. Den tillåter henne inte heller att offra andras intressen för uppnåendet av hennes egna personliga rättigheter. Islams lag reglerar livet på så sätt att allas välfärd ska kunna uppnås. Men för att kunna uppnå välfärd och kulturella framsteg räcker det inte med enbart negativa restriktioner. I ett verkligt fredligt och blomstrande samhälle bör medborgarna inte bara förbjudas att göra våld på andras rättigheter och skada deras intressen, utan de bör på ett konstruktivt sätt samarbeta med varandra och etablera sådana ömsesidiga relationer och sociala institutioner att de bidrar till allas välfärd och upprätthållandet av ett perfekt mänskligt samhälle. Shari'a har väglett oss även i detta avseende. Vi avser därför att här ge en kort summering av de stadgar i den islamiska lagen som kastar ljus över denna aspekt av livet och samhället.

Familjen är människans första vagga. Det är här som hennes grundläggande karaktärsdrag utformas. Som sådan är familjen inte bara människans, utan också civilisationens vagga. Låt oss därför

först och främst betrakta de föreskrifter i *Shari'a* som berör familjen. En familj består av mannen, hustrun och deras barn. De islamiska stadgarna rörande familjen är mycket klara och entydiga. Den ålägger mannen ansvaret att tjäna pengar och tillgodose hustruns och barnens behov samt beskydda dem i livets alla växlingar. På kvinnan lägger Shari'a plikten att sköta hushållet, fostra och föda upp barnen på bästa möjliga sätt och förse sin man och sina barn med största möjliga trevnad och förnöjsamhet. Barnens plikt är att respektera och lyda sina föräldrar och, när de vuxit upp, tjäna dem och tillgodose deras behov. För att göra hemmet till en välskött och väldisciplinerad institution har Islam antagit följande två metoder:

(a) Mannen har givits positionen av familjens överhuvud. Ingen inrättning kan fungera friktionsfritt om den inte har en chefsadministratör. Du kan inte tänka dig en skola utan en rektor eller en stad utan förvaltning. Om det inte finns någon som kontrollerar en institution, blir resultatet inget annat än kaos. Om var och en i en familj går sin egen väg, kommer ingenting annat än förvirring att råda. Om mannen går en väg och hustrun en annan, kan barnens framtid spolieras. Det måste finnas ett överhuvud i familjen för att disciplinen ska kunna upprätthållas däri och familjen bli en

idealisk institution i samhället. Islam ger mannen denna position och gör på så sätt familjen till en väldisciplinerad primär del av civilisationen: en modell för samhället i stort.

(b) Detta familjens överhuvud har vidare fått bördan av vissa förpliktelser. Det är hans plikt att förtjäna pengar och utföra alla uppgifter som ska göras utanför hemmet. Den har befriat hustrun från alla extra hushållsbestyr och lagt dem alla på mannens axlar. Hon har avlastats alla plikter utanför hemmet så att hon helhjärtat ska kunna ägna sig åt plikterna i hemmet och lägga all sin energi på hushållets skötsel och på uppfostran av barnen - nationens framtida beskyddare. Kvinnorna har beordrats att stanna i sina hem och utföra de plikter som ålagts dem. Islam vill inte belasta dem dubbelt: att uppfostra barnen och sköta hushållsarbetet och dessutom tjäna sitt levebröd genom att yrkesarbeta. Detta skulle i sanning vara ren och skär orättvisa. Islam gör därför en funktionell fördelning av plikter mellan könen.[1]

---

1 Efter att ha smakat de bittra konsekvenserna av att ha förstört denna funktionelle fördelning, talar till och med vissa västerländska tänkare i termer av kvinnans återgång till hemmet. Här är åsikterna hos två ledande tänkare. Dr. Fulton J. Sheen och Prof. Cyril Joad. Dr. Sheen skriver i «*Communism and the Conscience of the West*»:

«Stämningen i familjelivet i Amerika är mer desperat än under någon annan period i historien. Familjen är nationens barometer. Så

Men detta betyder inte att kvinnan är förbjuden att lämna hemmet över huvud taget. Så är inte fallet. Hon tillåts gå ut när det är nödvändigt. Lagen har fastställt hemmet som hennes speciella arbetsfält och har understrukit att kvinnan ska ägna sig

---

som den vanliga amerikanska familjen är, sådant är Amerika: om den typiska familjen lever på kredit, spenderar pengar ohejdat, drar på sig skulder, då är Amerika en nation som kommer att skaffa sig statsskuld efter statsskuld fram till dagen för den Stora Kollapsen. Om den typiske mannen och hustrun inte är trogna äktenskapslöftena, då kommer inte Amerika att vara trofast mot den amerikanska konstitutionen och de Fyra Friheterna. Om man avsiktligen dödar kärlekens frukter, då kommer nationen att utveckla en ekonomisk politik som bränner överskottsproduktionen av bomull, kastar kaffe i havet och förstör naturen för den ekonomiska vinstens skull. Om mannen och hustrun lever bara för sitt eget jag och inte för varandra, om de inte kan se att deras individuella lycka är beroende av ömsesidighet, då kommer vi att få ett land där kapital och arbetskraft slåss som man och hustru, där båda gör det sociala livet ofruktsamt och ekomonisk sämja omöjlig. Om mannen och hustrun tillåter andra intressen att locka den ifrån varandra, då kommer vi att bli en nation där främmande filosofier infiltrerar, liksom kommunism sveper bort den grundläggande lojalitet som var känd som patriotism. Om mannen och hustrun lever som om det inte funnes någon Gud, då kommer Amerika att få byråkrater som pläderar för ateismen som nationell politik, förkastar Självständighetsförklaringen och förnekar att alla våra rättigheter och friheter kommer till oss från Gud. Det är hemmet som avgör nationens öde. Det som händer i familjen kommer senare att ske i kongressen, Vita Huset och i Högsta domstolen. Varje land får det slags regering det förtjänar. Så som vi lever i hemmet, så kommer nationen att leva.»

Prof. Cyril Joad går så långt att han rent ut säger: «Jag tror att världen skulle vara en lyckligare plats om kvinnan nöjde sig med att sköta om sitt hem och sina barn, även om det skulle innebära en viss minskning av levnadsstandarden». (*Varity*, 1 dec. 1952).

åt att förbättra familjelivet så mycket som möjligt. När de behöver gå ut kan de göra det efter att ha vidtagit vissa nödvändiga formaliteter.

Det är en allmän regel att familjens sfär utvidgas genom släktrelationer och äktenskapsförbindelser. För att binda samman familjemedlemmarna till en enhet, hålla deras ömsesidiga relationer nära och sunda och för att göra var och en av dem till en källa till stöd, styrka och glädje för de andra, har den islamiska lagen formulerat vissa grundläggande lagar och regler som förkroppsligar århundradens visdom: De kan summeras enligt följande:

1. Äktenskap mellan personer som har naturliga eller vissa andra mycket nära förbindelser eller släktskap är förbjudet. De relationer mellan vilkas parter äktenskap är förbjudet är följande: mor och son, far och dotter, styvfar och styvdotter, styvmor och styvson, bror och syster, fosterbror och fostersyster, farbroder och brorsdotter, faster eller moster och hennes brors- eller systerson, morbroder och dennes systerdotter, svärmor och hennes måg, svärfar och hans svärdotter. Dessa förbud stärker familjebanden och gör relationerna mellan dessa släktingar absolut rena och obefläckade så att de kan umgås med varandra utan förbehåll och med uppriktig tillgivenhet.

2. Med iaktagande av de begränsningar som

fastslagits rörande förbjudna äktenskap, kan äktenskapliga förbindelser upprättas mellan besläktade familjer för att dessa relationer ska kunna föra familjerna ännu närmare samman. Äktenskapsband mellan två familjer som är nära förbundna och som därför känner varandras vanor, seder och traditioner är i allmänhet lycksamma. Därför har *Shari'a* inte bara tillåtit dem utan till och med uppmuntrat och föredragit relationer mellan besläktade familjer framför förbindelser mellan fullkomligt främmande familjer (även om detta inte är förbjudet).

3. I en grupp av besläktade familjer samexisterar vanligtvis rika och fattiga, förmögna och utblottade. Den islamiska principen är att en människas släktingar har den största rättighet över henne. Respekten för släktbanden kallas *sila-i-rehm*. Muslimerna uppmanas att respektera detta band på varje tänkbart sätt. Att vara ollojal mot sina släktingar och negligera deras rättigheter är en stor synd som Allah ogillar. Om en släkting blir fattig eller ansätts av problem är det hennes rika och förmögna släktingars plikt att hjälpa henne. Även i fråga om *Zakat* och annan välgörenhet har släktingarnas rätt särskilt understrukits.

4. Arvslagen är så formulerad i Islam att den egendom som en avliden lämnar efter sig inte kan

koncentreras på ett enda ställe. Den fördelas på ett sådant sätt att alla nära släktingar får sin rättmätiga del. Son, dotter, hustru, make, fader, moder, broder och syster är de närmaste släktingarna och deras arvslott kommer först. De har främsta prioritet. Saknas dessa nära släktingar, fördelas arvet bland släktingar i nästa led. Därför fördelas en människas förmögenhet efter hennes död bland hennes familj och släktingar och ett fatalt slag riktas mot den kapitalistiska förmögenhetskoncentrationen. Denna islamiska lag är enastående och överlägsen, och andra nationer börjar nu dra lärdom av den. Men den tragiska ironin är att muslimerna själva inte är fullt medvetna om dess revolutionära potentialer och i sin okunnighet förbiser en del av dem den i praktiken. I vissa delar av Pakistan berövas döttrarna sin del av arvet och detta är en uppenbar orättvisa och ett flagrant våldförande på Koranens klara föreskrifter.

Efter familjen och släktingarna kommer människans relationer med vänner, grannar, invånarna i hennes eget område, by eller stad och personer med vilka hon kommer i ständig kontakt. Islam värdesätter dessa relationer och uppmanar muslimen att behandla dem alla hederligt, trofast, jämlikt och vänligt. Den bjuder de troende att ta hänsyn till andras känslor, att undvika oanständigt

och skymfande tal, att hjälpa varandra, besöka de sjuka, stödja de nödlidande, hjälpa de dra behövande och de handikappade, hysa medkänsla för de som har problem, sörja för föräldralösa och änkor, ge mat till de svältande, kläda de som är illa klädda och att hjälpa de arbetslösa till ett arbete. Islam säger att om Allah har givit dig rikedom, ska du inte slösa bort den på lyxigt överflöd och lättsinnigheter. Den har förbjudit användandet av guld- och silverkärl, att bära kostbara silkeskläder och att ödsla bort pengar på onödiga spekulationer och extravagant lyx. Denna föreskrift i Shari'a baseras på principen att ingen människa ska få tillåtas slösa på sig själv en förmögenhet som skulle kunna försörja tusentals människor. Det är grymt och orättvist att pengar som kunde användas till att föda den stora svältande delen av mänskligheten i stället plottras bort på meningslösa och extravaganta dekorationer, expositioner och fyrverkerier. Islam vill inte beröva människan hennes förmögenhet och tillhörigheter. Det man har tjänat ihop eller ärvt är utan tvivel ens egendom. Islam erkänner denna rätt och tillåter henne att njuta av den och använda den på bästa sätt. Den säger också att om du är förmögen ska du ha bättre klädsel, bekvämlighet och en anständig levnadsnivå. Men Islam vill att det mänskliga elementet aldrig förlo-

ras ut sikte under någon av människans aktiviteter. Vad Islam totalt ogillar är inbilsk självcentrering som negligerar andras välfärd och välbefinnande och ger upphov till överdriven individualism. Den vill att hela det mänskliga samhället ska blomstra och inte bara ett fåtal, spridda individer. Den inpräntar i sina anhängares sinnen ett socialt medvetande och uppmanar dem att leva ett enkelt och måttfullt liv, undvika att utöka sina behov till extrem omåttlighet och att när de tillgodoser sina egna behov, också ha i åtanke behoven och kraven hos sin familj, sina nära och avlägsna släktingar, sina vänner och förbundna, sina grannar och de andra medborgarna. Detta är vad Islam vill uppnå.[2]

Hittills har vi diskuterat människans relationer med dem som finns i hennes närmaste cirklar. Låt oss nu se det ur ett vidare perspektiv och titta på vilket slags samhälle Islam vill upprätta. Alla som antar Islam upptas inte bara i den islamiska religionen utan blir också medlem av den islamiska staten. Ty *Shari'a* har också formulerat vissa uppföranderegler även för broderskap i vidare bemärkelse. Dessa regler ålägger muslimerna att hjälpa varandra, att påbjuda det goda och förbjuda det

---

2 Koranen säger: «Och i deras ägodelar hade tiggaren och den hjälplöse tillbörlig del» (Sura 51:19).

onda och se till att inget ont smyger sig in i samhället. Några av den islamiska lagens föreskrifter i detta avseende är följande:

1. Att bevara nationens moral och ombesörja att samhällets utveckling sker enligt sunda linjer, fritt umgänge mellan könen har förbjudits. Islam genomför en funktionell arbetsfördelning mellan könen och ger dem olika aktivitetssfärer. Kvinnor ska huvudsakligen ägna sig åt hushållets plikter i sina hem och män ska ägna sig åt sina arbeten i den ekonomiska sfären. Utanför kretsen av de nära släktingar mellan vilka äktenskap är förbjudet, har män och kvinnor ombetts att inte blanda sig fritt med varandra och om den måste kontakta varandra ska de göra det med *purdah*. När kvinnor måste gå ut ur sina hem ska de klä sig enkelt och vara korrekt beslöjad. Bara i yttersta nödfall kan de uppträda obeslöjade och måste också då åter beslöja sig så snart de kan. Även män har uppmanats att slå ned sin blick och inte se på kvinnor. Om någon oavsiktligen råkar se på en kvinna ska han omedelbart vända bort sin blick. Det är orätt att försöka titta på dem och att söka göra deras bekantskap än värre. Det är både mäns och kvinnors plikt att vakta sin egen personliga moral och rena sina själar från alla besudelser. Äktenskap är den rätta formen för sexuella förbindelser och ingen

bör försöka gå över denna gräns eller ens tänka på sexuella utsvävningar, människans tankar och föreställningar bör renas från sådana perverse idéer.

2. I samma syfte har också föreskrivits att man alltid ska klä sig propert och anständigt. Ingen man får exponera sin kropp från naveln till knäna och en kvinna får inte blotta någon del av sin kropp utom ansikte och händer för någon annan än sin make, hur nära släkt med henne den andra personen än är. Detta kallas *satr* (omhölje) och det är varje mans och kvinnas plikt att hålla dessa delar dolda. Genom detta direktiv vill Islam i sina anhängare ingjuta en djup känsla för måttfullhet och renhet och undertrycka alla former och manifestationer av oblyghet och moralisk avvikelse.

3. Islam accepterar inte sådana tidsfördriv, underhållningar och rekreationer som tenderar att stimulera sinnliga begär och fördärva de moraliska normerna. Sådana tidsfördriv är slöseri med tid, pengar och energi och förstör samhällsmoralen. Rekreation i sig själv är utan tvekan en nödvändighet. Den fungerar som en sporre till aktivitet och upplivar livsandarna. Den är lika viktig för livet som vatten och luft; i synnerhet efter hårt arbete är man i behov av vila och rekreation. Men rekreationen måste vara sådan att den fräschar upp hjärnan och ger nytt liv åt anden; den får inte vara

av en typ som nedtrycker anden och depraverar begären. De absurda och meningslösa underhållningar i vilka tusentals människor bevittnar depraverade uppvisningar i brott och sedeslöshet är själva antitesen av hälsosam avkoppling. Även om de kan tillfredsställa känslorna, är effekten på människornas sinnen och moral fruktansvärd. De ruinerar sin moral och fördärvar sina vanor och de har ingen plats i det islamiska samhället och kulturen.

4. För att skydda nationens enighet och solidaritet och uppnå välfärd och vällbefinnande i det muslimska samhället har de troende uppmanats att undvika ömsesidig fientlighet, social oenighet och sekterism av alla former. De har anbefallts att lösa sina dispyter i enlighet med de principer som fastslagits i Koranen och Sunnah. Och om parterna misslyckas med att nå förlikning ska de, i stället för att slåss och gräla sinsemellan, begrava sina oenigheter i Allah's namn och lämna avgörandet till honom. I angelägenheter som rör den allmänna nationella välfärden ska de hjälpa varandra, hålla sig ifrån gräl och dispyter, lyda sin ledare och undvika att slösa bort sin energi på att gnabbas om triviala ting. Sådana fejder och schismer är en skam för den muslimska nationen och en potentiell källa till nationell svaghet som måste undvikas till varje pris.

5. Islam betraktar kunskap och vetenskap som mänsklighetens gemensamma arv och muslimerna har fullständig frihet att inhämta kunskap och dra praktisk nytta av vetenskapen på vilket område de vill. Men vad kulturen och levnadssättet beträffar, förbjuder Islam dem att imitera andra folks levnadssätt. Imitationens psykologi säger oss att den uppkommer ur en känsla av underlägsenhet och mindervärdighet och följden därav blir utvecklandet av en defaitistisk mentalitet. Kulturell efterapning av andra har mycket katastrofala konsekvenser för nationen; den förstör dess inre vitalitet, fördunklar dess syn, insveper dess kritiska förmåga i dimmor, fostrar mindervärdeskomplex och utarmar gradvis men säkert kulturen. Det är därför som den Helige Profeten (frid över honom) uttryckligen och med kraft har förbjudit muslimerna att anta icke-muslimers kultur och livsstil. En nations styrka ligger inte i dess klädsel, etikett eller sköna konster; dess styrka och tillväxt har sin grund i rätt kunskap, vetenskap, disciplin, organisation och handlingskraft. Om du vill lära från andra, ta då lärdom av deras handlingsvilja och sociala disciplin, skaffa dig tillgång till den tekniska utbildningen och kunskapen och ägna dig inte åt sådana konstformer och hantverk som fostrar kulturellt slaveri och nationell underlägsenhet. Musli-

merna har uppmanats att skydda sig emot sådana influenser.

Nu kommer vi till muslimernas relationer till icke-muslimer. I umgänget med dessa har de troende tillsagte att inte vara intoleranta och trångsynta. De har befallts att inte förolämpa eller tala illa om deras religiösa ledare och helgon och inte heller säga något kränkande om deras religion. De har anbefallts att inte i onödan söka oenighet och split med dem utan leva i fred och vänskap. Om icke-muslimerna intar en fredlig och vänskaplig attityd gentemot muslimerna och inte inkräktar på deras territorium eller andra rättigheter, ska muslimerna också upprätthålla vänskapliga relationer med dem och vara rättvisa och korrekta i sina mellanhavanden med dem. Det är vår religions uttryckliga befallning att vi ska ha större medkänsla och vänlighet än andra folk och bete oss på ett högst ädelt och modest sätt. Dåligt uppförande, förtryck, aggression och trångsynthet är emot själva andan i Islam. En muslim föds till världen för att bli en levande symbol för godhet, ädelhet och mänsklighet. Hon ska vinna människors hjärtan genom sin karaktär och sitt föredöme. Bara då kan hon bli Islams sanna ambassadör.

4. Alla varelsers rättigheter

Nu kommer vi till det sista sortens rättigheter. Allah har hedrat människan med makt över Hans otaliga skapelser. Allting finns till för hennes skull. Hon har givits makten att betvinga dem och få dem att tjäna hennes syften. Denna överlägsna position ger människan auktoritet över dem och hon åtnjuter rätten att använda dem som hon vill. Men det betyder inte att Allah har givit henne obegränsad frihet. Islam säger att alla skapelser har vissa rättigheter gentemot människan. Dessa är: hon får inte förslösa dem på fruktlösa spekulationer och inte heller skada dem i onödan. När hon använder dem för sina syften ska hon åsamka dem minsta möjliga skada och använda de bästa och minst skadliga och plågsamma metoderna.

Islams lag har många föreskrifter rörande dessa rättigheter. Vi tillåts till exempel att slakta djur till mat men är förbjudna att döda dem för nöjes skull eller som sport och i onödan beröva dem deras liv. Till att slakta dem har metoden *zabh* (slakt) fastslagits – den bästa tänkbara slaktmetoden. Andra metoder är antingen mer smärtsamma eller så förstör de köttet och berövar det dess nyttiga egenskaper. Islam undgår båda dessa problem och föreskriver en metod som å ena sidan är mindre

smärtsam för djuret och å andra sidan bevarar köttets alla hälsosamma och nyttiga egenskaper. På samma sätt anses det inom Islam som vederstyggligt och avskyvärt att döda ett djur genom att åsamka det utdragen smärta. Islam tillåter dödande av farliga och giftiga djur samt vilddjur bara därför att den värderar människans liv högre än deras. Men inte heller här tillåter den att man dödar dem genom förlängda, smärtsamma metoder.

I fråga om lastdjur och djur som används för ridning och transport, förbjuder Islam uttryckligen människan att hålla dem hungriga, sätta dem på hårda och outhärdliga arbeten och att slå dem på ett grymt sätt. Att utan speciellt ändamål fånga in fåglar och sätta dem i burar anses som avskyvärt. Islam tillåter inte ens att man meningslöst och i onödan kapar träd och buskar. Människan kan använda deras frukter och andra produkter, men hon har ingen rätt att förstöra dem. Grönsaker har, när allt kommer omkring, liv, men Islam tillåter inte förstörelse ens av livlösa ting; i så hög grad att den ogillar till och med slöseri med vatten. Dess uttalade syfte är att undvika slöseri och skövlande i alla former och att dra bästa möjliga nytta av alla resurser – levande och icke-levande.

Shari'a: Den universella och Eviga lagen

På de föregående sidorna har vi givit en kort resumé av den islamiska lagen – den lag som Profeten Muhammad (frid över honom) gav till mänskligheten för alla kommande tider. Denna lag erkänner ingen skillnad mellan människor utom i fråga om tro och religion. De religiösa och sociala system och politiska och kulturella ideologier som gör åtskillnad mellan människor på grund av ras, nation eller färg kan aldrig bli universella trosbekännelser eller världsideologier, av den enkla anledningen att den som tillhör en viss ras inte kan förvandlas till en annan ras, den som är född i ett visst land kan inte slita bort sina rötter från den platsen, inte heller kan hela världen tränga sig samman i ett enda land, och hudfärgen på en svart, en kines och en vit man kan inte förändras. Sådana ideologier och sociala system måste förbli begränsade till en ras, ett land eller samhälle. De är dömda att vara snäva, inskränkta och nationalistiska och kan aldrig bli universella. Islam, däremot, är en universell ideologi. Varje person som bekänner tro på La illaha illallah Muhammad-ur-Rasulullah (det finns ingen gudom utom Allah och Muhammad är Hans Profet) upptas i Islam och blir berättigad till samma rättigheter som andra

muslimer. Islam gör ingen diskriminering på basis av ras, nation, färg, språk, eller liknande. Den vänder sig till hela mänskligheten och den tillåter ingen trångsynt diskriminering.

Denna lag är också evig. Den är inte grundad på något speciellt folks seder och traditioner och är inte ämnad bara för en särskild period i mänsklighetens historia. Den baserar sig på samma naturprinciper enligt vilka människan själv är skapad. Och eftersom denna natur förblir densamma under alla tider och omständigheter, bör också den lag som baseras på dessa oföränderliga principer tillämpas under varje tidsperiod och under alla omständigheter. Och denna universella och eviga religion är Islam.

IIFSO

